

Cartea *Feminismul și Noua Ordine Mondială* a Dr. Henry Makow reprezintă un eveniment științific deosebit, de delimitare etică și bioetică, de atitudine academică autentică și mărturisitoare din punct de vedere spiritual și civic, față de cei ce *formează* și *deformează* lumea modernă în numele drepturilor și libertăților individului. Autorul aduce suficiente argumente că acești manipulatori de opinii și *îndrumători iluminați* din laboratoarele îndocrinării feministe se luptă să pervertească femeia, să denatureze familia și să distrugă societatea.

Lupta se duce atât cu mijloacele de propagandă ale democrației, ale ideologiei comuniste, cât și cu cele ale Noii Ordini Mondiale (prin *iluminați* și *neiluminați*, guverne, servicii secrete, francmasoni de toate nuanțele, pseudo-oameni de știință etc.), infiltrând, viclean și devastator, în muzică, artă, teatru, literatură, cultură, politică, societate civilă, școală și chiar în cultele religioase, concepțiile feministe și homosexuale...

Pr. prof. dr. Mihai Valică

În societatea modernă, care pare să își piardă identitatea, în care noul se străduiește să ia cu orice preț locul tradiționalului, făcând abstracție de orice repere și valori, femeia se luptă să se emancipeze. Are impresia că o face din spirit de independență, că o face „pentru că așa vor mușchii ei”. Dar, în realitate, lucrurile stau cu totul altfel. Masculinizându-se, ea nu face altceva decât să se lase *reeducată* de stăpânii din umbră ai lumii acesteia. Dr. Henry Makow demonstrează acest lucru, prezentându-ne asaltul – de care nu mulți nu sunt conștienți – asupra femeilor și feminității...

Editorul

Dr. Henry Makow – **FEMINISMUL** ȘI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Dr. Henry Makow

FEMINISMUL ȘI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Emanciparea femeii • Pervertirea familiei • Deturnarea societății

Henry Makow a dat în vileag feminismul, frauda cea mai insidioasă și mai distructivă din zilele noastre. Cartea aceasta îți poate schimba perspectiva asupra lumii...

Jeff Rense (Rense.com)

Dr. Henry Makow

FEMINISMUL ȘI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Emanciparea femeii.
Pervertirea familiei.
Deturnarea societății.

Traducere din limba engleză
de Mihaela Drăghici

Preluarea materialelor din acest volum (fie în formă tipărită - în ziare, reviste - sau în formă electronică, pe blog-uri sau site-uri) este liberă, cu menționarea exactă a sursei citate.

Ediția originală: *Cruel Hoax: Feminism and the New World Order*, Silas Green, 2007

Nota editorului

În ultimii ani s-au tipărit o mulțime de cărți despre Noua Ordine Mondială, despre masonerie, despre Grupul Bilderberg, despre societățile secrete care vor să instaureze un guvern mondial, să redefiniească umanitatea și să pervertească societatea. Majoritatea acestor lucrări amestecă însă adevărul cu minciuna, nereușind să lămurească lucrurile. De multe ori, ele creează doar panică în rândul cititorilor, fiind un fel de substitut cu pretenții elevate al literaturii *horror*.

Autorul cărții de față, Dr. Henry Makow, este unul dintre cei mai mari specialiști în literatura conspiraționistă. În volumul de față, el analizează curentul feminist cu multă atenție. Nu o face cu o detașare academică rece. Și nu o poate face așa, întrucât el însuși a fost un feminist convins. Predând altora ideile feministe, a cunoscut în mod direct efectele dezastruoase ale mentalității pro-feminism. Un pompier poate vorbi detașat, la o emisiune televizată, despre etapele unui incendiu. Dar, când propria casă îi este cuprinsă de flăcări, el nu poate vorbi impasibil despre distrugerea casei sale. Ci încearcă să stingă focul.

Acest lucru îl face în acest volum autorul. Având conștiința necesității tragerii unui semnal de alarmă, el demontează ideile propagandei feministe. Din păcate, intelectualitatea contemporană are tendința de a respinge aprioric orice atac la adresa idolilor pe care ea însăși i-a emanat, preferându-i adevărului. Cartea de față nu va fi o carte promovată de mass-media, ci va fi *arsă* pe rugul indiferenței și al ignorării. Acesta este prețul pe care trebuie, de fapt, să îl plătească astăzi ori-

ce idee, carte sau chiar persoană care încearcă să apere valorile tradiționale.

Henry Makow este de origine evreu. Dacă are o poziție critică față de anumite grupări sau societăți secrete, nu o face pentru că ar fi antisemit. Dimpotrivă, familia a fost una dintre valorile de bază ale poporului evreu din vechime, și rămâne o valoare de necontestat și pentru evreii zilelor noastre. În același timp, preferând Legea cea nouă a iubirii, adusă de Hristos, Legii Vechi, el are și curajul de a apăra valoarea familiei, fără să se teamă de consecințe. El este un cărturar care merge împotriva curentului, fiind *politically incorrect*.

Poate că limbajul cărții este, pe alocuri, puțin vulgar. Dar vulgaritatea nu se datorează poziției autorului, ci strict ideilor pe care le contestă. Este dificil - și uneori inutil - să combați o idee sau un curent doar în linii generale, fără să faci referire la caracteristicile sale.

Cuvântul înainte al cărții de față este scris de către unul dintre profesorii universitari cei mai lucizi ai României contemporane - este vorba de părintele Mihai Valică, autor a numeroase cărți și studii teologice (fiind unul dintre puținii care au scris despre teologia socială).

Această carte nu poate și nu trebuie citită ca o simplă lectură de vacanță, ca un roman polițist sau ca o carte de spionaj. Citind-o, femeile trebuie să conștientizeze și să recunoască măsura în care au acceptat să fie reeducate de mass-media prin idei feministe. Bărbații trebuie să aibă capacitatea de a observa manifestările *virusului* feminist și să aibă delicatețea de a le ajuta pe femei să își redescopere feminitatea, lepădând ideile fixe ale emancipării.

Ca orice carte de valoare, cartea de față își invită cititorii la un examen. Examen pe care îl veți înțelege singuri...

CUVÂNT ÎNAINTE

Pr. prof. dr. Mihai Valică

Cartea *Feminismul și Noua Ordine Mondială* a Dr. Henry Makow reprezintă un eveniment științific deosebit, de delimitare etică și bioetică, de atitudine academică autentică și mărturisitoare din punct de vedere spiritual și civic, față de cei ce *formează și deformează* lumea modernă în numele drepturilor și libertăților individului. Autorul aduce suficiente argumente că acești manipulatori de opinii și *îndrumători iluminați* din laboratoarele îndocrinării feministe se luptă să pervertească femeia, să denatureze familia și să distruge societatea.

Lupta se duce atât cu mijloacele de propagandă ale democrației, ale ideologiei comuniste, cât și cu cele ale Noii Ordini Mondiale (prin *iluminați și neiluminați*, guverne, servicii secrete, francmasoni de toate nuanțele, pseudo-oameni de știință etc.), infiltrând, viclean și devastator, în muzică, artă, teatru, literatură, cultură, politică, societate civilă, școală și chiar în cultele religioase, concepțiile feministe și homosexuale.

Autorul nu consideră că aceste acțiuni oculte sunt ireversibile, fataliste și nevindecabile moral, dacă sunt deconspirate din vreme cu curaj, prevenite constant, temeinic și sistematic, la toate nivelurile, pentru a putea fi diagnosticate din timp. Tocmai acestă este și scopul cărții *Feminismul*: de a informa despre era propagandei feministe și homosexuale, de a preveni și corecta comportamentul deviant și maladiv al societății actuale amăgite, care tinde să se înregistreze inconștient și fără rezerve într-o lume a prostituției corporatiste.

În contrast cu feminismul și homosexualitatea, autorul demonstrează impecabil că heterosexualitatea oglindește normalitatea omului și trăirea acestuia în comuniune de iubire creatoare, după voia lui Dumnezeu. Femeile trebuie să-și apere feminitatea nu pentru sine sau pentru o altă femeie, ci pentru bărbați, tocmai pentru ca aceștia să le iubească și să fie iubiți și să primească vitalitate din forța dragostei (și nu din puterea artificială a *Viagrei*).

Dragostea se împărtășește și nu se prestează. În caz contrar viața este doar o *pedalare în gol* și o risipire fără sens. Dragostea soților *oglindește dragostea lui Dumnezeu față de creație* și reprezintă pronia lui Dumnezeu pentru prosperitatea permanentă a lumii și a înveșnicirii ei. Numai în această ipostază bărbat – femeie, omul este om complet și chipul și asemănarea lui Dumnezeu: *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie* (Facere 1: 27).

Deci, relația dintre ei este una ontologic-conjugală holistică, unitară, iar nu una juridică individualistă sau utilitaristă, *adică de folosință reciprocă* sau de subordonare. Legătura conjugală dintre ei definește rolurile, caracteristicile și proprietățile unice ale fiecăruia, care, într-o manieră tainică, reflectă, oricât de puțin, pe *Însuși Dumnezeu*, Care este iubire creatoare.

Iisus Hristos, prin venirea Sa la nunta din Cana Galileii, resfințește actul creării omului ca bărbat și femeie, cinsteste *nunta* și, prin minunea transformării apei în vin, salvează onoarea nunții și asigură continuarea bucuriei acestui moment unic, dându-ne o mărturie practică, ca o icoană vie, că unirea Sa cu Biserica Lui este modelul unirii mistice între Mire și Mireasă prin Taina Nunții (cf. Efeseni 5). Inclusiv venirea lui Mesia în lume este comparată mereu biblic cu un Mire care vine să-și găsească Mireasă. Relația bărbat-femeie, deci

heterosexualitatea, este o paradigmă a sacrului, a Bisericii lui Hristos, care reprezintă Împărăția lui Dumnezeu și a veșniciei.

În antropologia creștină, femeia este egală cu bărbatul (cf. Galateni 3: 28) datorită originii lor comune; soții nu se află într-o competiție, ci într-o *comuniune reciprocă fizică și duhovnicească, după modelul Sfintei Treimi*. În antropologia de tip feminist sau homosexual se folosesc paradigme doar din *lumea căzută și pervertită de păcat*, care creează fixații și confuzii de identitate sexuală, cu urmări dezastruoase în viața personală și comunitară. Ortodoxia se inspiră obiectiv din modelul comuniunii de iubire cu Dumnezeu cel slăvit în Treime și din cel dintre bărbat și femeie.

Pentru un creștin, a fi înțelept și mereu atent la *ispite* este o poruncă a lui Hristos (cf. Matei 10: 16), iar pentru un necreștin, o elementară deșteptăciune. Însă și pentru unul, și pentru altul, *lipsa discernământului, necunoașterea, credulitatea, necredința, trecerea oarbă sau nepăsătoare prin viață înseamnă reeditarea dialogului cu șarpele din paradis și acceptarea amăgitoare a planului de luciferizare a lumii*.

Întrucât *francmasoneria și forțele oculte* sunt cele care se joacă de-a Dumnezeu, se substituie Lui, urmăresc *demolarea forțelor morale tradiționale și firești*, asumându-și rolul de *șarpe de serviciu al lumii împătimate, sub chipul toleranței și al negării de sine*, cred că oamenii ar trebui preveniți pastoral și liturgic prin formulări noi de ectenii, în cadrul cultului divin, cum ar fi: *încă ne rugăm ca Domnul Dumnezeuul nostru să ne izbăvească de lucrarea luciferică a mondialismului ocult și francmasonic și de toată lucrarea diavolească a descreștinării lumii. Ne rugăm Ție, Doamne, auzi-ne și ne izbăvește! Amin.*

DESPRE AUTOR

Tatăl meu își amintește că atunci când am ajuns pe această lume am privit de jur-împrejurul sălii de naștere, părând parcă a întreba: „Ce tărâm este acesta? Ce se întâmplă aici?” Nimic nu s-a schimbat de atunci.

Cea mai mare parte a vieții mele lumea mi-a părut lipsită de vreun sens. Mi s-a spus că Dumnezeu nu există, însă eu aveam o intuiție a unui inerent Plan și Scop. Mă așteptam cumva să fiu luat deoparte și inițiat în tainica înțelepciune a omenirii. Mi-era greu să cred că Dumnezeu Se chinuia atâta pentru o existență ca aceasta – ar fi ca și cum Colosseum-ul roman ar fi fost construit pentru un joc ca „tiddlywinks” (pentru a face uz de analogia lui Malcom Muggeridge).

Cea Mai Mare Greșală a mea a fost aceea că nu m-am încrezut în propria mea intuiție și viziune. De fapt, am fost prea *smerit*. M-am bazat pe călăuzirea celor mai vârstnici decât mine din mass-media și din sistemul educațional. Așa că am sfârșit prin a mă simți confuz și disfuncțional.

Eram stăpânit de setea de a scrie Adevărul. Reporterii de investigație erau modelele mele. La vârsta de 12 ani am scris un articol axat pe sfaturi către părinți, care a apărut în 40 de orașe. Când am intrat pentru prima oară în sediul ziarului local, mirosul cernelii de la tiparnițe m-a extaziat. Gândul că astfel aş putea atinge inimile a milioane de oameni era îmbătător.

Dar nu cunoșteam Adevărul, astfel că mi-am ales alte profesii între timp. Am devenit profesor universitar și am inventat un joc de societate numit *Scruples*. În

ceea ce privește viziunea politică, eram un feminist tipic stângist și sionist.

Dumirirea mea s-a petrecut la vârsta de 48 de ani, în 1997, când am început să supun îndoielii educația mea în spirit feminist. Instinctele mele îmi spuneau că nu trebuie să îi mai las pe alții să gândească în locul meu.

Întorcându-mă la slujba mea de profesor cu jumătate de normă, am propus o dezbatere despre feminism la ora mea de engleză. Am realizat că universitatea se schimbase în timpul absenței mele. Dintr-un spațiu al interogației libere, se transformase într-un laborator al îndoctrînării feministe.

Zelotistele feministe și-au ieșit din minți când le-am pus înaintea ochilor un alt punct de vedere asupra acestei probleme. Mi-au răstălmăcit afirmațiile și m-au scos afară din clasă cu ajutorul administrației feministe. Am dat în judecată o publicație locală pentru că le-a publicat minciunile și am câștigat. Multe studențe de-ale mele au depus mărturie în favoarea mea.

Feminismul face parte din ceea ce Marilyn Ferguson numea „Conspirația Vărsătorului”, o mișcare ocultă (luciferiană) care domină în secret majoritatea guvernelor și instituțiilor din zilele noastre.

Feminiștii își închipuie că „luptă împotriva patriarhatului”, însă clanurile Rockefeller și Rothschild îi sponsorizează în întregime. L-am vizitat pe directorul Consiliului de Afaceri din Manitoba, care reprezintă cele mai mari corporații din zonă. Ei sunt cei care susțin financiar universitatea.

Nu îl deranja că studenții erau învățați să deteste corporațiile și să devină homosexuali? Nu, deloc. (Prețindea că nici nu este adevărat.) Și cu asta am încheiat discuția despre faptul că feminiștii ar lupta împotriva sistemului.

Încercând să găsesc o explicație, am luat în mână cartea lui James Peacock, *Umbrele puterii*, și totul a început să capete un înțeles. Dar mi-a luat trei ani ca să reușesc într-un final să elimin orice urmă de îndoctrinare. Am perceput toată această căutare ca pe o luptă de a mă dezbrăca de o cămașă de forță mentală. Dar, odată lucrul dus la bun sfârșit, a fost o reală eliberare de ordin spiritual înțelegerea faptului că societatea este construită pe fraudă și, ca atare, nu este vrednică de respectul nostru.

Mi-am înregistrat fiecare pas al reeducării mele pe site-ul *www.savethemales.ca* și mi-am câștigat câțiva adepți. Un bun profesor nu este altceva decât un student care împărtășește și altora modul lui de a înainta pe calea spre cunoaștere.

Nu am schimbat lumea, dar viața mi s-a îmbunătățit enorm și sper că pe acest drum al meu am tras după mine și pe unii dintre cititori. Scrisul meu este o trudă făcută din iubire, iar cititorii mei mi-au răsplătit-o, la rândul-le, cu iubire.

Aceasta este partea operei mele care are în vedere sabotajul societății din perspectivă politică. M-am străduit să elimin repetițiile, însă apelez la indulgența dumneavoastră. Fiecare articol a fost inițial redactat de sine stătător. Aceste adevăruri mi s-au revelat pe parcurs, astfel că am reluat aceleași teme în termeni diferiți.

CUPRINS

Nota editorului	5
Cuvânt înainte	7
Despre autor	10

INTRODUCERE: Asaltul asupra societății heterosexuale	13
--	----

PARTEA ÎNTÂI:

Feminism, comunism și Noua Ordine Mondială

Betty Friedan. „Mami” era comunistă	39
Gloria Steinem. Cum s-a folosit CIA-ul de feminism ca să destabilizeze societatea	43
Feminismul roșu. Comunismul american și originile emancipării femeilor	49
Comunismul. Înșelăciunea utopică de pe Wall Street	55
„Monoloagele vaginului”. Impasul feminismului	61
Violența domestică. Zorii statului feminist polițienesc	65
Ordinul Illuminati. O conspirație monstruoasă dincolo de orice imaginație	71
Femeile în toiul luptei. Armata ridică război asupra genului tău ..	77
Helen Gurley Brown. Transformarea femeilor în prostituate corporatiste	84
Lamentație. „Feminista din mine suferă”	87
Feminismul poate fi tratat. Dacă este diagnosticat din timp.	90

PARTEA A DOUA:

Homosexualitatea și hetero-homosexualitatea

Între a ne amăgi și a fi amăgiți. Este comportamentul gay maladiv?	95
Fixația infantilă. Playboy și Revoluția (homo) sexuală	99
Căsătoria dintre persoanele gay. Societatea heterosexuală se află sub asediu	105
Frica de prădătorii gay. Confesiunile unui „homofob”	113
Propaganda prin literatură. „Un tramvai numit persecutarea heterosexualelor”	118
Agenda homosexuală în campusul universitar. Iată pădurarii gay!	123
Irshad Manji. Reformatoarea musulmană lesbiană lucrează pentru Noua Ordine Mondială	127

Hugh Hefner. <i>De ce orice pornograf este gay</i>	132
Betty Friedan. <i>Geneza unei feministe</i>	137
Josnică și destrăbălată. <i>Cum a ucis feminismul curtea</i> <i>în campus</i>	143
Fetele sunt luate de val. <i>Tânăra domnișoară este o târfă</i>	147
Uneltirea răului. <i>Suntem programați mental</i> <i>să devenim gay</i>	152

PARTEA A TREIA:

Cum funcționează heterosexualitatea

Cum am devenit un „mench”. <i>Revendicându-mi</i> <i>identitatea furată de feminism</i>	156
Revendicarea puterii masculine. <i>În Epoca Viagra</i>	162
Dragostea bărbatului. <i>Oglindește dragostea</i> <i>lui Dumnezeu față de creație</i>	167
Bărbații trebuie să apere femeile feminine. <i>(Altfel</i> <i>le vor pierde)</i>	170
Puterea abandonului sexual. <i>De ce feministe sunt</i> <i>adeseori frigide</i>	175
Efectul privării sexuale asupra femeilor. <i>(Femeile</i> <i>au nevoie să fie iubite)</i>	179
Bikini versus burka. <i>Destrăbălarea femeilor americane</i>	184
Pretinzând iubirea. <i>Cum derapează căsătoriile</i>	187
Femeile sunt „de nestăpânit”. <i>A venit vremea</i> <i>să redevenim bărbați</i>	190
De ce își pierde bărbații interesul față de femei. <i>Bărbații</i> <i>castrați nu pot iubi</i>	193
Recurgând la câini pentru a avea o familie. <i>Iubirea face</i> <i>viața dulce</i>	197
Feminismul le lipsește pe fete de dragostea tatălui. <i>Fetele</i> <i>au nevoie de validare</i>	199
Autocontrolul. <i>Stăpânirea impulsului sexual masculin</i>	206
Angoasă. <i>Bărbații nu trebuie să presteze</i>	212
Sexul și aventurile romantice – o pedalare în gol. <i>Elitele</i> <i>exploatează șiretlicul firii</i>	215
Arta feminității pe cale de dispariție. <i>Fascinanta feminitate</i>	219
Precizarea nevoilor proprii. <i>Iubirea se bazează pe</i> <i>dependență reciprocă</i>	222
Lilith. <i>Rădăcinile oculte ale feminismului</i>	226
Incorect politic. <i>Sfat pentru tineri</i>	230
Dragoste ori sex. <i>Ce vrem de fapt?</i>	235

PARTEA A PATRA:

Francmasoneria, controlul mental și Societatea Illuminati

Francmasoneria. <i>Dorința de moarte a omenirii</i>	242
Îndoctrinare. <i>Cum își trădează universitatea studenții</i>	247
Tavistock. <i>Cum se joacă elitele de-a Dumnezeu</i>	253
Cultura modernă. <i>Rădăcinile iudeo-masonice</i> <i>ale „culturii” moderne</i>	258
Marxismul cultural. <i>Fundamentul fraudulos</i> <i>al culturii moderne</i>	264
Înfiorător. <i>Este clădirea Adunării Legislative locale</i> <i>un templu păgân camuflat?</i>	269
John Kerry. <i>Și arta sovietică a controlului mintal</i>	275
Reclamele de la televizor. <i>Corporațiile au o agendă</i> <i>societă subversivă</i>	279

SERIA „SIMFONIA ROȘIE”

Partea întâi - <i>Clanul Rothschild dirijează „Simfonia Roșie”</i>	286
Partea a doua - <i>Exterminat! Revelația finală</i> <i>a francmasoneriei</i>	295
Partea a treia - <i>Bancherii de la centru vor</i> <i>controlul totalitar</i>	299
EPILOG: <i>Ce se poate face?</i>	305

Anexe:

<i>Bărbații cu succes la femei</i>	306
<i>„Sentimentul de posesiune” este parte a căsătoriei</i>	310
<i>Mesaje de la cititori</i>	315

INTRODUCERE

Asaltul asupra societății heterosexuale

Ceea ce vreau să spun poate părea scandalos la început. Va sfida toate lucrurile pe care le-ați primit prin educație. Nu vă cer decât să binevoiți a mă asculta până la capăt și, după aceea, veți putea să verificați și să dați crezare ori nu spuselor mele, după bunul plac.

Subiectul este atât de vast, încât tot ceea ce pot eu face nu este decât să „unesc punctele”. „Punctele” constau din articole care inițial au apărut pe site-ul meu *www.savethemales.ca*. Când veți finaliza de parcurs această colecție, veți avea imaginea de ansamblu.

Fiind născut în 1949, maturitatea mea a coincis cu un plan secret de inginerie socială menit să destabilizeze societatea prin programarea oamenilor normali să se comporte ca niște homosexuali. Asaltul insidios asupra heterosexualilor a fost deghizat sub forma „revoluției sexuale”, a „drepturilor homosexualilor” și a „feminismului”.

Aceasta poate părea ridicol, deoarece noi ne gândim la homosexualitate strict în termenii atracției între persoane de același sex. Însă homosexualitatea ar trebui privită în termeni mai largi: ca fixație infantilă cauzată de confuzia cu privire la propria identitate sexuală, având drept urmare *incapacitatea de a realiza o legătură permanentă cu un membru de sex opus și (de obicei) de a întemeia o familie*. Simptomul principal al acestei dereglări este căutarea sexului impersonal pur și simplu pentru plăcere și nimic mai mult (adică promiscuitatea).

Conform acestei definiții, mulți heterosexuali pot fi clasati ca homosexuali. Într-adevăr, inginerii sociali din vârful piramidei se pare că țintesc către crearea unei lumi „hetero-homosexuale”, una în care indivizii să fie bisexuali, promiscui și nefamilisti.

(Da, o restrânsă minoritate de homosexuali sunt monogami. În curând vom putea spune același lucru și despre hetero-homosexuali.)

Ideea de ne transforma în hetero-homosexuali este parte a unui plan vechi de câteva veacuri, ticluit de o elită financiară internațională cu sediul în Cetatea Londrei, care are scopul de a pune stăpânire pe întreaga bogăție a lumii și de a pune bazele unui guvern totalitar secret peste întreaga lume, care să i se închine lui Lucifer.

Această „Nouă Ordine Mondială” este de fapt vechiul Imperiu „Britanic” reambalat. Imperiul „Britanic” dintotdeauna a însemnat o mică oligarhie financiară satanică, preponderent de orientare homosexuală, care a colonizat Anglia și o bună parte a lumii.

Acest grup reprezintă o uniune dintre banchierii evrei și aristocrația britanică, creată prin legături pecuniare și matrimoniale, și printr-o credință ocultă (francmasoneria). Această afirmație poate părea unora absurdă, dar, dacă săpați mai adânc, veți descoperi că este adevărată. Puteți începe cu articolul de pe site-ul meu „Conspirația iudaică și imperialismul britanic”.

„Planul” vizează distrugerea tuturor forțelor „colective” capabile de a opune rezistență. Aceste forțe, care constituie fundamentul identității umane, sunt familia, rasa, religia și statul național. Ele trebuie eradicate printr-o campanie a „toleranței”, care să șteargă diferențele dintre ele. Dacă accepti orice, până la urmă vei deveni nimic.

Astfel, avem ecumenismul în sfera religioasă, amestecul pe plan rasial și regionalismul în cazul state-

lor naționale. *Distrugi familia ștergând diferențele dintre genuri.* Scopul lor este crearea unui unic guvern mondial, a unei rase unice, a unei unice religii și, într-un sfârșit, a unui unic sex, hetero-homosexualul.

Familiiile le oferă oamenilor un scop, o identitate și sentimentul unei apartenențe. Ele le conferă un sistem de valori și un anumit grad de independență socială, spirituală și financiară. Scopul comunismului și al Noii Ordini Mondiale întotdeauna a fost distrugerea familiei. Aceasta forțează oamenii să-și extragă sensul apartenenței din media condusă de elite ori din peisajul politic.

Nu știm decât ce ni se spune și, evident, ei nu intenționează să ne reveleze nouă adevărul despre acest plan al lor. Natura conspirației este aceea că urmează o agendă subversivă în timp ce în mod activ o neagă.

De pildă, Arnold Toybee a spus unui grup de elite ce s-a întrunit la Copenhaga în 1931: „Nu voi face decât să repet că în prezent lucrăm, discret, dar cu toată puterea noastră, să smulgem această misterioasă forță politică numită suveranitate din ghearele statelor naționale ale lumii. Și permanent tăgăduim cu buzele noastre ceea ce lucrăm cu mâinile noastre...”

Inginerii sociali din vârful piramidei ne transformă în hetero-homosexuali, făcându-ne să devenim confuzi cu privire la identitatea noastră sexuală. Ei neagă faptul că diferențele de gen există în realitate și le conving pe tinere să se comporte precum bărbații. Ei înfățișează rolul tradițional feminin ca pe un „stereotip” social artificial și opresiv. Însă rolurile sexuale sunt artificiale numai dacă sunt, evident, inversate. În acest caz femeile se poartă ca niște bărbați stereotipici, iar bărbații pot fi în mod stereotip feminini.

Inginerii sociali știu că oamenii sunt inerti și creduți, preferând să danseze după cum li se cântă decât să facă apel la rațiunea ori instinctul lor. Așa se face că,

atunci când o putere subversivă preia în mod secret controlul, oamenii pot fi lesne manipulați.

Rolurile heterosexuale nu sunt inventate. Ele corespund diferențelor biologice. De pildă, bărbații au de zece ori mai mult testosteron decât femeile. Acest hormon face ca bărbații să fie niște ființe dârze, agresive, capabile să își asume riscuri. (Vezi cărțile *De ce bărbații nu calcă*, 1992, și *Sexul cerebral*, 2003, de Anne Moir și David Jessel. Fragmente pot fi găsite și pe internet.)

Creierul femeilor sunt diferite. De exemplu, ele vorbesc de trei ori mai mult și de două ori mai repede decât bărbații. (Vezi *Creierul femeii*, de Louanne Brizendine, 2006.)

Rolurile sexuale reprezintă o recunoaștere culturală a diferențelor biologice și psihologice. Atunci când rolurile sexuale sunt negate, se instalează confuzia. Nu mai putem realiza legături cu cel de sex opus. Instinctele noastre naturale sunt frustrate și apare fixația infantilă și disfuncția.

Heterosexualitatea nu este o „preferință sexuală”. Este parte a ciclului reproductiv. Fiecare etapă (căsătoria, maternitatea/paternitatea etc.) este necesară dezvoltării și fericirii noastre ca ființe umane. Pentru cei mai mulți oameni, a fi părinte este esențial pentru împlinirea personală. Sănătatea socială depinde de creșterea noii generații într-un mediu clădit pe valori veritabile.

Am fost condiționați să ne încadrăm unui tipar hetero-homosexual ce vizează stagnarea dezvoltării noastre la un stadiu de curtare și transformarea noastră în niște făpturi disfuncționale, sterile și docile. Acesta este motivul pentru care întregul univers al cinematografiei și al industriei muzicale este axat pe istorioare romantice, de parcă întreaga populație a rămas încremenită în jurul vârstei de 19-26 de ani.

PREJUDICIUL

În mai puțin de cincizeci de ani, feminismul și „eliberarea sexuală” au șubrezit instituția familiei. Feminismul pretinde că apără femeile, când, de fapt, discreditează însușirile proprii femeilor. A distrus viețile a milioane de femei (și bărbați) care nu mai pot afla o dragoste trainică.

Inventarul prejudiciului:

- numărul cuplurilor căsătorite și cu copii a scăzut la jumătate, de la 50% din totalul populației în anul 1960 la 25% în zilele noastre;

- în 1965, 24% dintre copiii negri și 3,1% dintre copiii albi din Statele Unite erau născuți din mame singure; în 1990, procentajul a crescut la 64% în cazul copiilor negri și 18% în cazul copiilor albi;

- rata căsătoriilor a scăzut cu aproape 30% din 1970, în vreme ce rata divorțurilor a crescut cu 40%;

- rata fertilității a scăzut aproape la jumătate; în 1960, în medie, o canadiancă dădea naștere la patru copii; astăzi, abia dacă această medie se situează în jurul valorii de 1,5; în 2002, rata natalității la populația non-hispanică din State a atins cel mai scăzut punct din istorie, cam 1,8; iar pentru menținerea populației este nevoie de o rată a natalității de 2,2.

(Aceste statistici, ca de altfel toate celelalte afirmații ale mele, pot fi găsite prin motorul Google.)

„Majoritatea tarelor noastre sociale – infracționalitatea, numărul ridicat al persoanelor aflate în detenție, cazurile sociale, scăderea nivelului educațional, abuzul de alcool și de droguri, suicidul, depresia, bolile cu transmitere sexuală – sunt rezultate, directe sau indirecte, ale declinului familiei moderne americane” (William Bennet, *Căminul distrămat*, p. 4).

METAMORFOZAREA ÎN HETERO-HOMOSEXUALI

Într-un articol din *McGill Daily*, studenta Anna Montrose descria cum educația sa filologică și mass-media au făcut-o să-și pună întrebări cu privire la heterosexualitatea sa: „Este dificil să parcurgi patru ani la Institutul de Științe Umaniste, lecturând Foucault și Butler și uitându-te la *The L-Word* și să-ți păstrezi intactă conștiința propriei heterosexualități. Nu știu cu exactitate când s-a întâmplat, dar îmi pare că nu mai pot să am clara certitudine de a-mi manifesta dorința față de un singur gen”. (Michel Foucault este un important filosof francez „post-modern”; Judith Butler este o proeminentă „teoreticiană a genurilor” de la Universitatea Berkeley din California, iar *The L-Word* este un serial TV despre niște lesbiene „fatale”, adică dintr-acelea care nu arată ca niște dulapuri în cămăși în carouri și salopete.)

Montrose crede că bărbații și femeile sunt interschimbabili și că mariajul este bun mai cu seamă pentru deducerea de taxe. Mariajul și maternitatea nu i se potrivesc. Din nefericire, acest caz devine mai degrabă regulă decât excepție.

Paradoxal, atunci când femeile resping bărbatul, ele își însușesc ilicit rolul masculin și îl abandonează pe cel feminin.

Conform părerii lui Charles Socarides, un psihiatru din New York care a studiat și tratat homosexuali timp de 50 de ani, există un plan de a-i transforma pe toți oamenii în gay: „Puteți citi o relatare despre această campanie în cartea lui Dennis Altman, *Homosexualizarea Americii*. În 1982, Altman, el însuși gay, afirma că din ce în ce mai mulți americani gândeau ca niște gay și se comportau ca niște gay. Erau implicați «într-un nu-

măr de aventuri pasagere fie în locul, fie și în timpul unor relații stabile»”. Altman menționa existența saunelor gay-lor ca echivalente ale saunelor heterosexualilor și apariția swingerilor ca dovezi că „promiscuitatea și «sexul impersonal» sunt determinate mai mult de posibilitățile sociale decât de diferențele inerente dintre homosexuali și heterosexuali sau chiar decât cele dintre femei și bărbați” (*Cum a ajuns America gay*).

Fie că sunt gay ori normali, oamenii care nu se pot căsători vor fi promiscui. Conform unui studiu din 2003 din *Jurnalul American de Sănătate Publică*, gay-ii intervievați avuseseră în medie șapte parteneri cu care întreținuseră relații sexuale în timpul celor șase luni precedente, iar 25% dintre ei avuseseră 18 sau chiar mai mulți.

Emisiunile de televiziune destinate tinerilor fac din sexul liber o normă socială. Subiectul principal îl constituie întotdeauna experimentarea sexuală și cine cu cine se mai culcă.

În ziua de azi, sistemul educațional înadins încurajează copiii să facă sex. În Winnipeg, unde locuiesc eu, un profesor de sănătate publică le-a spus recent copiilor de 12 ani să își înceapă viața sexuală la vârsta de 13 ani. Li se povestește despre prezervativele parfumate și li se arată imagini explicite, care îi oripilează pe copii.

Acest fapt dovedește că sistemul public de școlarizare este un instrument de indoctrinare, corupere și, da, de abuz asupra copiilor. Când micuților de 13 ani li se spune să facă sex, mai este de mirare că astfel îi invită pe prădătorii adulți în casele lor? (Vezi *NBC Dateline: Cum să prinzi un prădător*.) Oare cât timp va mai dura până când niște activiști homosexuali își vor împlini visul, și pedofilia va fi legalizată?

Un alt program școlar (*Respectat*), sub egida Crucii Roșii, îi învață pe copiii de zece ani să aibă teamă de

întâlniri romantice. Accentul cade pe depistarea „ciclu-
lui abuzului” și „dacă sunt terorizați”.

Scoala pur și simplu îi învață pe copii să experi-
menteze sexul cu persoanele gay în numele „drepturilor
omului” și al „toleranței”. Tribunalele susțin drepturile
școlilor de a-i agresa mental pe copii cu destrăbălări, în
pofida împotrivirii părinților.

Ideea acestei acțiuni este de a promova sexul ca
un scop în sine, independent de dragoste, căsătorie și
procreație. Astfel, tradiția monogamiei se pierde. Feme-
ile dedate desfrâului nu pot rămâne fidele unui singur
bărbat „până ce moartea ne va despărți” (și nici bărbații
nu își pot lega viața de acestea). Comparați această si-
tuație cu modul în care se petreceau lucrurile în urmă
cu 50 de ani, când sexul era rezervat căsătoriei și fami-
liei.

Căsătoria este piatra de temelie a societății. Dacă
femeile și bărbații nu își sunt fideli, atunci nu există
niciun fel de bază pentru stabilitatea socială. Nu există
niciun fundament trainic pentru familie. Dacă distrugi
familia, distrugi și societatea, făcând-o vulnerabilă con-
trolului politic.

CONTRACTUL HETEROSEXUAL (CĂSĂTORIA)

Partea a treia a acestei cărți tratează modul în ca-
re funcționează heterosexualitatea. Voi oferi aici o in-
troducere.

Am ajuns la vârsta de 48 de ani fără să înțeleg
cum să relaționez cu o femeie. Nu aveam nicio idee
despre ce înseamnă cu adevărat masculinitatea și, prin
urmare, nu îmi puteam afla identitatea. Femeile pe care
le-am întâlnit erau și ele bulversate și confuze.

După cum era de așteptat, am avut parte de două
mariaje eșuate și am suferit de infantilitate emoțională.
Am pierdut șansa de a avea o familie normală.

Prea târziu mi-am dat seama cum funcționează
heterosexualitatea. Această informație s-a transmis
prin cultură, dar a fost suprimată de feminism ca „poli-
tic incorectă”.

Feminitatea are drept trăsătură definitorie iubirea
unei femei pentru soțul, copiii și familia ei.

Masculinitatea are drept trăsături definitorii pute-
rea și spiritul de conducător. Puterea bărbatului este
afrodisiacul suprem pentru femei.

Bărbații în mod firesc tânjesc după putere. Femei-
le vor dragoste. Astfel, contractul heterosexual (căsăto-
ria) presupune schimbul dintre puterea femeii și pute-
rea masculină, exprimată sub forma iubirii.

Femeile îi fac pe bărbați puternici, încredințân-
du-le puterea lor în schimbul dobândirii iubirii. Căsăto-
ria canalizează puterea masculină pe o cale socialmente
constructivă: constituirea și sprijinirea unei familii.

Femeile *nu pot* avea totul. În sfera personală, ele
trebuie să facă alegerea între dragoste și putere.

Astfel funcționează heterosexualitatea. O ideolo-
gie care distribuie egal puterea este una ce țintește către
neutralizarea heterosexualilor. Masculinizează femeile
și efeminează bărbații. Creează hetero-homosexuali –
doi indivizi identici, incapabili de a stabili o relație, în
loc de doi indivizi complementari.

Scopul este unul politic: plutocrația nu dorește
oameni în stare să apere și să reformeze societatea. Ha-
rold Rosenthal, o persoană care cunoaște toate dede-
subturile chestiunii, mâna dreaptă a senatorului Jacob
Javits, a dat în anul 1976 acest faimos interviu: „Am
castrat societatea prin frică și intimidare. Virilitatea ei
există doar în combinație cu o înfățișare exterioară fe-
minină. Fiind atât de neutralizată, gloata a devenit do-

cilă și ușor de manipulat. Ca toate animalele castrate din natură, gândurile lor nu se învârt în jurul preocupărilor pentru viitor și pentru posteritate, ci doar în jurul preocupării pentru munca din clipa de față și pentru următoarea porție de mâncare”.

Vorbind despre schimbul dintre putere și iubire, mă refer doar la planul personal. Nu am niciun fel de obiecție împotriva femeilor care își întemeiază o familie și care urmează și o carieră. Și nici nu cred că toate femeile ar trebui să se mărite și să aibă copii. (Însă, adevărul este că majoritatea chiar își doresc acestea.)

Obiecția mea se îndreaptă către agenda secretă a feminismului: aceea de a le păcăli pe femei să aibă cariere în locul familiilor. A face din femei susținătoarele financiare ale familiei duce la transformarea bărbaților în ființe inutile, iar pe femei le silește să aibă mai puțini copii.

Economista Sylvia Hewlett susține că 55% dintre femeile de 35 de ani care au urmat o carieră nu au niciun copil. Aproape jumătate din cele trecute de 40 de ani deținătoare de grade profesionale nu au copii. Doar 14% dintre aceste femei au afirmat că nu și-au dorit copii (*Zămislind viața: Femeile de carieră și dorința de a avea copii*, 2004.)

DE CE NE SABOTEAZĂ?

Declinul fără precedent al familiei a fost cauzat de condiționarea psihologică în masă, ordonată de cartetul bancar central, cu sprijinul CIA-ului, al Fundației Rockefeller, al mass-mediei, al conducerii statului și al sistemului educațional.

Un cartel internațional cu caracter privat, cu sediul la Londra, controlează datoriile națiunilor lumii. Ei fac bani din nimic pe baza creditului nostru, adică pe

capacitatea noastră de producție și pe proprietatea noastră. Ei fac acești bani împrumutându-ni-i nouă.

Bancherii cumpără orice și pe oricine vor ei, inclusiv pe politicieni, imperiile media și universitățile. Astfel, ei devin artizani ai realității pe care o trăim.

A rămas faimoasă afirmația lui Nathan Rotschild (1777-1836): „Puțin îmi pasă ce marionetă ocupă tronul Angliei și conduce Imperiul. Persoana care controlează masa monetară a Britaniei controlează Imperiul Britanic, iar eu sunt cel care controlează masa monetară britanică”. (Masa monetară este pentru economie ceea ce este oxigenul pentru foc.)

Când guvernul vrea bani, el trebuie să se roage de acești bancheri ca un copil. Le vinde o obligațiune acestor bancheri care îi permit să retragă „bani”.

Acești „bani” iau forma unui cec, adică este ceva ce este produs din nimic. Moneda noastră reprezintă un document IOU¹ cum că guvernul le este dator acestor bancheri. Îi costă pe bancheri doar hârtie-și-cerneală pentru a tipări aceste IOU-uri.

Totuși, guvernul trebuie să returneze valoarea nominală a acestui „împrumut” *cu dobândă!* Luați seama că acești „bani” sunt girați prin creditul nostru (sunt de la plătitorii de taxe)! Ca să folosesc cuvintele câinelui vagabondului, „puteam să fac asta de unul singur.”

Guvernul ar fi putut foarte bine să-și valorizeze propriul credit și să tipărească toți banii de care are nevoie ca să facă economia să duduie, fără dobândă. (Acesta a fost programul mult-calomniatelor partide de credit social.) Numai atunci ar putea guvernul să aibă o putere reală. Oamenii nu ar mai fi garanție pentru această datorie. Am fi oameni liberi, nu „resurse umane”.

¹ Forma abreviată de la „I owe You” („Îți sunt dator”) [n.tr.].

Omenirea este oprimată deoarece o clică minusculă a uzurpat controlul producerii banilor. Aceasta a început în momentul în care negustorii de aur și-au dat seama că pot emite chitanțe pentru aurul pe care nu îl posedau. S-au metamorfozat apoi în bancheri, care și-au închipuit că pot, de asemenea, să acorde mai multe împrumuturi decât rezerva bănească pe care o dețin, printr-un simplu cec. S-au folosit de această gâscă de aur pentru a prelua controlul asupra avuției lumii și pentru a-și pune complicități în fruntea guvernelor, mass-mediei și sistemului educațional. Au făcut în așa fel încât guvernele noastre naționale să gireze hârtia pe care ei o tipăreau.

Pentru a-și proteja gâsca de aur, cartelul bancherilor trebuie să ne țină sub control. Din secolul al optsprezecelea a tot uneltit să creeze un „guvern mondial” dictatorial.

Ei își maschează acest plan cu discursul despre necesitatea de a pune odată pentru totdeauna capăt sărăciei și războiului, de fapt chiar ei fiind declanșatorii amândurora. Guvernul mondial este astfel plănuțit încât să garanteze că *nicio țară nu va mai fi în stare să își plătească datoria ori să izbutească să scape din sclavia sa*. Motivația din spatele scenariului din 11 septembrie și a așa-zisului „Război împotriva terorismului” este aceea de pune bazele unui aparat de stat polițienesc mondial.

O facțiune conducătoare a oamenilor bogați țin omenirea în prizonierat. Aproape 50% din întreaga bogăție a lumii se află în posesia a doar 2% din populație. Cei mai bogați 300.000 de americani au tot atât de mult cât au cei mai săraci 150 de milioane.

Bancherii sunt responsabili pentru mai toate nenorocirile omenirii. Ei declanșează războaiele și crizele economice pentru a ne arunca în confuzie și pentru a ne învrăjbi. Ei creează trendurile sociale și ideologiile care

ne preschimbă în niște fapte superficiale și dereglate comportamental. Ei ne pun pe tavă o listă de politicieni girați de ei. Ei decid ce anume trebuie să aflăm din mass-media și de la școală. Este mult mai lesne să conduci niște oameni care își imaginează că sunt liberi.

Foarte multe lucruri din cele pe care noi le socotim normale sunt de fapt o înșelăciune bine pusă la punct. Războaiele sunt planuite cu mulți ani înainte și atent orchestrate. Ambele părți ale fiecărui război, inclusiv cele ale Războiului Rece și ale Războiului împotriva Terorismului, se află sub control lor. Lucrarea oamenilor care văd dincolo de vâlul minciunii este suprimată.

Putem să avem încredere în mass-media în toate privințele de vreme ce ea a fost în stare să ofere undă verde uciderii a peste 3000 de americani pe 11 septembrie 2011? Și ce s-a întâmplat cu pasagerii acelor avioane „deturnate”?

„COMUNISMUL”

Bancherii de prim rang au creat comunismul ca pe o avanpremieră a Noii Ordini Mondiale. În 1953, Rowan Gaither, Președintele Fundației Ford, i-a spus cu tupeu lui Norman Dodd (investigator congresional) că Departamentul de Stat, Națiunile Unite etc., de ani buni, „*operează sub directive primite de la Casa Albă, ... conform cărora noi nu trebuie să cruțăm niciun efort pentru a denatura viața din Statele Unite cu scopul de a face posibilă o fuzionare lesnicioasă cu Uniunea Sovietică*”. (Una dintre cercetătoarele lui Dodd a și înnebunit când a aflat adevărul.)

Bancherii dețin ample mijloace de a-și crea proprii dușmani. Ei oferă bani marionetelor lor și le fac publicitate, ca să eclipseze orice rezistență necontrolată.

Numesc aceasta „dialectică”: crearea a două forțe contrare care mai apoi se vor distruge reciproc, lăsându-i pe bancheri nevătămați și făcându-i mai bogați și încă și mai puternici.

Este vorba despre clasică metodă „dezbină și stăpânește”. Bancherii centrali au creat deopotrivă comunismul și nazismul și au orchestrat cel de-al doilea război mondial, prin care ei i-au distrus pe unii prin intermediul celorlalți. Același lucru se va petrece probabil și în desfășurarea celui de-al treilea război mondial.

Scopul este acela de a slăbi simțul moral, de a îndobitoci și corupe omenirea și de a extermina noua generație de bărbați. Ei creează un nou tip de feudalism, care reduce masele la statutul de șerbi (producători și consumatori). După cum am spus, ei trebuie mai întâi să distrugă rasa, religia, familia și națiunea. Nu este deloc întâmplător că exact acesta a fost și programul comunismului.

Feminismul vizează distrugerea familiei. Teoreticienii feminisți nutresc o ură lesbiană împotriva heterosexuality și blamează „patriarhatul” pentru toate necazurile femeilor.

Feminismul nu este decât unul dintre exemplele care arată cum o mică elită financiară cu tendințe patologice ține încâtușată omenirea. Alte exemple sunt suprimarea tratamentelor pentru cancer și a resurselor de energie ieftine și nepoluante, existente din abundență.

FRANCMASONERIA ȘI ORIGINILE FEMINISMULUI

Poetul Charles Peguy spunea: „Totul începe în mistică și se sfârșește în politică”. Cartelul bancar avea nevoie de o filosofie care să justifice înrobirea omenirii, iar această filosofie se arată a fi luciferianismul.

Priviți logo-ul companiei producătoare de filme Universal Studios. Reprezintă un glob ce emite „o mie de fascicule de lumină”, un concept popularizat de George H.W. Bush în 1991, care se referă la Ordinul Illuminati, treapta superioară a Francmasoneriei.

Illuminații sunt luciferieni și ei cred că răul este binele și binele este răul. Astfel că „fasciculele de lumină” îi simbolizează de fapt pe acești oameni răufăcători. Din această concepție își trage originea și cea „dublă-vorbire” a lui Orwell. (Tehnic vorbind, sataniștii se diferențiază de luciferieni prin faptul că ei cunosc diferența dintre bine și rău, și fac răul în mod deliberat.)

Cartelul bancar central acționează printr-o puternică societate secretă numită francmasonerie. Doar illuminații cunosc agenda reală. Dintre aceștia fac parte și iezuiții, care, după câte se știe, controlează Vaticanul și familiile aflate în fruntea Angliei, Europei și Americii.

Începând cu epoca „iluminismului”, cultura apuseană a fost în esență sa luciferiană. Ea se bazează pe negarea lui Dumnezeu. El este cinstit de oameni cu buzele și nimic mai mult.

Francmasoneria, biserica lui Lucifer, este adevărata religie a lumii moderne. „Cultura” noastră este, în fibra sa păgână, axată pe bani și sex. Accentul cade pe înlocuirea lui Dumnezeu cu omul, de aici și numele de „umanism”, religia omului, a sexului și a mizeriei umane.

Istoria apuseană este punctată de o serie de „revoluții” susținute financiar de acești bancheri – cea engleză, americană, franceză și rusă. „Revoluție” înseamnă răsturnarea lumii cu susul în jos, înlocuirea lui Dumnezeu cu bancherul, adică înlocuirea Vechii Ordini (aristocrația, Biserica) cu Noua Ordine Mondială. „Revoluția” sexuală a constituit o parte a acestui proces. Fiindcă creează bani, bancherii cred că ei sunt Dumnezeu. Ei cred că pot fi artizanii realității.

Lucifer, îngerul revoltat și „purtătorul-de-lu-mină”, este simbolul bancherului care uneltește să-i manevreze pe oameni pentru atingerea scopului său.

(Și, într-adevăr, ce anume este Dumnezeu? Dumnezeu este realitatea. Chiar dacă nu credem în Dumnezeu, cu toții posedăm un simț al adevărului, al bunătății, dreptății, iubirii, păcii și frumosului. Acest simț spiritual, precum și o anume sete spirituală, constituie legătura noastră cu Dumnezeu. Ele definesc umanitatea noastră.

Dumnezeu a făcut lumea naturală cu o splendidă alcătuire, instituind legile naturale și spirituale care guvernează firea umană. Nouă ne revine să discernem aceste legi morale și să ne ducem viața în conformitate cu ele.)

În Noua Ordine Mondială, bancherii iluminați răstoarnă realitatea cu susul în jos, conform propriilor interese. Ei proclamă că răul este bine și că minciuna este adevăr, așa cum au făcut în Uniunea Sovietică. Emană putoare de sconși, dar susțin că sunt înmiresmați ca trandafirii, iar mass-media și cei din sistemul educațional le cântă osanale.

Deja magia lor cabalistică emite niște pretenții atât de absurde, cum ar fi că femeile și bărbații sunt identici și că homosexualitatea este ceva normal. Alte trucuri magice includ dispariția avionului care a izbit Pentagonul și a celui care s-a prăbușit în Shanksville, Pennsylvania, precum și prăbușirea clădirilor de la World Trade Center din cauza „incendiului”. Dați crezare celor pe care vi le spunem noi și nu celor pe care le vedeți.

Iluminații controlează lumea printr-o rețea complexă de societăți masonice, care au născocit comunismul, socialismul, nazismul, liberalismul, feminismul,

neoconservatorismul, și au întemeiat diverse organizații evreiești (B'nai Brith, ADL², AJC³, sionismul).

Comunismul și sionismul sunt de fapt ordine masonice. Nu spun că aceste mișcări nu au niciun merit, dar, prin binele pe care îl fac, ei de fapt maschează adevărata agendă „revoluționară” a iluminaților.

Cartelul bancar conduce prin controlul exercitat de agențiile de spionaj, fundații, think tank-uri, universități, asociații profesionale, diverse biserici, societăți secrete, organizații non-guvernamentale și mass-media. (În cele mai multe cazuri, ei sunt cei care le sunt stăpâni ori le oferă fonduri.) Societatea occidentală funcționează ca o societate secretă, organizată pe modelul unor cercuri concentrice. Doar iluminații cunosc agenda reală.

O CONSPIRAȚIE ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

Credem că trăim într-o societate „secularizată” (adică neutră din punct de vedere religios). Însă nu îl putem izgoni pe Dumnezeu din lume, după cum nu putem suprima lumina fără să fim înghițiți de întuneric. Secularismul este, în fond, stadiul de trecere de la o civilizație fundamentată pe adevărul spiritual la una fundamentată pe credința ocultă a bancherilor luciferieni. Mai întâi suntem dezbărați de religie; apoi ni se propovăduiește dogma new-age-istă (adică luciferiană).

În cartea sa, *Marx și Satan* (1986), Richard Wurmbrand, un pastor care a făcut pușcărie în România, spune că ideologia comunistă este de fapt satanis-

² *The Anti-Defamation League* (Liga împotriva denigrării) [n.tr.].

³ *American Jewish Committee* (Comitetul evreilor americani) [n.tr.].

mul la putere. Creștinii nu erau doar cu brutalitate persecutați și uciși; ei erau obligați să blasfemieze. Scopul comunismului, scopul Noii Ordini Mondiale este acela ca oamenii să ajungă să îl batjocorească pe Dumnezeu și să i se închine lui Lucifer. Un ziar comunist mărturisea: „Noi luptăm împotriva lui Dumnezeu – să-i smulgem pe credincioși din brațele Lui.”

Conform afirmației lui Wurmbrand, Revoluția Rusă a fost un timp în care „iubirea, mărinimia, simțământul sănătos treceau drept ceva rău și retrograd. O fată își ascundea inocența, iar soții, fidelitatea. Distrugerea era ceva de bonton, neurastenia - semn al unei minți rafinate. Aceasta era tema noului val de scriitori, care și-au făcut apariția pe scena literaturii direct din obscuritate. Oamenii au născocit felurite vicii și perversiuni, fiind foarte scrupuloși în a evita să fie considerați morali”.

Luciferienii își prezintă răzvrătirea lor, împotriva lui Dumnezeu și a naturii, ca progres și libertate. Permisivitatea are ca țintă nimicirea Ordinii Dumnezeiești. În cadrul inițierii în gradul al șaptelea în satanism, adepții jură că „nimic nu este adevărat și totul este permis”. În *Manifestul Comunist*, Marx spunea că toate religiile și concepțiile morale vor fi abolite și totul va fi permis. Scopul globalismului coincide cu cel al comunismului. Elita lumii își maschează luciferianismul prin păgânismul Noii Ere și cultul Gaia. *The Lucifer Trust* deține singura capelă din sediul Națiunilor Unite și singura statuie existentă în această clădire este aceea a păgânului Zeus.

Pentru luciferieni, omul (bancherul), și nu Dumnezeu, este măsura tuturor lucrurilor. De exemplu, Gloria Steinem, o fondatoare a celui de-al doilea val al feminismului, afirma: „Pe la anul 2000 sper că ne vom crește copiii în credința în potențialul uman, și nu în Dumnezeu”.

CULTUL SEXULUI

Reală agendă a illumiinaților este să îi pervertească pe oameni. Sexul este cel mai mare egalizator, cel mai mic numitor comun. Francmasoneria este de fapt un cult al sexului. Conform unor păreri, litera „G” din emblema sa înseamnă „generare”. Obeliscurile sale au toate o origine falică. Simbolul său, punctul plasat într-un cerc, reprezintă penisul în vagin și, de asemenea, și ochiul rău al lui Horus. Noi toți am fost inițiați în acest cult fără s-o știm, lăsându-ne purtați de ideea „libertății sexuale” și a „progresului”.

- În 1786, unii dezertori au demască Ordinul Illuminati. Multe dintre secretele lor au fost date publicității. În privința femeilor, un document al illumiinaților afirma: „Nu există niciun mod mai puternic de a influența bărbații decât prin intermediul femeilor. Ele ar trebui să devină preocuparea noastră primordială; trebuie să le facem o bună impresie, să le dăm sugestii de emancipare, (...) de apărare a propriilor lor drepturi (...) și astfel le vom face să lucreze pentru noi cu zel, fără să realizeze ce fac de fapt; căci ele se vor lăsa în voia dorinței de a fi admirate” (James Wardner, *Alianțe malefice*, 1996, p. 35).

- Un alt document al illumiinaților, *Protocoloalele înțelepților Sionului* (1905), vorbește despre eliminarea familiei și manipularea maselor. „Cultivând în fiecare în parte un simțământ al importanței de sine, vom distruge în rândul goimilor prestigiul familiei și valoarea sa educativă. (...) În acest fel vom face din ei o forță oarbă care nu va fi în stare să se miște în nicio direcție fără călăuzirea agenților noștri...” (*Protocolul al zecelea*).

RĂZBOIUL PSIHOLÓGIC

Feminismul de după război își are punctul de plecare direct din cabala bancherilor centrali. Rețeaua Rockefeller sprijină financiar și controlează fundații, think tank-uri, Partidul Comunist, CIA-ul și majoritatea agențiilor de spionaj.

De mai bine de un secol, scopurile lor au fost acelea de a scădea numărul populației, de a crește puterea guvernamentală (prin socialism, liberalism) și de a controla mințile oamenilor. (Vezi René Wormser, *Fundațiile: puterea și influența lor*, 1958, și William McIlhenny II, *Fundațiile scutite de taxe*, 1980.)

Fundația Rockefeller a oferit fonduri pentru campania de control al nașterilor și pentru campania „pro-alegere” (avort), pentru răspândirea „pilulei” și a altor contraceptive, pentru promovarea revoluției (homo) sexuale. Toate acestea aveau drept scop separarea sexului de căsătorie și procreație și transformarea sexului într-o distracție națională.

Recent, Aaron Russo, reputatul producător al filmului *Trandafirul* (cu Bette Middler în rolul principal) și al documentarului *America: De la libertate la fascism*, a confirmat aceasta. El a povestit că atunci când Nicholas Rockefeller a încercat să îl recruteze pentru organizația CFR⁴, acesta i-a zis că familia lui a creat mișcarea de eliberare a femeilor. „M-a întrebat ce cred eu despre «mișcarea femeilor», și i-am spus că sunt pentru egalitatea de șanse”, a spus Russo.

„S-a uitat la mine și mi-a spus: «Știi, în unele privințe ești un idiot. Noi» – referindu-se la oamenii cu care lucra el - «am creat mișcarea femeilor și tot noi am promovat-o. Și nu are treabă cu egalitatea de șanse. Es-

⁴ The Council on Foreign Relations (Consiliul pe probleme de relații externe) [n.tr.].

te înfăptuită pentru a-i scoate pe ambii părinți din căminele lor și de a-i introduce în câmpul muncii, unde vor deveni plătitori de taxe. Și apoi noi vom decide cum vor fi crescuți și educați copiii». Astfel controlează ei societatea – prin îndepărtarea părinților din casele lor, pentru ca apoi copiii să fie crescuți cum li se pare lor a fi potrivit.

(„El a mai spus [în 2000] și că «va avea loc în curând un eveniment și că, după acest eveniment, vom invada Afghanistanul, ca să introducem conducte prin Marea Caspică și ca să mergem în Irak să extragem petrol și să ne stabilim baze în Orientul Mijlociu și să facem și Orientul Mijlociu parte a noii ordini mondiale [...]. Acestea vor fi rezultatele acestui eveniment».

Unsprezece luni mai târziu știți ce s-a întâmplat... Cu siguranță, el știa că ceva avea să se întâmple. Din relațiile mele cu unii dintre acești oameni vă pot spune că mai rău decât atât chiar nu se poate. Asta este, asta e jocul”, a afirmat Russo.)

Rockefeller i-a mai spus lui Russo că scopul ultim este controlul oamenilor prin credit/datorii. El a recunoscut și că bancherii vor să ne „introducă cipuri”.

Dacă tastezi pe motorul de căutare Google „Fundația Rockefeller” și „Studii pentru femei”, veți găsi vreo jumătate de milion de referințe. Majoritatea își manifestă recunoștința pentru ajutorul financiar primit de la Fundația Rockefeller. Multe slujbe cer dovada activismului politic. În cadrul „Studiilor pentru femei”, tinerele sunt învățate să fie activiste, adică „agenți de influență” ai Noii Ordini Mondiale.

MEDIA DISTRUGE IUBIREA

Bancherii știu că a controla mințile oamenilor (prin „educație”, „libertatea presei”) este o metodă mult mai eficientă decât a recurge la coerciția fizică.

Fiece fațetă a mass-mediei (filme, televiziune, reviste, muzică, reclame, „știri”) este folosită pentru indoctrinare și control social. Modelul propagandistic creat în timpul celui de-al doilea război mondial este dus la îndeplinire în vremuri de pace. Legătura dintre ceea ce s-a petrecut în Rusia comunistă și ceea ce se petrece în America zilelor noastre este aceea a impunerii în forță a controlului totalitar de către cartelul central al bancherilor. (Vezi capitolul „Clanul Rotschild dirijează Simfonia Roșie”, din partea a patra a cărții.)

Pentru a ne stagna dezvoltarea, elita a lovit exact în punctul-cheie al unirii heterosexuale: încrederea femeilor în bărbați. Gloria Steinem, agent CIA, scria: „Situția cea mai primejdioasă pentru o femeie nu este apropierea de necunoscutul de pe stradă, nici chiar de dușmanul din vreme de război, ci de propriul soț ori iubit în intimitatea căminului lor” (Gloria Steinem, *Revoluția din interior*, p. 261).

Cealaltă fondatoare a feminismului, Betty Friedan, a fost o propagandistă comunistă profesionistă. În celebra sa carte *Mistica feminină* (1963), ea făcea chiar o comparație între femeile casnice și deținuții dintr-un lagăr de concentrare.

Aceste „cadavre ambulante [deținuții]” au renunțat la „identitatea lor umană și au mers spre moarte aproape cu indiferență”, spunea ea. „Oricât de ciudat ar părea, condițiile care le-au distrus identitatea umană (...) nu au fost tortura și brutalitatea, ci condițiile similare acelor care i-au distrus identitatea gospodinei americane. (...) A fost munca ce n-a emanat din stră-

fundul personalității deținutului (...) monotona, nesfârșită, [muncă] ce nu oferea niciun dram de speranță de promovare”.

Putem oare face comparație între a purta de grijă celor pe care îi iubim în liniștea și intimitatea căminului nostru și a fi supus muncii forțate, violului, bătailor și înfometării? „Oricât de ciudat ar părea”, după părerea lui Friedan, aceste torturi nu erau nimic în comparație cu lipsa de șansă a femeilor casnice de a-și exprima personalitatea și de a avea posibilitatea de promovare. Pe cine păcălește ea? Războiul psihologic emite niște pretenții atât de absurde și de nerușinate de parcă ar fi cele mai strălucite cugetări. Feministele ajung să creadă cu naivitate aceste înșelăciuni. Atât Steinem cât și Friedan au fost lipsite de șansa unei iubiri și a unui mariaj din cauza familiilor în care s-au născut. Steinem a fost produsul unui divorț, a unui tată iresponsabil și a unei mame invalide pe care a trebuit să o îngrijească în adolescență. Când era fetiță, Friedan își ura supercritica sa mamă pentru că îi spunea că este urâtă și pentru că „îl înnebunea” pe tatăl său. (Vezi articolul din această carte: *Betty Friedan: Geneza unei feministe.*)

În cartea sa, *Cum femeile din media vând nefericirea – și liberalismul – femeilor din America*, Myrna Blyth spune că media îi vinde femeii „o carieră în exact aceeași bătaie de tobe în care modelul *Fericitei Gospodine* le-a fost vândut mamelor lor”. (Blyth a fost redactor-șef la *Ladies' Home Journal* din 1981 până în 2002.) Conform părerii lui Blyth, revistele pentru femei deținute de iluminați au subminat instinctele naturale de iubire ale femeilor prin următoarele mantre: 1) bărbații nu mai sunt demni de încredere; 2) femeile sunt victime prin însuși sexul lor; 3) femeile ar trebui să fie egoiste; 4) sexul nu este apanajul iubirii și al căsătoriei; 5) împlinirea de sine rezidă în carieră și nu în familie.

Astfel, milioane de femei au devenit schizofrenice încercând să împace aceste mesaje cu instinctele și dorințele lor naturale. Epave umane – familii destrămate și oameni disfuncționali – au împânzit întreaga lume. În același timp, după cum vom vedea, revista *Playboy* a transmis bărbaților un mesaj similar. Nu e necesar să te căsătorești ca să faci sex. Căsătoria și co-piii înseamnă bătaie de cap și plictis.

Oamenii obsedați de sex, alienați, singuri și disfuncționali nu sunt capabili de rezistență pe plan politic. Pe site-ul meu, www.savethemales.ca, veți găsi zeci de articole care dau în vileag lucrarea conspirației de-a lungul istoriei în vederea constituirii unui guvern mondial.

DOVEZI SUPLIMENTARE

Conspiraționiștii nu își dau publicității planurile, dar, de-a lungul timpului, s-au mai scurs informații.

Senatorul Jesse Hels nu a fost nimic altceva decât un teoretician al conspirației. Însă, într-un discurs înaintea Congresului de pe 15 decembrie 1987, cel ce avea să devină Conducătorul Majorității Senatului a avertizat că organizația „Cercurile conducătoare răsăritene” duce un război psihologic împotriva poporului american pentru a întemeia un guvern mondial. Din organizația „Cercurile conducătoare răsăritene” fac parte Rockefellerii. La o reuniune a grupului Bilderberg din 1991, David Rockefeller a mulțumit mass-mediei pentru că a acoperit planurile elitei în vederea „suveranității supra-naționale a unei elite intelectuale și a bancherilor internaționali”. „Ar fi fost imposibil să punem în practică planul nostru pentru omenire dacă ne-am fi aflat în lumina reflectoarelor în timpul acestor ani.”

Cu ocazia comemorării lui Bernard Berelson, pe 11 martie 1969, Frederick S. Jaffe, vicepreședintele organizației de Planificare familială sponsorizată de Rockefeller, a prezentat măsurile de a diminua fertilitatea în Statele Unite (<http://www.newswithviews.com/Cuddy/dennis84.htm>).

Printre propuneri se numărau următoarele: 1) restructurarea familiei: amânarea sau evitarea căsătoriei și modificarea idealului privitor la mărimea familiei; 2) încurajarea homosexualității; 3) educația în vederea restrângerii familiei; 4) încurajarea femeilor de a lucra în afara casei.

Dacă acestea aveau să eșueze, el recomanda introducerea de „substanțe de control al fertilității în alimentarea cu apă potabilă a populației” (*Perspective asupra planificării familiale*, octombrie 1970).

Așadar, deliberat ni se pune o substanță de sterilizare în apa noastră potabilă.

Conform opiniei feministei Ellis Willis, feminismul este „vârful de lance al unei revoluții îndreptate împotriva valorilor culturale și morale. (...) Obiectivul fiecărei reforme feministe, de la legalizarea avorturilor (...) la programele de îngrijire a copilului, este subminarea valorilor familiei tradiționale” (*The Nation*, 14 noiembrie 1981).

Împotriva cărui aspect al valorilor familiale protestează feministele? Împotriva iubirii? A sacrificiului de sine? A devotamentului? A fidelității? A sentimentului de siguranță? A pregătirii unei noi generații pentru viață? După cum vom vedea, feminismul nu are nimic de-a face cu egalitatea de șanse. Aceste grupuri inspirate de illumiinați întotdeauna au pretins că îmbrățișează un ideal, precum „egalitatea”, împotriva căruia nimeni nu ar putea avea vreo obiecție. Feminismul are de-a face de fapt cu dereglarea mecanismului social.

Prefăcătoră că apără o „minoritate” oprimată este un viclesug ultrafolosit.

Dictatorul comunist Iosif Stalin scria: „America este asemenea unui organism sănătos, iar rezistența sa este întreită și constă din: patriotism, moralitate și viață spirituală. Dacă le-am putea submina pe toate acestea trei, America va suferi un colaps din interior”.

Transferul puterii de la bărbat la femeie a destabilizat societatea și a otrăvit relațiile dintre bărbat și femeie. Cine ar îndrăzni să distrugă legătura dintre bărbat și femeie și pe cea dintre mamă și copil?

Doamnelor și domnilor, eu vă spun că Satan este cel ce face aceasta. Avem de-a face cu o conspirație cosmică, cu o conspirație diabolică împotriva lui Dumnezeu și a omului. Ei afișează un chip prietenos și vorbesc despre drepturi și libertăți. Dar adevăratul lor plan este acela de a-L înlocui pe Dumnezeu, de a concentra avuțiile și puterea în mâinile celor superbogați și de a perverti și controla rasa umană folosindu-se de eugenie, de ingineria socială și de controlul mental.

Când li se pune în față adevărul, ei răspund în trei feluri recomandate: ignoră, neagă, calomniază. Oamenii preferă să se agațe de o minciună decât să recunoască faptul că viețile lor se întemeiază pe o monstruoasă înșelătorie. „Fără vedenie de prooroc, poporul pierе”⁵, spune proverbul. Mă tem că ar fi trebuit de mult să ținem cont de acest avertisment!

Există un desen animat marca Far Side în care un purice apare înconjurat de niște firicele care arată a copaci. Privește către un indicator care înfățișează un câine. O săgeată arată către spatele câinelui: „AICI TE AFLI”. Chiar dacă analogia nu este deloc flatantă, iar adevărul este unul răvășitor, sper că această carte le va oferi oamenilor o perspectivă asemănătoare.

⁵ Adaptare după *Pilde* 29: 18 [n.tr.].

PARTEA ÎNTÂI FEMINISM, COMUNISM ȘI NOUA ORDINE MONDIALĂ

BETTY FRIEDAN
„Mami” era comunistă

„Tovarăși, amintiți-vă străvechea istorisire a căderii Troiei... Armata atacatoare nu a putut să atingă victoria până când, cu ajutorul Calului Troian, nu a pătruns chiar în mijlocul taberei dușmanului.”

(Gheorghe Dimitrov, Secretar General al Kominternului, august 1935)

Betty Friedan, „fondatoarea feminismului modern”, pretindea că este o mamă americană tipică anilor 1950, care a avut „revelația” că femeile ca ea erau exploatare și că ele ar trebui să își câștige independența și împlinirea personală pe plan profesional.

Ceea ce Friedan (născută Betty Naomi Goldstein) nu a spus este că ea a fost o propagandistă comunistă încă de pe timpul studiilor efectuate la Colegiul Smith (1938-1942) și că distrugerea familiei a fost întotdeauna un scop central al planului comunist de conducere a lumii (vezi *Manifestul Partidului Comunist*, 1848).

Friedan și-a abandonat studiile înainte de absolvire, pentru a deveni reporter la un serviciu de știri comunist. Între 1946 și 1952, a lucrat pentru ziarul *Uniunii muncitorilor din domeniul electric, radio și auto din America* (UE), „cea mai mare instituție condusă de comuniști din Statele Unite”. În 1947, Congresul a luat

în vizor această instituție ca fiind un front comunist, iar comunitatea sa a intrat în declin.

Daniel Horowitz, profesor de istorie la Colegiul Smith, căruia nu i se pot pune la îndoială vederile liberale și feministe, atestă toate aceste informații prin documente în cartea sa: *Betty Friedan și geneza misticii feminine: Stânga americană, Războiul Rece și feminismul modern* (Editura Universității din Massachusetts, 1999). Horowitz citează un membru al uniunii care descria cum o minoritate comunistă „a preluat controlul biroului național al UE, al comitetului de conducere, al angajaților, al ziarului editat de uniune și al unor consilii zonale și organizații locale”.

Betty Friedan nu mai dorește să i se cunoască antecedentele sale radicale. De-a lungul carierei sale, ea a afirmat că nu avea niciun interes față de condiția femeilor înainte de „revelația” sa. A refuzat să coopereze cu profesorul Horowitz și l-a acuzat că o hărțuiește și o persecută, nerecunoscând că este adeptă a comunismului.

De ce? Deoarece, dacă trecutul ei subversiv ar fi fost cunoscut, cartea sa, *Mistica feministă* (1963), nu s-ar fi vândut în peste cinci milioane de exemplare. Comuniștii acționează prin viclenie – pretinzând că sunt aidoma nouă. Aceasta era și strategia „Frontului Popular”, care consta în crearea unor mișcări idealiste pentru a prinde în mrejele sale oameni bine intenționați, de regulă studenți, muncitori, femei, artiști ori intelectuali. Adepții săi nu aveau habar că organizația din care făceau parte era susținută financiar și controlată de oameni cu o agendă totalmente diferită. Acesta este, de altfel, principiul de funcționare al francmasoneriei, al sionismului și al comunismului însuși. Adepții acestora sunt de fapt niște „idioti utili”.

Willi Munzenberg, un apropiat de-al lui Lenin încă de la începuturi, a organizat Fronturile Populare din

anii 1920 și 1930, numindu-le „cluburile inocenților mei”. El a deschis calea marșului de protest, a demonstrației, a publicațiilor și librăriilor radicaliste, a festivalului de artă și a recrutării celebrităților („așa-numiții „tovarăși de drum”).

După cum l-a caracterizat istoricul Stephen Koch, Munzenberg era „uimitor de priceput să înregistreze inteligența occidentală sub stindardul setului etic de atitudine politice favorabile cerințelor sovietice. În această acțiune, el a organizat și instituit «luminata» agendă morală a epocii sale” (*Vieți duble: Spioni și scriitori în războiul secret sovietic de idei împotriva Occidentului*, New York, 1994, p. 14).

Într-un interviu din 1989, Babette Gross, soția lui Willi Munzenberg, descria modul de funcționare al Frontului Popular: „Nu îl aprobi pe Stalin. Nu recunoști că ești comunist. Nu calci pragul unor oameni care îi sprijină pe sovietici. Niciodată. Susții că ești un liber-cugetător idealist. Nu prea te pricepi la politică, însă pretinzi că individul ăsta are un noroc chior” (Koch, p. 220, www.amazon.com/Double-Lives-Munzenberg-Seduction-Intellectuals/product-reviews/1929631200).

Friedan a respectat acest principiu în momentul în care a inaugurat cel de-al doilea val al mișcării feministe, care e un „Front popular” tipic. Însuși numele de „mișcarea femeilor” și aserțiunea că ar lupta pentru „egalitate” nu sunt altceva decât praf în ochi pentru a masca diabolica cruciadă ținând spre distrugerea familiei. De pildă, Friedrich Engels a spus: „Condiția primordială pentru eliberarea femeilor măritate este de a le aduce pe acestea în industria publică, ceea ce de la sine va antrena abolirea familiei monogame în calitatea sa de unitate economică a societății” (*Originile familiei, proprietatea privată și statul*, New York, International Publishers, 1942, p. 67).

„Congresul femeilor americane”, o organizație de tip Front popular, fondat în 1946, a atins numărul de 250.000 membre. A fost desființat în 1950, după ce i s-a cerut de către guvernul Statelor Unite să se înregistreze în calitate de „agent străin”. Istoricul feminist Ruth Rosen scrie că programul „*Congresului femeilor americane*” era în bună parte o prefigurare a mișcării femeilor, care și-a făcut apariția în anii '60” (Ruth Rosen, *Lumea despicată în două: Cum a schimbat mișcarea modernă a femeilor America*, New York, 2000, p. 28).

FBI-ul a ținut sub observație „Mișcarea femeilor”, dar nu a găsit nicio legătură directă cu subversiunea sovietică. Ruth Rosen, ea însăși o adeptă, găsește acest fapt ironic: „Într-un mod ironic, FBI-ul a căutat semne de subversiune în Mișcarea Femeilor, însă nu a recunoscut ceea ce era cu adevărat primejdios. În vreme ce ei căutau comuniști și bombe, Mișcarea Femeilor zdruncina din temelii conceptele privitoare la muncă, obiceiuri, educație, sexualitate și familie. În cele din urmă, mișcarea avea să se dovedească cu mult mai revoluționară decât și-ar fi imaginat vreodată FBI-ul. Feminismul avea să lase în urmă o moștenire de confuzie, dezbateri și neînțelegeri, avea să producă haos cultural și schimbări sociale pentru milioane de femei și bărbați, și, pe parcurs, avea să declanșeze războaie culturale care au polarizat societatea americană. Însă, la acea vreme, aceste idei nu erau ceea ce FBI-ul socotea a fi subversiv”.

Vizând destrămarea țesutului social, feministele au provocat mai mult rău societății occidentale decât ar fi visat vreodată comuniștii să o poată face. Isteria fabricată a violenței domestice a clădit un zid despărțitor între bărbați și femei. Pe plan psihologic, femeilor li s-a extirpat inerenta feminitate. Ele au fost încurajate să

tânjească după sex și carieră, și nu după întemeierea unei familii.

Calul troian feminist s-a dovedit extrem de efice. Întrebarea este: de ce? Cum a fost posibil să izbutească o asemenea filosofie subversivă și bolnavă, care în mod deschis mizează pe învrăjbirea femeilor împotriva bărbaților?

Răspunsul năucitor este că acei capitaliști care dețin monopolul absolut sunt în spatele comuniștilor și feminisților și îi folosesc pe aceștia ca să submineze instituțiile politice și culturale ale Civilizației Apusene.

Cartelurile Rockefeller-Rothschild posedă mai toată lumea și li se pare firesc să o și controleze. Ei mânuiesc marea parte a politicienilor, a mijloacelor media și a educatorilor noștri. Scopul lor este „o nouă ordine mondială” („globalizare”) în care ei să refasoneze omenirea pentru a o folosi scopurilor lor mârșave.

Betty Friedan, fă o plecăciune celor ce te aclamă!

GLORIA STEINEM

Cum s-a folosit CIA-ul de feminism ca să destabilizeze societatea

„În anii '60, media controlată de elite a inventat cel de-al doilea val al feminismului ca parte a programului lor de distrugere a civilizației și de creare a unei Noi Ordini Mondiale.”

De săptămâna trecută, când am scris aceste cuvinte, am descoperit că, înainte de a deveni lideră feministă, Gloria Steinem a lucrat pentru CIA, spionând studenții marxiști din Europa și perturbându-le întrunirile. A devenit un star al mediei grație legăturilor ei cu CIA-ul. *Ms. Magazine*, publicația pe care a editat-o vreme de mulți ani, a fost indirect finanțată de CIA.

Steinem a încercat să suprimă această informație, care a fost dezgropată de un grup feminist radical numit „Ștrampii Roșii”. În 1979, Steinem și puternicii ei prieteni ce aveau strânse relații cu CIA - Katharine Graham, de la Washington Post, și președintele Fundației Ford, Franklin Thomas - au împiedicat Editura Random House să publice această informație în cartea *Revoluția feministă*. Totuși, tărășenia a apărut în ziarul *The Village Voice* din data de 21 mai 1979.

Steinem întotdeauna a pretins că a fost o studentă radicalistă. „Când eram în facultate, era epoca în care era în vogă McCarthy”, îi povestea ea lui Susan Mitchell în 1997, „și astfel am devenit marxistă” (*Figuri emblematice, sfinte și dive: Conversații intime cu femeii care au schimbat lumea*, p. 130).

În schița ei biografică din revista *Ms. Magazine*, în numărul din iunie 1973, apar următoarele: „Gloria Steinem a fost o scriitoare liber-profesionistă întreaga sa viață. Munca la *Ms. Magazine* este prima sa slujbă remunerată, cu normă întreagă”.

Fals. Crescută într-o familie evreiască disfuncțională, din Toledo, Ohio, Steinem a urmat cursurile instituției de elită Smith College, pe unde a trecut și Betty Friedan. În 1958, Steinem a fost recrutată de Cord Meyer de la CIA pentru a conduce „un grup neoficial de activiști” numit „Serviciul Independent de Cercetare”. Acesta era parte a „Congresului pentru Libertatea culturală” a lui Meyer, care a creat reviste precum *Encounter* și *Partisan Review* pentru a-i înregimenta pe intelectuali în promovarea unei doctrine non-comuniste stângist-liberale. Steinem a participat la festivalurile de tineret din Europa sponsorizate de comuniști, a publicat un ziar, a dat informații despre ceilalți participanți și a ajutat la provocarea de răzmerițe.

Unul dintre colegii lui Steinem din cadrul CIA a fost Clay Felker. La începutul anilor '60, el a devenit

redactor la *Esquire* și a publicat o serie de articole scrise de Steinem, care au impus-o drept personalitate de frunte a mișcării de emancipare a femeii. În 1968, ca director la *New York Magazine*, el a angajat-o pe post de redactor colaborator și, apoi, ca redactor la revista *Ms. Magazine* în 1971. Compania Warner Communications a finanțat revista aproape în întregime, deși nu a luat decât 25% din câștig. Primul director al revistei *Ms. Magazine* a fost Elizabeth Forsling Harris, care, în calitate de Director pe Relații Publice, cu legături în CIA, s-a ocupat de stabilirea rutei coloanei oficiale a lui John Kennedy în Dallas. În pofida imaginii sale anti-instituționale, publicația *Ms.* făcea reclamă cremei corporațiilor americane. Publica reclame pentru corporația ITT⁶ în același timp în care prizonierele politice din Chile erau torturate de Pinochet, după o lovitură inspirată de CIA și ITT.

Și legăturile personale ale lui Steinem contrazic pretențiile sale anti-instituționale. Ea a avut o relație de nouă ani cu Stanley Pottinger, Șef al Sectorului de Drepturi Civile din cadrul Departamentului de Justiție al Statelor Unite, în timpul președinților Nixon și Ford, căruia i s-a încredințat blocarea investigațiilor care duceau către FBI în cazul asasinatelor lui Martin Luther King și al fostului Ministru de Externe chilian, Orlando Letelier. În anii '80 a avut o relație cu Henry Kissinger. (Vezi David Emory, <http://www.geocities.com/CapitolHill/8425/ST-AIA.HTM>.)

Principala noastră idee greșită este aceea că CIA servește interesele Statelor Unite. De fapt, întotdeauna a fost unealta unei elite dinastice internaționale bancare și petroliere (Rothschild, Rockefeller). A fost întemeiată și constă din personaje cu sânge albastru provenind din administrația bancară newyorkeză și din absolvenți

⁶ International Telephone & Telegraph Corporation (*Corporația de Telefonie și Telegrafie*) [n.tr.].

ai societății secrete păgâne „Skull and Bones” („Cranii și oase”) din cadrul Universității Yale. Președintele George W. Bush, tatăl și bunicul său se încadrează acestei tipologii.

Planul acestei cabale internaționale este acela de a degrada instituțiile și valorile din Statele Unite pentru a le integra într-un stat global, care va fi condus de Națiunile Unite. În Carta Fondatoare din anul 1947, instituției CIA i se interzice să se amestece în activități domestice. Însă aceasta nu a împiedicat-o niciodată să declanșeze un război psihologic asupra poporului american.

Organizația similară „Congresului pentru libertatea culturală” responsabilă de sfera domestică a fost „Comitetul american pentru libertatea culturală”. Folosindu-se de fundații ca de niște canale, CIA a controlat discursul intelectual în anii '50 și '60, și cred că și în zilele noastre face același lucru. În cartea *CIA și cultura în timpul Războiului Rece*, Francis Stonor Saunders estimează că o mie de cărți au fost scoase de o multitudine de edituri comerciale și universitare, cu subvenții secrete.

Proiectul demarat de CIA, „Mockingbird”, a însemnat infiltrarea sa în media corporatistă, proces care adesea a presupus preluarea directă a companiilor de știri principale. „Prin anii '50”, scrie Deborah Davis în cartea sa, *Ecaterina cea Mare*, „CIA deținea membri de seamă ce lucrau pentru *New York Times*, *Newsweek*, *CBS* și pentru alte vehicule de comunicare, plus jurnaliști-colaboratori, în total între patru și șase sute de persoane”.

În 1982, CIA a recunoscut că jurnaliști de pe ștutul său de plată au acționat de pe poziții de ofițeri de caz până la spioni în domeniu. Philip Graham, director la *Washington Post*, care a prezidat operațiunea până la „sinuciderea” sa din anul 1963, s-a lăudat că „poți ob-

ține un jurnalist mai ieftin decât o prostituată bună, pentru câteva sute de dolari pe lună”.

M-am născut în 1949. Idealiștii din generația părinților mei au fost deziluzionați când visul comunist de frățietate universală s-a dovedit a fi un despotism brutal deghizat. Propria mea generație ar putea descoperi că cele mai bune simțăminte ale noastre au fost de asemenea manipulate și exploatare. Există dovezi că CIA a regizat contracultura drogurilor din anii '60, mișcarea pentru drepturile cetățenești, mișcarea împotriva războiului, precum și feminismul.

De pildă, CIA a recunoscut că a întemeiat ca front popular în 1947 „Asociația națională a studenților” (<http://www.cia-on-campus.org/nsa/nsa2.html>). La începutul anilor '50, ANS s-a opus încercărilor „Comitetului pentru activități anti-americane” de a elimina spionii comuniști. Conform afirmațiilor lui Phil Agee Jr., ofițerii din cadrul ANS au participat la activitățile „Comitetului studentesc de coordonare a nonviolentei”, grup ce milita pentru drepturi cetățenești, și au acționat în calitate de membri ai organizației „Studenți pentru o societate democratică”, un grup radical pentru pace.

Conform afirmațiilor lui Mark Riebling, CIA-ul e posibil să-l fi folosit pe Timothy Leary. Cu siguranță, agenția i-a distribuit LSD lui Leary și altor formatori de opinie din anii '60. Leary a făcut ca o generație întreagă de americani să renunțe la implicarea activă în societate și să caute împlinirea „lăuntrică”. Un alt exemplu de amestec al CIA-ului în politica domestică este mărturia adusă de Gary Webb despre cum CIA-ul a umplut ghetto-urile negrilor cu cocaină.

Nu voi încerca să analizez motivația CIA-ului, ci doar voi sugera ce au în comun aceste acțiuni. Le-au scăzut nivelul moral, i-au alienat și divizat pe americani. Elitele operează prin cultivarea diviziunii și a con-

flictului în lume. Astfel, noi nu realizăm cine este adevăratul nostru dușman.

Feminismul a făcut cel mai mult rău. Nu există în societate o relație mai fundamentală și în același timp mai fragilă ca cea dintre bărbat și femeie. De ea depinde familia, celula de bază a societății. Niciun om care nutrește binele societății nu ar încerca să dezbină bărbații și femeile. Și totuși, minciuna că bărbații au exploatat femeile a devenit adevărul oficial.

Bărbatul iubește femeia. Instinctul său primordial este acela de a o ocroti și de a o vedea înflorind. Când o femeie este fericită, ea este frumoasă. Desigur, unii bărbați sunt abuzivi. Însă vasta majoritate și-au sprijinit și călăuzit familiile de milenii.

Feminiștii avansează fără încetare ideea că trăsăturile noastre inerente masculine și feminine, vitale dezvoltării noastre ca ființe umane, sunt „stereotipuri”. Acesta este o calomnie răutăcioasă îndreptată împotriva tuturor heterosexualilor, care reprezintă 95% din populație. Cine vorbea de ură! Și totuși, ea este predată copiilor în școlile elementare! Este repetată până la refuz în media. Lesbienne precum Rosie O'Donnell și Ellen DeReres ne sunt prezentate ca modele.

Toate acestea sunt uneltite pentru a crea confuzie personală și pentru a semăna haos printre heterosexuali. Ca rezultat, milioane de bărbați americani devin efeminați și ruși de relația cu familia, cu lumea și cu viitorul. Femeia americană a fost trasă pe sfoară să investească în făurirea unei cariere mundane în locul iubirii eterne față de soțul și copiii ei. Multe femei au devenit nepotrivite din punct de vedere temperamental pentru a deveni soții și mame. Oamenii care sunt izolați și singuri, înfricoșați și dornici de iubire, sunt ușor de păcălit și de manipulat. Fiind lipsiți de influența sănătoasă a celor doi părinți iubitori, tot la fel vor fi și copiii lor.

Feminismul este o fraudă grotescă pe care elita conducătoare a comis-o în dauna societății. Rolul său este de a slăbi țesătura socială și culturală americană pentru a introduce o convenabilă Nouă Ordine Mondială fascistă. Avocații săi sunt niște șarlatani care fac pe sfinții și care s-au îmbogățit și au devenit puternici de pe urma sa. Printre aceștia, există o întreagă clasă de mincinoși și de infirmi moralicește care lucrează pentru elită în diverse domenii: guvern, educație și media.

Oprimarea femeilor este o minciună. Rolurile sexuale nu au fost niciodată atât de rigide cum ne-au făcut feminiștii să credem. Mama mea a avut o afacere înfloritoare în anii '50, importând diamante pentru ceasuri din Elveția. Când salariul tatălui meu a crescut, ea a fost încântată să se lase de afacere și să se ocupe de copiii ei. Femeile erau libere să urmeze orice carieră doreau. Diferența era aceea că rolul lor ca femeie și mamă era bine înțeles și validat din punct de vedere social, așa precum s-ar cuveni să fie.

Aceasta până când pe scena istoriei și-au făcut intrarea Gloria Steinem și CIA-ul.

FEMINISMUL ROȘU Comunismul american și originile eliberării femeilor

„Violul este o expresie a... supremației masculine.... a străvechii exploatare economice, politice și culturale a femeilor de către bărbați.”

VĂ PARE CUMVA CĂ ACEASTĂ EXPRESIE APARTINE UNUI FEMINIST RADICAL? Încercați să mai ghiciți încă o dată! Ei bine, ea face parte dintr-un pamflet al Partidului Comunist American, datând din

1948, intitulat *Femeile împotriva mitului*, de Mary Inman.

Într-o carte apărută recent, *Feminismul roșu: Comunismul american și Geneza eliberării femeilor*, istoricul feminist Kate Weigand afirmă: „Ideile, activitățile și tradițiile care au emanat din mișcarea comunistă a anilor '40 și '50 a continuat să vectorizeze noua mișcare a femeilor din anii '60 și de mai târziu”.

De fapt, Weigand, lector la Colegiul Smith, arată că feminismul modern constituie o consecință directă a comunismului american. Nu există nimic din ceea ce feminisții au spus sau au făcut în anii 1960-1980, care să nu fi fost prefigurat de PCSUA (Partidul Comunist din Statele Unite ale Americii) din anii 1940 și 1950. Multe lidere feministe au fost „bebelușe cu scutece roșii”, odrasle ale comuniștilor.

Comuniștii au fost deschizători de drumuri în analiza politică și culturală a oprimării femeii. Ei au pus bazele „Studiilor pentru femei” și au pledat pentru înființarea de centre publice de îngrijire a copilului, pentru controlul nașterilor, pentru avort și drepturile copilului. Ei au inventat concepte-cheie feministe, cum ar fi „ceea ce este personal este politic” și „autoconștiința feministă”.

Către sfârșitul anilor '40, PCSUA a realizat că mișcarea muncitorilor devenea din ce în ce mai ostilă comunismului. Atunci, ei au început să își îndrepte atenția către femei și către afro-americani. Ei au sperat că „supremația masculină” avea să „aducă mai multe femei în organizație și în lupta împotriva politicilor domestice ale Războiului Rece”.

Comunistele, care constituiau 40% din partid, doreau mai multă libertate pentru a participa la ședințele partidului. După publicarea pamfletului *Femeile împotriva mitului*, în 1948, PCSUA a inițiat procesul „reedu-

cării” bărbaților, pe care îl recunoaștem cât se poate de bine astăzi.

De pildă, în ziarul partidului, *Muncitorul de azi*, explicația unei fotografii ce înfățișa un bărbat cu un copilăș avansa ideea că „familiile sunt mai puternice și mai fericite dacă tatăl știe cum să prepare fulgii pentru micul dejun, să lege bavețica și să aibă grijă de cei mici”.

Partidul a dat ordine ca bărbații care nu luau în serios problema femeii să fie supuși reeducării („să îndeplinească anumite sarcini care includeau studii axate pe problema femeii”). În 1954, filiala din Los Angeles i-a pus la punct pe bărbații care „acaparau discuția la întrunirile de la cluburi, le ignorau pe tovarășele lor în vederea numirii în funcții de conducere sau făceau glume degradante cu aluzii sexuale referitoare la femei”.

Un film, *Sarea Pământului*, pe care criticul Pauline Kael l-a caracterizat ca „propagandă comunistă”, portretiza femei asumându-și un rol decisiv în greva muncitorească a soților lor. „În ciuda dorințelor soțului ei, Esperanza a devenit lideră în greva iscată și, pentru prima oară, a îndrăznit să își asume un rol în afara căminului. (...) Succesul [ei] politic l-a înduplecat pe Ramon să accepte un nou tip de viață familială.”

Portretizările unor femei pline de succes, puternice, încrezătoare în ele însele au devenit la fel de obișnuite în presa și școlile comuniste, precum sunt și în media zilelor noastre.

Femeile comuniste au impus o analiză sofisticată de natură marxistă a „problemei femeii”. Cărțile *În apărarea femeilor* (1940), de Mary Inman, *Un veac de luptă* (1954), de Eleanor Flexner, și *Revoluția neterminată* (1962), de Eve Merriam, au pus pe tapet opresiunea femeilor și au criticat fățiș sexismul din cultura de masă și din limbaj. De exemplu, Mary Inman a susținut

că „feminitatea prelucrată” și „accentul exagerat pus pe frumusețe” le ține pe femei în sclavie.

Fondatoarea feminismului modern, Betty Friedan, a pornit de la aceste texte atunci când a scris *Mistica Feminină* (1963). Toate aceste femei au ascuns faptul că erau activiste comuniste de multă vreme. În anii '60, fiicele lor beneficiau de toate cele de trebuință, inclusiv de exemplul subterfugiului, pentru a declanșa Mișcarea Eliberării Femeilor.

Rădăcinile marxist-comuniste ale feminismului explică multe despre această bizară și, în același timp, periculoasă mișcare. Astfel, devine limpede:

- de ce „mișcarea femeilor” urăște feminitatea și impune un concept politico-economic precum este „egalitatea” într-un tip de relație personală, biologică și mistică;

- de ce „mișcarea femeilor” îmbrățișează și ideea egalității de rasă și clasă;

- de ce adepții feminismului doresc revoluția („transformarea”) și au o viziune mesianică asupra unei utopii a depășirii diferenței de gen;

- de ce cred că natura umană este infinit maleabilă, putând fi modelată prin îndoctrinare și coerciție;

- de ce se angajează în nesfârșite dispute doctrinare, năucitor de speculative, și în manevre scizioniste;

- de ce, pentru ei, adevărul este un „construct social” elaborat de oricine ar deține puterea și de ce aparențele sunt mai importante decât realitatea;

- de ce resping pe Dumnezeu, natura și dovezile științifice în favoarea agendei lor politice;

- de ce refuză dezbaterea, nu respectă libertatea cuvântului și suprimă vederile dizidente;

- de ce se comportă ca un cult cvasi-religios sau precum Garda Roșie.

Este greu să nu concluzionezi că feminismul nu este altceva decât comunism sub un alt nume. Nereu-

șind să stârneasca ura față de clasă și rasă, comunismul a încurajat, în locul acestora, conflictul dintre sexe. Mișcările militante pentru „diversitate” și „multiculturalitate” reprezintă încercarea comunismului de a crea alianțe, conferind putere gay-lor și „indivizilor de culoare”. Astfel, trioul original al PCSUA, „rasă, gen și clasă”, a rămas aproape neschimbat, doar că lupta de clasă niciodată nu s-a vândut prea bine.

Termenul de „politic corect” provine de la Partidul Comunist Rus din anii '20. Folosirea sa în America de astăzi ilustrează gradul în care societatea a fost denaturată. Activiștii feminisți sunt, în covârșitoarea lor majoritate, niște idioți utili de natură comunistă. Am văzut această subversiune în dezintegrarea curriculumului artelor liberale și a tradiției libertății de vorbire și de cercetare din universitățile noastre. Am văzut acest virus răspândindu-se în instituția guvernamentală, în mediul afacerilor și în domeniul militar. L-am văzut când feminisții împrăstie isteria „încălzirii globale”. Aceasta se întâmplă deoarece elita financiară sponsorizează, de fapt, comunismul.

„Corectitudinea politică” ne-a uniformizat și înregimentat viața noastră culturală. Betty Granger, membră în Consiliul de Administrație al unei școli conservatoare, care a candidat pentru parlament, vorbea despre creșterea prețului caselor din Vancouver ca fiind cauzată de „invazia asiatică”. Granger a fost supusă oprobriului public în presă. Oamenii îi trimiteau scrisori învenenate și azvârleau gunoaie pe peluza ei.

La o ședință, președintele Consiliului de Administrație al școlii respective a certificat că Granger nu este rasistă. El a mărturisit că, de fapt, asiaticii sunt chiar înrudiți cu ea în urma unor căsătorii. Cu toate acestea, Granger a fost supusă sancționării deoarece, și aici citez: „aparențele sunt mai importante decât realitatea”.

Această eludare a adevărului obiectiv este o marcă proprie comunismului.

Atmosfera de la ședință a fost încărcată. Blânzii canadieni, cu toții apărători ai „toleranței”, s-au purtat ca niște câini turbați gata să sfâșie un iepure rănit. Betty Granger și-a recunoscut vina, s-a căit și a votat în favoarea propriei sancționări.

Aceste ritualuri de autodenunțare și căință, tipice Rusiei staliniste ori Chinei maoiste, devin din ce în ce mai obișnuite peisajului american. Sunt ca niște procese demonstrative menite a înspăimânta lumea, pentru a se conforma. Avem „ofițeri de pază a diversității”, „ofițeri de pază a hărțuirii sexuale”, „comisii pentru drepturile omului”, precum și programe de „antrenare a sensibilității”, care să întărească principiile feminisților. Vorbesc despre „discriminare”, dar ei discriminează fără opreliști heterosexuali, mai ales bărbații albi. Folosesc false acuze de „hărțuire sexuală” pentru a pune în lanțuri relațiile bărbat-femeie și pentru a se descotorosi de adversarii lor.

În 1980, trei femei din Leningrad au făcut 10 copii dactilografiate ale unei reviste numite *Almanah*. KGB-ul a interzis revista și le-a deportat pe femei în Germania. În URSS, feminismul a fost în mare parte creat pentru export. Conform spuselor profesoarei Weigand, „cartea [sa] oferă dovada pentru susținerea părerii că cel puțin unii comuniști priveau distrugerea sistemului genurilor [în America] ca pe o parte integrantă a unei lupte mai ample pentru răsturnarea capitalismului”.

În concluzie, năzuința feministă pentru „drepturi egale” este o mască pentru o insidioasă agendă comunistă. Modul de operare al comunismului întotdeauna a fost acela al amăgirii, infiltrării și subversiunii, folosind probleme sociale și politice ca pretext. Scopul este acela

de a distruge civilizația apuseană și de a crea o Nouă Ordine Mondială condusă de capitalismul monopolist.

Cartea lui Kate Weigand, *Feminismul roșu*, demonstrează că agenda comunistă este viabilă și își continuă existența sub un nume fictiv.

COMUNISMUL

Înșelăciunea utopică de pe Wall Street

Bella Dodd a fost o lideră a Partidului Comunist din America (PCSUA) în anii '30 și '40. Cartea sa, *Școala întunericului* (1954), demască comunismul ca fiind o înșelăciune uneltită de bancheri pentru a „controla omul obișnuit” și pentru a pune bazele tiraniei universale. Normal, această carte importantă este epuizată și nu e de găsit în niciun anticariat. (Eu am găsit-o prin împrumut interbibliotecar.)

Bella Dodd s-a născut în Italia pe la 1904, purtând numele de Maria Asunta Isabella Visono. Femeie tenace și cu o minte sclipitoare, ea a absolvit Colegiul Hunter și Facultatea de Drept a Universității din New York. A ajuns președintă a Uniunii Profesorilor din învățământul de stat din New York și a fost membră a Consiliului Național al PCSUA până în 1949.

Dodd descrie comunismul ca pe un „un cult straniu și ocult”, al cărui scop este distrugerea Civilizației Occidentale (adică creștine). Milioane de idealisti naivi („inocenți”) sunt înșelați prin discursul său despre ajutorarea celor săraci, însă adevărul este că țintește doar către obținerea puterii. De exemplu, Dodd a remarcat că nu se întreprindea niciun fel de anchetă socială la sediile partidului. „Suntem un partid revoluționar, nu unul reformist”, i s-a replicat.

CREAREA DE „FIINȚE UMANE CARE SĂ SE CONFORMEZE”

Partidul comunist operează prin infiltrarea și subminarea unor instituții sociale cum ar fi bisericile, școlile, mass-media și guvernul. Scopul său este acela de a „crea noi tipuri de ființe umane care să se conformeze planului lumii, pe care ei cu încredere se așteaptă să o controleze”.

De exemplu, Dodd dezvăluie faptul că 1100 de membri au devenit preoți catolici în anii '30. De asemenea, partidul a subminat sistemul educațional prin acaapararea asociațiilor de profesori și a societăților științifice. Doar cei care acceptau „viziunea materialistă, colectivistă, internațională a luptei de clasă” erau promovați.

Antrenarea femeilor în efortul de război convenea programului cu bătaie lungă al comuniștilor: „Partidul a făcut tot ce a putut ca să le convingă pe femei să meargă în industrie. Designerii lor vestimentari au creat stiluri speciale pentru ele, iar compozitorii lor au scris cântece speciale pentru a le stimula... Condițiile din timpul războiului, plănuiau ei, aveau să devină o parte permanentă a viitorului program educațional. Familia burgheză ca unitate socială trebuia să devină perimată”. Nu trebuia să mai existe nicio familie în afara partidului și statului. Dodd a ajutat la organizarea Congresului Femeilor Americane, care a fost premergător mișcării feministe.

„Deoarece era o mișcare care milita, chipurile, pentru pace, a atras multe femei. Însă, de fapt, a fost doar o reînnoită ofensivă pentru controlarea femeilor americane... Ca și tineretul și grupurile minoritare, ele sunt văzute ca o forță de rezervă a revoluției, deoarece ele sunt mai ușor de mișcat prin chemări la apel de ordin emoțional.”

SUBVERSIUNEA STATELOR UNITE DIN ANII '30

Când Franklin Delano Roosevelt a recunoscut Rusia în 1933, el a închis înadins ochii la amplul program de spionaj și subversiune al PCSUA. Liberalii au negat că așa au stat lucrurile și s-au plâns că are loc „o vânătoare de vrăjitoare”.

Dar ca să vezi! „Gura nebunului adevăr grăiește.” O nouă carte (*Lumea secretă a comunismului american*, 2003), care este fundamentată pe arhivele nou deschise de la Kremlin, confirmă faptul că PCSUA a fost o marionetă a Moscovei și că administrația lui Roosevelt a fost, practic, împânzită de agenți sovietici precum Alger Hiss, Harry Hopkins și Harry Dexter White, ca să dau doar câteva nume.

Anii de război au cunoscut momentul în care PCSUA a renunțat la ideea luptei de clasă și s-a alăturat așa-numitei „administrații a progresului muncii” a lui Roosevelt, din care făceau parte și „capitaliștii progresiști”. Partidul Comunist își asuma acum responsabilitatea de a institui o disciplină de fier pentru clasa muncitoare. Niciun muncitor nu mai era acum îndeajuns de eficient ori îndeajuns de necruțător în a înăbuși grevele, ori minimaliza plângerile... în vreme ce salariile au mai crescut puțin pe parcursul acelor ani, ele nu se comparau cu creșterea profiturilor și a controlului monopolului asupra necesităților de bază... producția de război era în principal în mâinile a zece mari corporații... comuniștii au adus cu grijă la tăcere astfel de informații.

Anii de război au cunoscut o uimitoare armonizare între Partidul Comunist și elita financiară din America. Elita a finanțat o sofisticată agenție de propagandă numită Institutul Rus, localizată pe Park Avenue, în apropiere de Consiliul de Relații Externe al lui Rockefeller.

ller. Aici, „nume mari, precum Vanderbilt, Lamont, Whitney și Morgan, se împleteau cu cele ale liderilor comuniști”.

La insistența lui Roosevelt, Stalin a „dizolvat” Kominternul, pentru a face PCSUA să arate ca un partid american. Liderul PCSUA, Earl Browder, a dobândit faimă națională și se consulta cu miniștrii din cabinetul lui Roosevelt. Efortul de război conjugat americano-rus urma să fie temeiul Noii Ordini Mondiale. Însă, inexplicabil, politica s-a schimbat și Browder a dispărut rapid în anonimat. După câte se pare, elita financiară a decis că nu era timpul potrivit pentru un guvern mondial. Un Război Rece avea să fie mai profitabil. Lui Dodd i s-a spus că, pe viitor, partidul avea să se afle adesea în opoziție nu doar cu guvernul, ci și cu muncitorii din SUA.

„Am văzut acum că, nutrind cele mai nobile intenții și dorințe de a sluji muncitorii, (...) eu și alte mii asemenea mie am fost momiți către trădarea tocmai a acestor oameni. (...) Fără să știu, am fost de fapt de partea celor care au căutat distrugerea țării mele.”

Ca niște șoareci speriați, membrii PCSUA s-au grăbit să adopte noua linie a partidului. Dodd a încercat să se retragă, însă i s-a spus: „Nimeni nu pleacă din partid. Ori mori, ori ești azvârlit afară”.

Până la urmă, Dodd a fost etichetată ca fiind „anti-negri, anti-portorică, antisemită, anti-muncă și apărătoare a moșierilor”. Vă sună cunoscut? După mai bine de douăzeci de ani de sacrificiu neîncetat, ea a rămas fără familie și fără prieteni. Partidul fusese familia sa. „Cei pe care partidul îi ura deveniseră și cei pe care eu îi uram.”

„Aceasta este cheia către înrobirea mentală a omenirii. Individul devine un nimic (...), el funcționează ca unealtă fizică a unui grup decizional superior (...), el este totalmente inconștient de planurile pe care acest grup decizional superior le nutrește pentru a-l utiliza.”

„O PUTERE MONDIALĂ SECRETĂ ȘI BINE ORGANIZATĂ”

Bella Dodd a fost circumspectă cu privire la oamenii din spatele Partidului Comunist. I s-a spus odată să telefoneze la doi multimilionari care stăteau la Hotelul *Waldorf Towers*, dacă pierdea contactul cu Moscova. În altă parte, se referă la „o putere mondială secretă și bine organizată”. În mod evident, se temea să fie candidă. Suspectează că „sinuciderea” unui lider al PCSUA a fost de fapt o crimă.

Însă ea oferă, totuși, un posibil indiciu. Ea spune că fiecare dintre cele nouă etaje ale sediului central al partidului, situat la 35 E 12th St. era consacrat afacerilor PCSUA. La etajul al șaselea se aflau birourile editurii ziarului idiș, *Freiheit*, și „Comisia evreiască”. Într-adevăr, evreii alcătuiau o parte însemnată printre păcăliții racolați de comuniști.

„Ceea ce mie îmi devenise clar era înțelegerea secretă dintre aceste două forțe: comuniștii cu planul lor de control al lumii și anumite forțe mercantile din lumea liberă, ambele dispuse să facă profit din vărsarea de sânge.” Ca „o piesă dintr-un puzzle care într-un final formează întregul”, Dodd ne deapănă povestea vasului *Erica Redd*, ilustrativă pentru „sute de alte povești”. În timpul Războiului Civil Spaniol, americanii au donat bani pentru încărcarea vasului cu medicamente și hrană pentru Spania. Comuniștii au deviat însă vasul către Rusia. Cenzura este vitală pentru comuniști, afirmă Dodd. „Adeseori am văzut lideri scoțând cărți din rafturile caselor membrilor partidului și ordonându-le acestora să le distrugă.”

Comunismul este, în fibra sa, un sistem amăgitor, de control internațional al elitelor. Nu a fost suprimat pe timpul epocii lui McCarthy, ci s-a metamorfozat de fapt în Noua Stângă, contracultură, drepturile civice,

mișcările anti-război și de eliberare a femeii și, mai târziu, în explozia de ONG-uri și mijloace media, facțiuni ale partidelor democratice și republicane, grupuri liberale, sioniste, muncitorești și de drepturi ale gay-lor. Asemenea Partidului Comunist American însuși, aceste grupuri sunt controlate de la vârful, așa că membrii lor nu își dau seama că sunt folosiți.

Împotriva obiecției că unele dintre grupurile menționate mai sus se opun globalizării, Dodd oferă exemple în care Partidul Comunist American a sprijinit de ochii lumii cauze pe care voia de fapt să le saboteze.

În concluzie, comunismul este un plan ticluit spre a-L înlocui pe Dumnezeu cu o clică a celor superbogați la conducerea lumii. Este o înșelăciune utopică, pusă la cale de cei bogați pentru a zădărnici visurile oamenilor obișnuiți și pentru a frâna progresul uman. Același complot uman se află în spatele a mai tuturor războaielor, inclusiv a celui din Irak.

Precursor al Noii Ordini Mondiale, comunismul îmbrățișează idealurile fraternității, păcii și egalității pentru a ne amăgi. S-a făcut stăpân pe ochii, urechile, mintea și sufletul societății. Mai tot ceea ce trece drept adevăr în media și școli este parte a acestei monstruoașe înșelătorii. Expresia „politic corect”, cu o largă utilizare în America, este un vechi termen inventat de Partidul Comunist. Politicienii noștri sunt în marea lor parte ori nătângi, ori trădători.

Feminismul este comunism atât în origine cât și în spirit. Pretinde că apără femeile, când de fapt castrează ambele sexe și distruge unitatea socială de bază, familia. Promovarea homosexualității ca „alegere a unui stil de viață” pentru heterosexuali este, de asemenea, parte a acestei înșelăciuni neobrăzate a elitelor, menită a „crea noi tipuri de ființe umane care să se conformeze”...

Civilizația apuseană este asemenea unui vas care se luptă cu valurile într-o mare a răului și, totuși, pasagerii sunt prea induși în eroare și cu capul în nori că să realizeze ce se întâmplă. Bella Dodd a avut curajul de a trage un semnal de alarmă cu cincizeci de ani în urmă. Nu e niciodată prea târziu să te împotrivești tiraniei.

MONOLOAGELE VAGINULUI

Impasul feminismului

În octombrie 2001, în vreme ce peste Afghanistan cădeau bombe cu nemiluita, iubitorii de teatru din Washington plăteau 50-70 de dolari pe un bilet la Teatrul Național ca să vadă piesa lui Eve Ensler, *Monoloagele vaginului*. Această piesă ilustrează de ce islamul radical se prea poate să fi declarat război Americii. Piesa pretinde că vorbește despre drepturile femeilor. De fapt, nu este altceva decât o lectură publică a unor pagini de pornografie lesbiană cât se poate de explicită. *Monoloagele vaginului* reprezintă o celebrare a lesbianismului, care s-a jucat în nu mai puțin de 25 de țări, inclusiv în Turcia și China. Exportăm homosexualitatea și dezintegrarea socială, care „merge la pachet” cu aceasta.

Fundamentațiștii musulmani cred că cultura lor este amenințată. Ei se luptă să își păstreze soțiile și copiii, care reprezintă viitorul. Dacă soțiile lor se infectează de homosexualitatea noastră, ele vor deveni „independente” ca bărbații. Rata natalității lor va scădea, după cum a scăzut a noastră, iar familiile și cultura lor se vor dezintegra. În țări cu un minim sistem de securitate socială guvernamentală, familiile și copiii sunt elemente esențiale supraviețuirii.

Monoloagele vaginului prezintă o tristă imagine a vieții pe care feminismul a adus-o într-un impas de ne-

depășit. Este un strigăt angoasat de rechemare a iubirii masculine, articulat de o generație de femei amăgite de feminism, care nu mai au altă șansă decât să devină lesbiene. Pentru femei, care sunt literalmente flămânde de iubire, piesa oferă o vibrantă experiență de intimitate sexuală. Pentru tinerele femei care nu știu că se poate mai bine decât atât, este o inițiere în lesbianism.

Constituită sub forma unor interviuri cu femei care vorbesc despre vaginul lor, piesa pretinde că salvează organul genital feminin de „neglijarea culturală”. De exemplu, piesa descrie un grup de discuții în care femeile se examinează cu oglinjoare de buzunar. „Îmi evocă ce vor fi simțit astronomii cu primele lor telescoape”, spune Ensler.

Ele dau porecle vaginelor lor, le îmbracă în straie imaginare și își închipuie ce ar spune dacă ar putea vorbi (de exemplu, „Unde este Brian?”). La un spectacol susținut la Madison Square Garden, 18.000 de femei, aduse pe culmile freneziei, au început să strige iar și iar termenul obsedant, în varianta sa vulgară.

Mai bine ar fi scandat numele organului genital masculin, deoarece în cazul acestora este categoric vorba de fapt despre pierderea dragostei unui bărbat. Pierzându-și tinerețea și feminitatea, respingând ori demasculinizând bărbații, milioane de femei au rămas acum, din perspectivă sexuală, cumva, în aer.

Ambele sexe au nevoie de validare. Bărbaților din zilele acestea nu le plac feministele, iar feministele știu asta. De fiecare dată când deschidem televizorul, dăm peste vreo femeie care ocărăște ori face praf un bărbat. Bărbaților le displace faptul că femeile au acaparat rolul masculin și l-au lepădat pe cel feminin. Cred că este exact ceea ce experiază Ensler atunci când spune: „Ura față de noi înșine este doar ura față de cultura patriarhală și reprimarea interiorizată”.

Femeile au dreptate să se simtă neîubite și neîmplinite. Ensler spune că femeile vor să fie folosite pentru a zămisi copii: „Vaginul meu m-a ajutat să nasc un bebeluș gigantic. Credeam că o să mai facă așa ceva. Dar nu”. Rezultatul este un profund simțământ de goliciune și de nevoie lăuntrică. „Vaginul meu vrea să ajungă mai în adânc. Vaginul meu este însetat de profunzimi. Îi este foame de săruturi și de gingășie. Vrea să nu mai fie mânios. Vrea totul. Vrea să vrea. Pur și simplu vrea”.

Se pare că doar un bărbat poate pune balsam peste această rană. Ensler îl descrie pe iubitul ei, Bob, căruia îi plăcea să se uite la organele ei genitale și a făcut-o să aibă o părere bună despre ea pentru prima oară. Nu ne-a spus ce s-a întâmplat cu Bob. Singurii alți bărbați din piesă sunt primul soț al lui Ensler, un donjuan, și niște violatori de prin Bosnia.

Astfel, *Monoloagele vaginului* devine rapid o cronică incitantă a sexului lesbian. În primul rând, fixația pe organele genitale ale femeilor este pură homosexualitate. Îmi cer iertare pentru ceea ce va urma, însă încerc să transmit savoarea pornografică a așa-zisei piese. Autoarea intervievează o femeie care a fost jurisconsult și care s-a îmbogățit ca gigolo lesbian.

„Sunt atâtea femei neîmplinite”, spune ea. „Femeile mă plătesc să mă îmbrac ca un bărbat și să le domin”. Urmează o descriere precisă a artei ei („sunt patru degete în mine, două ale ei, și două ale mele”) care o aprinde pe Ensler: „Haide”, am spus. „Pătrunde.”

O fetiță de 12 ani descrie cum mama ei a lăsat-o în grija unei femei de 24 de ani, frumoasă și de lume, care mai apoi i-a trădat încrederea întrucât a făcut sex cu ea: „Ea mi-a transformat biata pipilică într-un fel de paradis”. Ensler se coboară până la nivelul povestioarelor infantile de genul „ți-o voi arăta pe a mea dacă și tu mi-o arăți pe a ta”. Ea o întreabă pe o fetiță de șase ani

a ce miroase vaginul ei (a fulgi de zăpadă?). Ea ne informează că clitorisul are de două ori mai multe fibre nervoase decât penisul: „Cine are nevoie de o pușcă dacă are o mitralieră?” Tot ea descrie cum și-a descoperit clitorisul pentru prima oară: „Mi-era cald, și pulsam toată, și eram gata, și atât de plină de viață”. Pot oferi mai multe amănunte, dar ați înțeles ideea.

Indicatorul anemicei noastre bune-cuviințe, a depravării și a autoamăgirii noastre ne este dat de faptul că niciun critic din media nu a dat verdictul adevărat pentru această piesă. „Enșler este plină de umor și de pasiune”, spune *Los Angeles Times*. „O tulburătoare rapsodie a esenței feminine”, crede *The Chicago Tribune*. „Fascinantă, hazlie și aproape insuportabil de emoționantă”, exultă *Variety*. Piesa a fost jucată în sute de orașe și universități americane, și în țări de la România până la Zair. Distribuția a inclus actrițe celebre precum Meryl Streep, Jane Fonda, Calista Flockhart și Angelica Huston. Ensler și cei de teapa ei încearcă să poziționeze acest jalnic abecedar lesbian în curentul majoritar. Gloria Steinem scrie că, „parcurgând aceste pagini, bărbații și femeile se vor simți mai liberi în interiorul lor și mai liberi unii față de alții”.

Este tipic feminiştilor să înfățișeze lesbianismul ca emancipare. Ensler este și ea „rezultatul” supraviețuirii abuzului sexual al tatălui ei. Ea și-a legat piesa de cauza politizată a eradicării violenței împotriva femeilor. Ura sa față de heterosexualitate este evidentă prin alegerea sărbătorii de Valentine's Day, redenumită „V-Day”, adică „ziua anti-violență”, pentru ziua în care să îi fie jucată piesa. Ea i-a spus lui Molly Ivens în revista *TIME* că familia patriarhală (adică nucleară) este o „instituție muribundă”. Această expresie amintește de metodologia comunistă.

Familia nucleară este instituția primordială a heterosexualității. Înainte de „revoluția sexuală”, femeile

își doreau căsătorie și familie, fapt ce constituie un comportament heterosexual. Aceasta satisfăcea cele mai profunde nevoi psihologice ale ambelor sexe și conferea un mediu sănătos pentru creșterea copiilor. După revoluția sexuală, bărbații și femeile s-au angajat în sexul promiscuu, care era tipic mai degrabă homosexualilor. Femeile, din ce în ce mai independente și mai încrezute, nu au mai fost în stare să întemeieze căsnicii durabile. Băgându-li-se în cap că „le pot avea pe toate”, au ajuns acum frustrate și înveninate.

Ironia ce transpare din *Monoloagele vaginului* este că feministele, care de regulă se plâng că femeile sunt tratate ca niște obiecte sexuale, au salutat cu entuziasm piesa. În ea, iubirea nu este nici măcar în treacăt amintită. O altă ironie este că feministele cred, după câte se pare, că în cazul lesbienele este cât se poate de normal ca o persoană adultă să aibă relații sexuale cu un copil de 12 ani. De asemenea, ele cred că pot pângări inocența unei fetițe de șase anișori cu întrebări intruzive. Într-un final, mai este nevoie oare să menționez faptul că piesa jignește și distruge misterul, candoarea și pudoarea, care reprezintă esența feminității mature? Ca feminismul însuși, piesa *Monoloagele vaginului* se deghizează într-un manifest de apărare a femeilor. De fapt, este tocmai invers, și anume: un atac violent și morbid împotriva femeilor.

VIOLENȚA DOMESTICĂ

Zorii statului feminist polițienesc

În 1931, cariera actricească a lui Clark Gable a prins aripi când a doborât-o cu un pumn pe Barbara Stanwyck în filmul *Night Nurse*. A primit 10.000 de scrisori de la admiratoarele entuziasmate.

Astăzi, supereroii și supereroinele în mod curent se pălmuiesc pe marele ecran, dar, dacă oamenii obișnuiți nu fac nimic mai mult decât să își dea un brânci, ei pot fi arestați pentru „violență conjugală”.

Bărbații riscă închisoarea, amenzi, pierderea familiei, a casei și a slujbei, numai dacă se ceartă cu o femeie. Acesta este rezultatul foarte răspânditei politici a „toleranței zero”, care încadrează la categoria violenței domestice orice fel de contact fizic, indiferent cât de inofensiv ar fi acesta. Această acuzație este făcută de stat chiar dacă victima obiectează și nu s-a produs nicio vătămare.

Poliția protejează femeile de ochii lumii, dar scopul său real este acela de a slăbi autoritatea bărbaților și de a-i persecuta pe heterosexuali în general. Este un alt front al campaniei elitei Rockefeller de degradare a societății, de distrugere a familiei și de diminuare a populației, front ce dorește să facă heterosexualitatea inaptă de funcționare.

ZONA DE PERICOL

Toate cuplurile trec prin momente de stres, mai ales dacă au copii. Acum, dacă unei femei îi sare țandăra, ea își poate încarcera soțul pur și simplu formând 911. Pentru bărbat, e un fel de sabie a lui Damocles atârnată deasupra capului.

Poliția subminează autoritatea masculină. Un bărbat și-a numit soția „leneșă”. Un vecin i-a spus „să îi dea o lecție”. Așa că ea a chemat poliția și a depus falsa acuzație cum că el ar fi pălmuit-o.

„Acum ea are nevoie de ajutor pentru copii, însă noi trebuie să locuim separat”, a spus el în afara curții de judecată. „Acum este tare necăjită și regretă.”

„Femeile fac false acuzații într-o nebunie”, a spus un jurist. Nu există niciun fel de amendă pentru această faptă.

Un bărbat spunea că amanta sa l-a acuzat fals, pentru a-l da afară din casă. Prin geamul din spate al mașinii de poliție, a văzut-o stând pe peluză cu noul ei iubit.

Un alt bărbat a auzit „binecunoscutul ciocănit în ușa” pe la ora 2 noaptea, după ce rupsesse relația cu iubita sa puțin mai devreme. Ea l-a acuzat că i-a ținut mâinile (pentru a o împiedica să îl pocnească). A trebuit să plătească o sumă substanțială pentru amenda primită și a fost la un pas de a-și pierde slujba.

Majoritatea acestor cazuri sunt „suspendate” după multe înfățișări la tribunal deoarece femeile nu mai vor să depună mărturie sau este cuvântul lui împotriva cuvântului ei.

BINE AI VENIT ÎN NOUA ORDINE MONDIALĂ

Politica îi obișnuiește pe oameni cu imixtiunea poliției în viața lor personală, care este un specific al dictaturii.

A avea o dispută acum este un delict. „Pereții sunt subțiri”, spunea un cuplu. Au fost arestați după ce un vecin a auzit că ridicaseră vocea unul la celălalt. Un martor a mărturisit că nu s-au atins unul de celălalt, dar polițiștii nu au putere de deliberare.

Oamenii își pierd respectul față de lege. „Chipurile, este o țară liberă, dar nu prea mai arată a fi liberă”, mi-a spus un bărbat.

Procedura este o grotescă aflare în treabă în care sunt implicați o mulțime de oameni din poliție, închisori, tribunale, din sfera asistenței sociale și a consilierii

psihologice. Ei îngroașă rândurile birocrăției, fapt care are o miză economică în noua ordine mondială a eliteilor.

În Winnipeg, unde locuiesc eu, jumătate din numărul de 1200 de polițiști se ocupă de violența domestică. „Pentru mine, statistica este uluitoare”, a spus șeful Poliției, Jack Ewatski, pentru *Presa Independentă din Winnipeg*. „Aceasta ne supune la o presiune considerabilă, căci afectează posibilitatea noastră de a supraveghea ordinea în oraș și alte sectoare de activitate.”

Mai mult de jumătate dintre deținuții de la supra-populatul „Centru Remand” sunt bărbați căsătoriți. Facilități speciale au fost create în plus la un penitenciar pentru a găzdui încă 200 de „bărbați suspecți de violență domestică”. Majoritatea acestor bărbați nu au fost condamnați încă de nimic.

BANAL ÎN PROCENT DE NOUĂZECI LA SUTĂ

Am intervievat în jur de 65 de persoane acuzate de violență domestică în cadrul celuiilalt site al meu, www.zerotolerancesucks.com. Majoritatea acestor bărbați au mijloace limitate. Certurile lor sunt de regulă banale, inofensive și pe fondul consumului de alcool.

Am cunoscut doar o singură persoană care poate fi încadrată în categoria „femeii maltratate”. Chiar și o astfel de persoană dorește să aibă dreptul de a alege dacă să îl denunțe sau nu pe cel ce o maltratează, căci ea simte că poate face față singură situației.

Un avocat cu experiență care s-a specializat în violența domestică confirmă că doar la 10% dintre clienții săi li se potrivește profilul de bărbat care își bate nevesta. Majoritatea oamenilor cheamă poliția ca să potolească o situație tensionată, sfârșind însă prin a fi ares-

tați, amprentați și întemnițați. După aceste incidente, își pierd slujbele și le este dor de muncă. În afara de faptul că nu se mai pot întoarce la casele lor.

„Uneori cer palme”, mi-a spus un bărbat. „Și ea mi-a servit odată una. Am împins-o din calea mea și am plecat. Suntem un cuplu normal. Am avut o noapte mai dificilă. Nimeni nu a fost rănit. Niciunul nu l-a acuzat pe celălalt de ceva.”

Nu scuz ori încurajez violența domestică de niciun fel. Însă majoritatea acestor incidente nu ar trebui să aibă implicații penale. Poliția ar trebui să facă acuzații numai în cazul în care cineva a fost lovit ori dacă depune plângere. Ar trebui ca polițiștilor să li se ofere posibilitatea de a discerne dacă plângerea este una serioasă.

Dacă doi bărbați aflați într-un bar se iau la bătaie, există un proces de mediere. Nu se fac acuzații de la prima ofensă. De ce îndrăgostiții sunt tratați diferit?

Ca să închei această idee, pot să spun că în cele douăzeci de vizite întreprinse prin tribunale am văzut doar un singur cuplu format din persoane de același sex (două lesbiene), deși este un fapt pe deplin cunoscut că violența domestică este extrem de frecventă printre homosexuali.

FEMEILE FAVORIZATE ȘI, ÎN ACELAȘI TIMP, PERSECUTATE

Spunea un avocat: „Femeile dețin controlul. Poliția adeseori refuză să accepte acuzația venită din partea unui bărbat. Când o femeie l-a mușcat de deget pe soțul ei, un polițist i-a spus: «Ce căuta degetul tău în gura ei?» Unui alt bărbat i s-a spus «să rabde ca un bărbat»”.

Și, totuși, sistemul este capricios. Femeile sunt adesea persecutate. O mamă cu patru copii aflată în

programul de asistență socială l-a pălmuit pe soțul ei neoficial, când acesta i-a spus că lui nu îi pasă de copii. A împins-o în perete și a chemat poliția.

Numai pe ea au arestat-o. „Asta primesc în schimbul onestității”, spunea ea. „Nu înțeleg de ce sunt persecutată.” O altă femeie l-a pălmuit pe prietenul ei deoarece el s-a arătat nepăsător când ea i-a spus că era însărcinată cu copilul lui. El a chemat poliția și ea a fost arestată. Taxe legale: 1200 de dolari.

O altă femeie a spus: „Fostul meu prieten m-a sunat din închisoare. După două zile a ieșit și a reînceput să mă deranjeze. Ce sens mai are să chemi poliția? Nu merită efortul”.

În iureșul acestor cazuri banale, femeile aflate în reală primejdie sunt ignorate. Activiștilor feminisți nu le pasă de femeile care sunt „în pat cu dușmanul”. Ei se folosesc de femeile în pericol doar pentru a promova agenda lesbiană a elitelor.

O MASCARADĂ DE JUSTIȚIE

Politica toleranței zero transformă într-o farsă principiile justiției. O reală infracțiune (de pildă, o rănire) trebuie să se petreacă înainte ca cineva să fie arestat și încarcerat. Ar trebui să existe prezumția de nevinovăție. Ar trebui să fie aduse dovezi, nu doar vorbele cuiva.

Violența domestică nu a fost o mare problemă înainte ca feminisții și elita care îi sponsorizează să o fi inventat. Nu este nici astăzi o problemă. De exemplu, conform Sondajului Social General din Canada din 1999, doar 7% dintre persoanele implicate într-o căsătorie oficială ori în concubinaj au experiat „un anume fel de violență” în ultimii cinci ani.

Rata homicidului conjugal în cazul femeilor este de șapte la un milion în Canada. În SUA, rata uciderilor

în cazul soțiilor/prietenelor se află în procente între 1 și 4 la mie în funcție de rasă.

CONCLUZIE

Ceva fundamental a luat o întorsătură anapoda de s-a ajuns ca forța polițienească să se ocupe de ciorovăielile dintre soți. Heterosexualii ar trebui să se trezească și să ia atitudine. De peste patruzeci de ani ne aflăm sub un atac susținut. Nu este întâmplător faptul că rolurile de femeie și de mamă au ajuns să fie stigmatizate, iar bărbații să fie demonizați. Nu este întâmplător faptul că, precum se petrece cu bolnavii în fază terminală, auzim puține discuții despre viitorul nostru colectiv.

Societatea este victima unei campanii insidioase de persecutare realizată de elite, de oamenii politici și de cei responsabili de ingineria socială. Este timpul să spunem elitei noastre închinătoare la Lucifer: „De ajuns!”

ORDINUL ILUMINATTI O conspirație monstruoasă dincolo de orice imaginație

„Individul este zdrobit în înfruntarea directă cu o conspirație atât de monstruoasă încât depășește orice imaginație.” (J. Edgar Hoover)

Lumea se află în malefica stăpânire a unui cult satanic. Oamenii scutură din cap a neîncredere la cea mai mică aluzie, însă dovezile ne sar zilnic în ochi.

George W. Bush, președintele „Lumii Libere”, este un membru al filialei „Skull and Bones” („Craniu și Oase”) a ordinului Illuminati. Tatăl său, bunicul său și unchiul său sunt, de asemenea, membri.

În autobiografia sa, Bush scrie: „În anul terminal am intrat în *Skull and Bones*, o societate secretă, atât de secretă încât nu pot să spun nimic mai mult”. În luna august a anului 2000, el spunea că „moștenirea sa este parte a ceea ce sunt eu acum”.

Nu este aici un conflict de interese? Cum poate un om să dețină un post public - ca să nu mai menționăm faptul că este vorba despre cel mai important - și să facă parte în același timp dintr-o „societate secretă”? Dacă această societate ar fi inofensivă, ar mai trebui să fie secretă?

Și încă ce societate secretă este aceasta! Illuminații sunt mâna ce a manevrat pe ascuns toate nenorocirile epocii moderne, inclusiv Revoluțiile Franceză și Rusă, comunismul, Marea Depresiune și nazismul. Pentru a influența cursul istoriei ai nevoie de bani, iar indivizii ce conduc ordinul Illuminati îi au din belșug.

E timpul sa privim realitatea în față. Legile lui Murphy se aplică nu doar în caz individual, ci și omenirii, în întregul ei. „Dacă ceva poate să meargă rău, atunci așa va fi”. Ei bine, deja s-a întâmplat așa. Lumea este guvernată de un cult satanic.

ILLUMINAȚII ȘI GRUPAREA SKULL & BONES

Illuminații își au originile în cabala evreiască, cultele misterice babiloniene, credințele templierilor, practică închinarea la Satan și râvnesc puterea absolută. Pe 1 mai 1776, Adam Weishaupt, profesor la Universitatea din Ingelstadt, în Germania, a fondat „Ordinul Illuminati”. Mulți cred că Weishaupt ar fi fost finanțat de Prințul William de Hesse-Kassel și de bancherul său, Meyer Amschel Rothschild, cel mai bogat om din lume.

Scopul illumiinaților este acela de a distruge civilizația apuseană și de a construi o nouă ordine mondială sub cârmuirea lor. Metoda lor este aceea de a dizolva toate legăturile sociale (ce creează coeziunea unei națiuni, religii, rase, familii, instituții) exploatând nemulțumirea socială și făgăduind o epocă de aur a „fraternității umane”.

Atrași de făgăduința puterii și schimbării, oamenii au slujit cauzei, fără să își dea seama pe cine sau ce sprijineau de fapt. Weishaupt i-a îndemnat pe cei ce l-au urmat să „practice arta prefăcătoriei”. Celor proaspăt racolați li se spunea că ordinul illumiinaților exprimă spiritul original al creștinismului. Weishaupt se minuna constatând că și oamenii Bisericii puteau fi duși de nas. „O, oamenilor, de care lucru nu ați putea voi oare fi convinși?” (Nesta Webster, *Revoluția mondială*, 1921, p. 27).

Illuminații au avut un rol important în fiecare așa-numită mișcare „progresistă” a ultimilor 200 de ani. În anul 1832, William Huntington a fondat la Universitatea Yale organizația „Skull and Bones” (Filiala 322 a illumiinaților bavarezi). Membrii purtau un cap de mort pe piepturile lor și făceau un legământ pe care jurau să-l păstreze sub pedeapsa cu moartea. „Ordinul” a devenit apanajul familiilor de frunte ale Noii Anglii, mulți îmbogățiți de pe urma negoțului cu opiu. Dintre acestea făceau parte familiile Whitney, Taft, Buckley, Lowells, Sloan, Coffin și Harriman. Nici familia Bush nu a fost străină de această poveste.

De mai bine de 150 de ani, membrii ordinului au condus lumea de pe funcții importante din domeniul bancar, al serviciilor secrete, al mass-mediei, al justiției și guvernului. Printre aceștia se numără funcționarul prezidențial Averell Harriman, liderul anti-război William Sloan Coffin, magnatul care a lansat și supervizat revistele *Time* și *Life*, Henry Luce, secretarul de

război al lui Truman, Henry Stimson (responsabil pentru lansarea bombei atomice), pseudo-conservatorul William F. Buckley și mulți alții.

„BĂTĂLIA NU SE DUCE ÎNTRE STÂNGA ȘI DREAPTA”

În anul 1960, Dr. Anthony Sutton, britanic de origine, era bursier la Institutul Hoover din Stanford când a descoperit în cadrul muncii sale de cercetare că, în pofida Războiului Rece, SUA oferea URSS-ului produsele sale tehnologice, inclusiv arme ce au fost folosite împotriva soldaților americani în Vietnam. Sutton a săpat mai adânc și a descoperit că bogații de pe Wall Street sponsorizaseră și Revoluția Bolșevică și apariția Germaniei naziste. Cărțile în care s-au concretizat aceste descoperiri, și care se găsesc pe internet, l-au costat pe Dr. Sutton cariera academică.

În 1983, Dr. Sutton a primit o listă a membrilor ordinului „Skull and Bones” și imediat a recunoscut numele multor persoane de la vârful politicii americane. A publicat o carte intitulată *Instituția secretă a Americii: o introducere în Ordinul „Skull and Bones”* (1986). Și-a actualizat și republicat această carte chiar înainte de a muri, în anul 2002. Iată câteva dintre concluziile sale.

„Ordinul” este „un fenomen pur american, cu origine germană”. Dr. Sutton îl compară cu „Masa Rotundă”, societatea lui Cecil Rhodes de la Oxford, cunoscută și sub numele de „Grupul”. Societatea americană și cea britanică sunt constituite fiecare în parte din 20-30 de dinastii familiale. Interesele bancare evreiești stabilesc legăturile dintre ele.

„Legăturile dintre «Ordin» și Marea Britanie trec prin Banca Lazard și băncile comerciale private...

«Grupul» se leagă de societățile secrete evreiești prin clanul Rothschild în Marea Britanie... «Ordinul» din SUA are legături cu familiile Guggenheim, Schiff și Warburg.”

După cum remarcă Dr. Sutton, „Ordinul” a avut inițial clare tendințe antisemite, însă prin 1960 multe familii evreiești au început să apară printre cei 15 noi membri racolați anual.

Dr. Sutton crede că separația „stânga” versus „dreapta” este falsă și este folosită să controleze dezbaterea și să îi condiționeze pe cetățeni să gândească pe anumite coordonate. Publicațiile de aripă stângă, precum *The Nation* și *The New Republic*, și revistele de aripă dreaptă, precum *The National Review*, „sunt artificial concepute”. Primele două au fost finanțate de Whitney, iar cea de-a treia de Buckley. Ambii fac parte din „Skull and Bones”.

Dr. Sutton afirmă: „Mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor trezi. Mai întâi trebuie să ne debarasăm de cursa diviziunii stânga-dreapta. Aceasta este o cursă hegeliană menită a dezbina și controla. Bătălia nu se duce între dreapta și stânga, ci între noi și ei”.

În mod similar, pe plan internațional, Stânga și Dreapta sunt artificial construite și au fost dezintegrate pentru a forma o sinteză, unică, mondială, adică socialismul autoritarist controlat de capitalismul monopolist. Manualele de liceu prezintă războiul și revoluția ca pe rezultatul unor forțe conflictuale spontane. Acesta este un nonsens, spune Dr. Sutton. Ele sunt create și finanțate de cei de pe Wall Street pentru a fonda o nouă ordine mondială. Însă despre aceste lucruri nu se vorbește în cărțile de istorie.

„Istoria noastră apuseană este în fiecare punct al ei la fel de distorsionată și, în mare parte, la fel de nefolositoare ca cea a Germaniei hitleriste sau a Uniunii Sovietice și a Chinei comuniste...”

Dr. Sutton crede că Ordinul are multe puncte nevralgice care decurg din legăturile matrimoniale stabilite pe rudenia de sânge, o bază nesigură de putere și o viziune limitată. Într-un eventual conflict viitor dintre statul autoritarist și individ, el crede că împotrivirea va lua „un milion de forme”.

„Nimeni nu va crea o mișcare anti-Ordin. Aceasta ar fi prostesc și inutil. Mult prea ușor s-ar putea infiltra diverși oameni și mișcarea ar fi deviată de la adevăratul său scop. De ce să joci după regulile stabilite de dușman?” Mișcarea care va răsturna Ordinul va fi extrem de simplă și de eficientă. Este nevoie de zece mii sau de un milion de americani care să ajungă la concluzia că nu mai vor ca Statul să fie șeful și că preferă să trăiască sub protecția Constituției. Fiecare om trebuie să ia propria decizie de a se opune Ordinului, iar această împotrivire va lua „un milion de forme”.

DISONANȚA COGNITIVĂ

Oricât de straniu ar suna, lumea noastră este produsul unei conspirații satanice vechi de mai multe generații. Când comparăm această tulburătoare concluzie cu imaginea reconfortantă oferită de mass-media și de sistemul educațional ce se află sub controlul iluminatiilor, experimentăm „disonanța cognitivă” sau stresul psihologic. Această reacție este de obicei contracarată prin evadarea din realitate și catalogarea informațiilor care ne repugnă ca „teoria conspirației”.

Un cititor, deranjat în somnul său, mi-a scris: „Domnule, sunteți COMPLETAMENTE cel mai mare povestitor pe care l-am auzit vreodată. Dacă am momente de plictiseală, mă apuc să citesc câteva din scornelile domniei voastre”.

De fapt, conspirația este foarte plauzibilă. Oamenii care controlează o revoltă de proporționată parte a bogățiilor lumii vor lua măsuri pentru a-și consolida poziția. Vor destabiliza lumea prin stârnirea unor serii de războaie și prin născocirea unor năucitoare înșelăciuni (comunismul, feminismul lesbian, multiculturalismul etc.). Vor să zădărnicească credința în Dumnezeu și să semene în schimb violența și depravarea (armele lui Satan).

Atrocitatea de inspirație guvernamentală de la 11 septembrie dovedește că un cult satanic controlează SUA. Bush și acoliții săi sunt niște criminali, trădători și impostori. Dar nu vă îndreptați către democrați cerând salvare. Rivalul său, senatorul John Kerry, face și el parte din „Skull and Bones” (promoția 1966).

„Războiul împotriva terorismului” este în mod evident plănuț să dezoace opoziția oamenilor obișnuiți și să îi facă să susțină subjugarea și noua ordine mondială. Ce putem face noi?

Antony Sutton a avut dreptate când a spus că împotrivirea trebuie să aibă un caracter individual. Trebuie „să ia zece mii ori un milion de forme”.

FEMEILE ÎN TOIUL LUPTEI Armata ridică război asupra genului tău

ARMATA STATELOR UNITE se sustrage legilor care țineau femeile departe de primejdiile luptei.

Motivul nu este pur și simplu acela al crizei de recruți de gen masculin. Această nouă direcție este parte a unei strategii mai ample care să ne facă să devenim disfuncționali și docili prin subminarea heterosexuatității și a familiei nucleare, prin eliminarea diferențelor dintre bărbat și femeie.

Suntem victimele ingineriei sociale orwelliene, atât de reușite, încât nici nu ne dăm seama că s-a realizat. Suntem în stadiul final al unei conspirații al cărei scop este distrugerea omenirii. Toate instituțiile noastre au fost subjugate de un cult satanic, care își are originea într-o sectă evreiască eretică (sabateenii), care s-a răspândit printr-o vastă rețea ocultă (francmasonii) și care și-a tras puterea de la cartelul bancar central ce râvnește puterea totalitară.

Ei sunt „satanici”, în sensul că s-au lepădat în mod deliberat de Dumnezeu. Ei sfidează legile morale naturale universale și folosesc media și educația (propaganda) pentru a defini răul ca fiind de fapt binele.

Fiind vorba de un monstru cu cap de hidră, ei iau forma credulilor și a oportuniștilor de toate coloraturile - liberali, socialiști, neoconservatori, feminisți, comuniști, activiști gay și sioniști.

Instituțiile noastre (media, guvernul, comunitățile religioase, armata, justiția, educația) nu mai sunt libere și democratice, și nu își mai exercită funcțiile în interes public. S-au plecat înaintea năvălirilor și trădărilor din „guvernul mondial”. Această crudă realitate s-a revelat desăvârșit în complicitatea clasei guvernamentale a Statelor Unite la crima de la 11 septembrie 2001 și la mușamalizarea evenimentului, precum și în minciuna cum că s-ar duce „un război împotriva terorismului”.

ARMATA

De 25 de ani, activista conservatoare Elaine Donnelly se luptă împotriva *Noului ordin al genului* dat de armată. Ea susține că armata „implementează ilicit planuri de a forța soldații de gen feminin să intre în unități de luptă terestră pentru prima oară în istoria noastră”, pretinzând în același timp că femeile „joacă

doar roluri secundare”. Alte rapoarte sugerează că, în Irak, femeile și bărbații sunt interschimbabili în teatrul de război. Donnelly crede că acest trend slăbește abilitatea de a lupta și afectează coeziunea unității din cauza creării unor legături sentimentale. De asemenea, ea crede că femeile se află în dezavantaj din punct de vedere fizic și că ar trebui ferite din calea răului.

„Numai blindajul modern pentru corp cântărește astăzi peste 11 kg. Această greutate este, proporțional vorbind, mai dificil de cărat de femeile soldat, care sunt, în medie, mai mici decât bărbații și cu 45-50% mai puțin puternice decât bărbații în partea superioară a trupului, având cu 25-30% mai puțină capacitate aerobică, care este esențială pentru efortul de lungă durată. Chiar și în actualul antrenament non-combativ, femeile suferă fracturi de stres, invalidante osoase și alte răni, de două ori mai des decât bărbații.”

„Expunerea femeilor la violența luptei echivalează cu acceptarea violenței împotriva femeilor în general”, spune ea. Pe site-ul ei, Donnelly are o listă de 81 de femei ucise în războiul împotriva terorismului.

„Conform *Noului ordin al genului*, se presupune ca nouă să nu ne pese de femeile soldat mai mult decât ne pasă de bărbații soldat”, scrie ea. Însă ea susține că protecția masculină asupra femeii și asupra copiilor constituie un gest esențial de civilizație.

Ea citează un absolvent al Academiei Militare de la West Point: „Cu nouăzeci de ani înaintea, bărbații de pe Titanic își dădeau viețile pentru femei și copii, «deoarece așa era politicos»; acum, femeile sunt masculinizate pentru a lupta în războaie în locul bărbaților americani [care] se distrează jucând golf și tenis și declară că acesta este «un progres»” (*Constituirea Armatei Unisex*).

MĂRTURIE PERSONALĂ

Jessica Phoenix este pseudonimul unei veterane de război care m-a alertat cu privire la această poveste. Ea scrie: „Deși datele condiției mele fizice erau remarcabile pentru o femeie de 33 de ani, ele erau totuși cu mult mai prejos decât standardele masculine. Femeile nu trebuie să întrunească standardele masculine. M-am înrolat în Armată din disperare financiară, nu fiindcă voiam să invadez locurile de muncă specific masculine. Mi s-a spus că voi fi repartizată într-un birou, dar eu niciodată nu am văzut un birou.

Era și așa îndeajuns de rău că a trebuit să particip la invadarea Irakului vreme de exact un an, în felul în care au făcut-o și bărbații. Mai apoi însă am fost repartizată în câmpul de artilerie din Coreea. Sergenții de aici au încercat să mă pedepsească ori de câte ori nu reușeam să țin pasul cu băieții, dar a fost inutil. Am sfârșit prin a fi tratată zilnic ca o infractoare. Ei credeau că ar putea pedepsi femeia din mine. *Credeau că mă puteau transforma în bărbat printr-o anumită doză de amenințări și pedepse. Nu a funcționat. Încă sunt femeie.*

Nu puteam ridica trăgaciul de la tun deoarece trăgaciul era prea greu. *Un bărbat mi-a rănit brațul în timp ce eu îi serveam ca partener de luptă la antrenamente. M-am ales cu o leziune la ceafă din cauză că echipamentul era prea greu pentru spatele meu.*

Și, bineînțeles, toți voiau sex, însă eu nu sunt genul acesta de fată. Chiar mi s-a oferit o promovare dacă acceptam.

Artileria presupune mult efort de ridicare. Însă eu nu puteam ridica și încărca cot la cot cu ei. I-am rugat să îmi dea o slujbă care să nu presupună manevrarea obiectelor grele, însă ei voiau să mă țină acolo și să arăt jalnic. Așa că abilitățile pentru o slujbă normală au început să se vlăguiască. Pentru ce mă plăteau? Nu îi puteam ajuta pe băieți la muncă. Nu puteam să mă ridic la

nivelul lor în timpul antrenamentelor. Nu voiam nici să fac sex cu ei. Nu voiam decât să știu pentru ce eram acolo ca să mă apuc odată de muncă.

După opt luni de astfel de tortură mi-au dat un premiu pentru realizări remarcabile și mi-au oferit 40.000 de dolari ca să mă reînrolez. Nu m-aș fi reînrolat nici dacă îmi dădeau un milion de dolari. [De fapt, Jessica a trebuit să angajeze un avocat numai ca să poată ieși din armată.] Mi-aș dori să reînființez Corpul de femei (asistente, administrație) separat de armata bărbaților”.

Jessica s-ar fi reînrolat *dacă armata ar fi recunoscut diferențele dintre bărbați și femei*. Aceasta se aplică și bărbaților care nu vor să se reînroleze.

ALTE MĂRTURII PERSONALE

Un cititor, Paul, mi-a oferit exemple despre cum „liderii” noștri cred că pot redefini natura umană:

„Am slujit în Armata SUA ca ofițer din 1987 până în 1995. Pot depune mărturie cu privire la ridicolul prezenței femeilor în peisajul teatrului de război. Am slujit și în unitățile unisex și în unitățile de bărbați. Factorul corectitudinii politice era implacabil și nu dădea înapoi de la nimic, neținând cont de criticile de bun simț.

Numai că, la cele mai simple misiuni de patrulare, am văzut femeile scrântindu-și gleznele în ceea ce pentru noi, restul bărbaților, era o plimbare. Am văzut pe timpul școlii de parașutism militar că femeile erau tratate preferențial, în vreme ce noi, restul bărbaților, eram maltratați și torturați fizic ca să câștigăm acele aripi.

Când grupa noastră de parașutiști militari a sărit din primul avion, proporția femeilor era cam de 40%. Până la a patra săritură, toate femeile suferiseră fracturi

de oase și se terminase cu ele. Pot continua să dau încă multe astfel de exemple.

Unitățile compuse integral din bărbați nu erau pline de intrigi și de găști așa cum se întâmplă în unitățile unisex. Dacă cineva atrăgea atenția asupra acestor realități înaintea ofițerului superior, era imediat muștruluit. Dacă o spuneai destul de răspicat, chiar și cariera ta era terminată. Nu-mi pot imagina că Armata Statelor Unite va putea câștiga vreodată un război împotriva vreunui adversar hotărât, bine echipat, dacă continuăm să menținem această minciună a corectitudinii politice.

Cred că chiar și generalul MacArthur ar fi avut de înfruntat înfrângerea în Coreea cu acest tip de mentalitate. Realitatea nu minte și, într-o zi nu prea îndepărtată, liderii noștri lași vor plăti un îngrozitor preț pentru insolența lor”.

CONCLUZIE

Sub masca acordării de drepturi femeilor ori homosexualilor, elita satanistă este angajată într-un veninos atac psihologic asupra heterosexualilor.

Protejarea femeilor și a copiilor este un instinct natural și o motivație pentru bărbați. Acceptarea acestei protecții definește femeile ca fiind feminine. Elita satanizată vrea să distrugă fundamentele de identitate, motivație și de coeziune socială. Ei vor să distrugă societatea în numele „revoluției”, care reprezintă de fapt tirania bancherilor centrali. Comunismul a fost avanpreiera acestei tiranii, iar feminismul își trage seva din comunism.

Subversiunea unisex nu este rezervată doar armatei. Insistența ca femeile să aibă slujbe care să presupună pericolul și duritatea fizică este un asalt asupra naturii noastre heterosexuale. Mă refer aici la femei pompieri, polițiste, sau muncitoare în construcții. Sun-

tem subiecții unui experiment în care femeile sunt masculinizate, iar bărbații demasculinizați!

Numirea femeilor în aceste slujbe neagă, de asemenea, și rolul nostru de bărbați ca susținători ai familiei și pe cel al femeilor ca soții, gospodine și mame. În general, multe organizații care au legătură cu elitele le tratează preferențial pe femei în oferirea de servicii, pentru a le distrage atenția de la căsătorie și copii și pentru a-i lipsi pe bărbați de posibilitatea de a fi ei susținătorii familiei.

Am spus adeseori că toate războaiele sunt împotriva omenirii. Acesta este un exemplu perfect. Noi suntem adevăratul dușman. Femeile cu arma în mână subminează eficiența și identitatea heterosexuală. Și încă n-am atins subiectul agresivei exploatare sexuale a femeilor soldat.

Femiștiții se prefac că sunt apărători ai femeilor, și cu toate acestea ei pretind „oportunități” pentru ele de a avea acces în toiul luptelor. Toți candidații democrați spun că femeile vor fi parte a oricărui viitor plan.

De când este greșit să lovești o femeie în intimitatea căminului și, în același timp, să fie cât se poate de în regulă ca ea să fie ucisă, schilodită ori violată de un dușman? Acesta îi descoperă pe feminiști în reala lor natură: ca pe niște dușmani ai femeilor și ca pe niște complici ai bancherilor centrali conspiraționiști.

Ceea ce elita numește „progres” și „modern”, mă tem că este de fapt înlăturarea lui Dumnezeu și a stării naturale a lucrurilor. Societatea a fost direcționată greșit de ceva vreme încoace. Treptat, oamenii se trezesc la această realitate dură.

HELEN GURLEY BROWN Transformarea femeilor în prostituate corporatiste

ÎN 1965, Helen Gurley Brown, redactorul-șef al revistei *Cosmopolitan*, a spus că o nevastă casnică este „un parazit, o făptură dependentă, o miloagă, o lichea și o leneșă”.

Brown a acuzat nevestele că sunt niște paraziți, dar nu și niște prostituate. Brown are stimă față de prostituate. Ea este una dintre ele.

În ultima sa carte, *I'm Wild Again*, ne spune franc că în 1941, la vârsta de 19 ani, a făcut parte dintr-o „agenție de dame de companie” și a întreținut relații sexuale cu un bărbat de 50 de ani pe 5 dolari.

„De ce nu eram revoltată? Eram fragedă, dar nu necoptă. Cred că încă de pe atunci acționam cu o mare doză de realism... Nu m-am dat în lături să fac orice era necesar pentru a supraviețui.”

A obținut un post de secretară pe baza acordului comun că se va culca cu șeful ei, bărbat căsătorit, iar el va „avea grijă de ea” în schimb. Această înțelegere a durat câțiva ani. Ea descrie ritualul: „După ora cocktail-ului, ne duceam în apartamentul meu să facem dragoste. Făceam dragoste? Impropriu spus. Mai degrabă, arătam ca doi oameni care se împreunau – el părea să se simtă bine... Cât despre *moi*, m-am deprins să mă prefac, des și bine”.

Scuza lui Brown este aceea că le avea în grijă pe mama și pe sora sa invalidă acasă, în Arkansas. Nimic de zis!... Ea se plânge că nu a primit răsplata financiară făgăduită pentru serviciile de amantă: „Aș fi avut nevoie de cineva care să îmi ofere sfaturi cum să mă port cu un bărbat în această circumstanță, cum să îl flatez și cum să îl dezmierd și giugiulesc. Mi-aș fi jucat rolul mult mai bine”.

Helen Gurley Brown a devenit ulterior acel „cineva care să ofere sfaturi despre cum să te porți cu un bărbat în această circumstanță”.

Ea le-a învățat pe femei cum să fie amante, corporatiste și altele asemenea, în loc să fie soții și mame. Și-a adus pe deplin contribuția la transformarea mentalității femeilor dintr-o mentalitate de devotament și dragoste într-una de prădător cu sânge rece.

Iată relatarea ei despre cum l-a făcut pe soțul ei să o ia de nevastă: „Aruncă-ți cârligul cu momeala. Drăgălașa, fermecătoarea, delicioasa, seducătoarea de tine, trebuie să te infiltrezi în sufletul lui, să-ți înfigi cârligul atât de adânc, încât el să nu îl mai poată scoate decât trecând prin suferința cea mai atroce, adică să nu mai poată trăi fără tine. Atunci tu strângi lațul și îi dai ultimatumul. Eu de două ori a trebuit să fac asta”.

Deși Brown pretinde că a fost o soție fidelă, ea crede că adulterul este o chestiune firească. Femeia este de vină dacă soțul ei vrea să o apuce pe alte cărări. Impulsul sexual, spune Brown, „este un sentiment fizic”, „e plăcut... este unul dintre cele mai bune lucruri pe care le avem... și nu trebuie să fie subjugat niciunui «imperativ moral»”.

[À la Marchizul de Sade, motto-ul iluminatiilor este: „Fă ceea ce vrei”.]

Înăbușirea impulsului sexual poate duce la „ticuri nervoase, stări de tensiune ori depresie” și chiar poți ajunge „să te arunci într-o noapte de pe vreo stâncă”. Dar, ca o damă versată, te avertizează: „Niciodată să nu te culci cu cineva care are mai puțini bani ori mai multe necazuri decât tine”.

Aventurile de la birou și relațiile sexuale cu propriul șef sunt perfect normale atâta vreme cât ești discretă. Ea le spune cititoarelor să își facă șeful să „arate bine”, să îl facă să le aprecieze munca și să nu se plângă dacă trebuie să rămână peste program.

Feminismul, se pare, a smuls soțiile și mamele din sânul familiilor lor și le-a pus să lucreze pentru corporații. În loc de a sluji soților și copiilor, care le iubesc, în loc de a-și urma soții, care le iubesc „până când moartea îi va despărți”, femeile se supun acum șefilor care le plătesc pentru serviciile lor și le concediază când activitatea economică a firmei scade.

În concepția lui Brown, dacă un soț iubitor se îngrijește de o soție devotată, ea este un „parazit”. Dar dacă este o sclavă corporatistă ori o amantă, atunci ea este „independentă” și „eliberată”.

CREAREA UNEI EMBLEME FEMINISTE

În 1952, familia Rockefeller aloca 250 de milioane de dolari în publicitatea media. Ziarele și rețelele lor media făceau o reclamă senzațională cărții apărute în 1962 a lui Helen Gurley Brown, *Sex and the Single Girl*, și filmului inspirat de aceasta. Femeilor singure li se spunea să urmeze cariere și să aibă relații sexuale în afara căsătoriei. Simultan cu aceasta, Rockefellerii finanțau și făceau lobby pentru controlul populației și ingineria socială.

Ca redactor-șef la *Cosmopolitan*, Brown a fost un model și „tutore” pentru femeile de carieră din America și din lumea întreagă (36 de ediții străine). S-a căsătorit la 37 de ani și nu a avut niciun copil.

„Probabil ea este una dintre cele mai influente femei ale deceniului, poate chiar ale secolului acestuia”, o ridică în slăvi un site dedicat femeilor. „Ea a instruit, ajutat, sfătuit, aclamat, încurajat, eliberat și promovat femeile, oferindu-le noi modele de urmat și un nou manual al revoluției sexuale. Înarmată cu pilula, ea le-a arătat femeilor cum... ar putea să profite de... destinele lor sexuale.”

Dimpreună cu activista comunistă Betty Friedan și agenta CIA Gloria Steinem, Helen Gurley Brown aparține triumviratului „pionierelor” feminismului modern.

LAMENTAȚIE

„Feminista din mine suferă”

Săptămâna trecută, o tânără feministă a scris pe blogul ei despre site-ul meu. O femeie tradiționalistă i-l recomandase unei prietene de-ale sale, iar aceasta i-a povestit despre el.

„Îmi pare a fi o adunătură de teorii conspiraționiste paranoice, aiuritoare, despre feminism și comunism.” Dar nu neapărat acestea au scos-o din sărite.

Ceea ce a deranjat-o cel mai mult este faptul că femeia respectivă „are un prieten care este de acord cu mare parte din cele scrise pe acest site... Acum și ea subscrie acestora”.

Femeia tradiționalistă i-a spus prietenei sale că acum ea „trăiește viața «ideală» descrisă de site și că s-a mutat în cealaltă parte a țării pentru a fi cu prietenul ei, ca să stea acasă și să fie gospodină, în vreme ce el lucrează și aduce salariul acasă”.

De asemenea, ea a încurajat-o pe prietena ei să aibă copii, explicându-i „de ce a nu-ți dori copii este greșit”.

Acest fapt „a atins un punct sensibil deoarece cei din familia mea îmi fac zile amare pentru că nu mă grăbesc să îmi găsesc un soț și să procreez, de parcă ar fi un lucru pe care sunt obligată să îl fac”.

Ea se întristează la gândul că fiul acestei femei tradiționaliste va crește în spiritul acestor valori și va fi lipsit de compania „unei femei independente, istețe, realmente minunate”.

Încă mai rău decât atât, dacă această femeie va avea fete, „ele vor fi crescute în concepția că unicul lor rol în viață este să se mărite, să aibă copii și «să-și slugărească bărbații»... Aceste fete nu vor avea posibilitatea să își arate inteligența... să fie deschise, ambițioase, simpatice etc. Căci, chipurile, n-ar fi «feminin» să fii astfel”.

Tânăra noastră feministă a avut ceva probleme deoarece nu avea „o părere grozavă despre ea însăși”, însă afirmă că „nu mă pot închipui petrecându-mi viața fiindu-mi rușine că, ei bine, sunt o persoană *adevărată*”.

Cândva s-a simțit vinovată pentru că este „o tipă sclipitoare, sarcastică, inventivă. În momente ca acestea mă simt foarte încântată că mi-am asumat aceste calități... Am niște prieteni minunați care îmi sunt alături tocmai datorită acestor calități ale mele”.

Și concluzionează: „Ei, bine, da. Feminista din mine suferă. Dar cel puțin mă iubesc”.

ACEASTĂ FATĂ A FOST SPĂLATĂ PE CREIER

Această fată este tipică pentru milioane de tinere cărora „feminismul” le-a amputat pe plan psihologic feminitatea.

Homosexualii îi numesc pe heterosexuali „*procreatori*”. De această dată, o femeie care a fost cândva o heterosexuală normală folosește exact același termen: „găsește un soț și procrează.”

Ea se așteaptă să fie iubită pentru că este „sclipitoare, sarcastică, inventivă, inteligentă, deschisă, ambițioasă și simpatică”.

Toate acestea sunt cât se poate de bune; însă, trezește-te, fetițo! Un bărbat nu caută o femeie indepen-

dentă, isteată și realmente minunată, care își centrează existența numai asupra ei înseși. („Dar cel puțin mă iubesc”, afirma tânăra mai sus pomenită.)

Oamenii îi iubesc pe cei care îi iubesc. Oamenii îi iubesc pe cei care se sacrifică pentru ei. Nu vei dobândi iubire veșnică în schimbul unor replici cu sare și piper. O vei dobândi dacă îți păstrezi încrederea chiar și atunci când iubitul tău este în toane proaste ori dacă nu ceri socoteală pentru unele dezamăgiri.

PARODIA FEMINISTĂ A CĂSĂTORIEI

De când o soție și mamă nu este „o persoană *adevărată*”?

Nimănui nu-i trece prin minte să spună că o femeie ar trebui să își dedice viața *oricărui* bărbat. Ea trebuie să aleagă un bărbat vrednic de ea, pe unul înzestrat cu anumite calități și care să fie deschis la minte. Ea își cedează „independența” în schimbul dobândirii iubirii lui. Astfel își exprimă ea iubirea și astfel devin doi oameni una.

El trebuie să-i fie loial și devotat ori, dacă nu, înțelegerea cade. O perioadă de curtare îndelungată este necesară ca femeia să se asigure că face alegerea corectă.

Când iubești pe cineva, a avea un copil îți pare cel mai firesc lucru. Atât mama cât și tatăl găsesc că este o uriașă încântare creșterea acestei noi ființe.

Credeți-mă, nicio calitate nu este mai seducătoare la o femeie decât inteligența. Când ea nu are tendința să se ia la întrecere cu el, un bărbat în chip firesc își dorește ca soția lui să își exprime părerea. Sunt cum nu se poate mai fericit că soția mea este atât de inteligentă și de capabilă. De ce n-aș fi? Ea este mâna mea dreaptă.

Nu îmi domin soția. Ea nici măcar nu îmi citește scrierile. De la sine îmi vine să-i port de grijă și să o văd înfloritoare. Femeile „independente” ratează această ocrotire iubitoare a bărbatului.

O fi fata aceasta vreo nespălată? Pentru ea nu își face curățenie? Atunci de ce este pentru ea o asemenea corvoadă să o facă pentru familia ei? A-ți face căminul confortabil și primitiv nu este ceva înjositor. Este înălțător. Nu spun că femeile nu pot urma o profesie; atâta doar că familia este mai importantă.

Doar un număr restrâns de profesii oferă satisfacție. Feministele susțin că femeile prin ele însele sunt prea goale lăuntric pentru a putea trăi vieți bogate, motiv pentru care au imperioasă nevoie de un serviciu care să le împlinească. Această idee este într-un tot în spiritul comunismului. Realitatea este că majoritatea femeilor muncesc ca să se susțină financiar, nu ca să își afle împlinirea. Căci împlinirea nu și-o pot găsi decât în viața de familie.

CONCLUZIE

„Feminista din mine suferă”, spune această fată.

Eu i-aș transmite: nu fi o martiră. Nu te sacrifici pentru o lume mai bună. Ci doar îți ruinezi viața. În loc de a asculta de „feminista din tine”, ascultă-ți inima. Dacă ideologia ta te face nefericită, e timpul să o înlocuiești. Inima ta nu poate minți.

FEMINISMUL POATE FI TRATAT Dacă este diagnosticat din timp

AM PRIMIT MULTE EMAIL-URI de la tinere feministe suduindu-mă pentru lucruri pe care nu le-am spus niciodată. Așa că am rămas surprins să aflu de o anume „Meaghan”, care mi-a citit realmente site-ul și

care l-a mai și înțeles. Ea și-a dat seama că îndotrinarrea la care a fost supusă a făcut-o să nu mai funcționeze normal și a cerut ajutor.

„Sunt o femeie de 20 de ani, teribil de independentă, și am crescut cu complexul «niciun băiat nu poate face ceva mai bine decât mine». Am fost foarte capabilă în școală, fapt încurajat de cei din preajma mea, care m-au îmboldit întotdeauna să fiu mai deșteaptă, mai bună, mai rapidă; auzind toate acestea de la așa o vârstă tânără, nimic nu îmi părea neobișnuit. O dereglare de alimentație, un mariaj cu probleme, întreruperea relației cu mama mea și alte probleme ulterioare (cu care s-au confruntat și cele câteva femei cu care am reușit să mențin prietenia) mă îndreptățesc să cred că este imperios necesar să reflectez asupra unor elemente din viața mea. Munca dumneavoastră a dat glas tăcutului haos lăuntric pe care dureros îl experiază mai cu seamă generația noastră.

Este o ironie să te gândești că oamenii, după ce au atins deplina maturitate fizică, încă ar mai putea avea nevoie să CITEASCĂ pentru a învăța să devină ceva atât de simplu și fundamental ca genul cu care s-au născut. Dar dacă am fost crescuți în așa fel încât să ajungem la o asemenea destrămare interioară, trebuie să reîncepem de undeva tămăduirea noastră.

Am observat că... spuneți că [feministele] sunt cazuri pierdute. Pentru toate cazurile pierdute de pretutindeni, poate ați binevoi să publicați un eseu ori vreun articol care să ne indice calea spre salvare: Dumnezeu știe că suntem foarte multe de acest gen și nu mi-ar plăcea ca șansa mea de vindecare să fie pecetluită cu eticheta «prea târziu» și nimic mai mult”.

Meaghan, felicitări pentru că ești atât de înțeleaptă și cu mintea clară. Iată câteva idei:

1. Găsește o femeie feminină, soție și mamă, care este dispusă să-ți slujească drept model. Trebuie să fie

genul de femeie care și-a clădit viața în jurul soțului și copiilor săi, și este bucuroasă că a făcut astfel. Ai putea afla o astfel de femeie în mediile tradiționale, în centrele comunităților bisericești ori etnice.

2. Soacra mea a sfătuit-o pe soția mea: „Găsește-ți un bărbat care să aibă grijă de tine, dar să fii și tu în stare să-ți porți de grijă”. Cu alte cuvinte, soțul și copiii tăi să-ți fie prima prioritate, în același timp urmându-ți și interesele profesionale. Dacă vrei să urmezi o facultate, concentrează-te mai bine pe dobândirea abilităților de marketing. Științele umaniste sunt o îndoctrinare în spiritul dereglării feministe masonice. Ideal ar fi să te căsătorești și să-ți întemeiezi o familie înainte de a merge la facultate, dacă chiar vrei să mergi.

3. Nu te culca cu niciun bărbat dacă nu te afli într-o relație statornică de iubire care tinde către căsătorie. Dedică-te viitorului tău soț și copiilor. Alege-ți ca iubiți în vederea căsătoriei bărbați cu cel puțin cinci sau mai mulți ani decât tine. Pentru intimitate, trebuie să ai parte de exclusivitate și de stabilitate. Sexul este un act de posesiune. Nu te poți afla în posesia mai multor bărbați și să nu aparții niciodată vreunui. Puterea de a iubi și de a avea încredere se stinge. Pântecele tău nu este pișoarul-de-spermă al vreunui străin.

4. Încetează să fii „mai deșteaptă, mai bună, mai rapidă” decât bărbații pe care îi întâlnești. Într-o oarecare măsură, o femeie trece în umbră și trăiește prin soțul și copiii ei. Găsește-ți un bărbat care la modul firesc te admiră, te respectă și are încredere în tine. Nu îți irosi vremea cu imberbii. Bărbații vor putere; femeile vor iubire. Unirea heterosexuală se bazează pe schimbul dintre cele două: puterea feminină (în sensul lumesc) și iubirea masculină (puterea sa exprimată ca iubire). O femeie își exprimă iubirea pentru un bărbat prin sentimente empatice și încrederea oferită, nu prin provocare și competiție. Ea îi oferă puterea ca el să îi

împlinească dorințele (adică să o iubească). Desigur, el îi va cere părerea în toate privințele. Găsește un bărbat cu o viziune optimistă asupra vieții și capabil să te plaseze pe tine în centrul existenței sale. Iar prin aceasta transmit bărbaților un mesaj implicit. Bărbații trebuie să știe ce vor, să își asume rolul de capi ai familiilor și să le câștige femeilor încrederea.

5. Doi oameni nu devin una luptându-se pentru același teritoriu. În general vorbind, bărbatul „face casa, femeia face căminul”. Diviziunea muncii este naturală și complementară. Femeile sunt menite a avea copii și a-i crește. Ele au nevoie de bărbați care să le fie sprijin. Învață cum să fii gospodină și mamă. Dezvoltă-ți personalitatea și îndemânările pentru a fi o soție și o tovarășă vrednică de a fi dorită.

Odată ce acordul privitor la schimbul dintre putere și iubire este stabilit, rolurile distribuite pe baza genului nu trebuie să fie rigide. Cheia succesului este aceea ca femeia să fie dispusă să devină Tovarășul de nădejde al Căpitanului ei, deoarece el o iubește, îi apără interesele și îi este întru totul fidel. După aceea, fiecare va face ceea ce poate, în funcție de preferințele corespunzătoare abilităților și de considerentele practice.

6. Răsfoiește cartea lui Helen Andelin, *Fascinanta feminitate*, care îți amintește că feminitatea este o artă. Nu toate ideile ți se vor părea relevante, însă vei afla multe indicii folositoare. De asemenea, aruncă o privire peste site-urile *Surrendered Wife* și *Ladies Against Feminism*. Vezi și acest site despre ce înseamnă să fii cu adevărat femeie și gospodină (www.homeliving.blogspot.com). Mai sunt o duzină și aici:

http://www.outofthenestandbeyond.com/links_womens_interest.htm.

În concluzie, Rockefellerii le amăgesc pe femei ca să uite că ele sunt parte a unui ciclu natural și că perioada de vârstă între 18 și 25 de ani este crucială pentru

întemeierea unei familii. După cum merii înfloresc primăvara, tot astfel tinerele trebuie să se căsătorească și să aibă copii la timpul cuvenit, conform naturii. Rockefellerii vor ca femeile și bărbații să rateze ocazia de a întemeia familii puternice care să îi apere de înrobire.

(A se vedea zece pagini de ieșiri isterice de-ale feministelor revoltate de acest articol la: <http://feministing.com/archives/006098.html>, dovadă că, odată ce le-a fost amputată feminitatea, pentru majoritatea nu prea mai există șansă de vindecare.)

PARTEA A DOUA

HOMOSEXUALITATEA ȘI HETERO-HOMOSEXUALITATEA

ÎNTRE A NE AMĂGI ȘI A FI AMĂGIȚI Este comportamentul gay maladiv?

Imaginați-vă că un organism este bolnav. Imaginați-vă că celulele bolnave conving organismul că ele sunt cele sănătoase și că celulele sănătoase sunt de fapt cele bolnave. Credulul organism s-ar îmbolnăvi din ce în ce mai tare.

În zilele noastre, aceasta este relația dintre societate și homosexuali. Pentru gay, comportamentul homosexual nu este cu nimic diferit faptului de a fi stângaci. Pe de altă parte, pentru aceștia, comportamentul heterosexual nu este natural, ci este condiționat social, fiind și „opresiv pentru femei”.

Societatea heterosexuală și familia suferă grele pierderi. Liderii noștri neghiobi, oportuniști și lași ne-au trădat. Nici măcar nu știm că suntem supuși unui atac.

Haideți să stabilim cine e, de fapt, bolnav.

Haideți să analizăm comportamentul gay după cum apare el definit de doi gay, Marshall Kirk și Dr. Hunter Madsen, autorii cărții *După bal: Cum va depăși America frica și ura față de gay în anii '90* (1989).

În capitolul șase, ei schițează „zece categorii de comportament eronat”, deduse din propriile lor experiențe, vasta lectură și miile de ore de conversație cu alți gay. Teza lor este aceea că stilul de viață al gay-lor (atenție, nu sexualitatea gay-lor) este „buba”. Ei vor ca

gay-i să își îmbunătățească imaginea, explicând „ce este în neregulă în cazul unui mare număr de persoane gay”.

Ceea ce urmează sunt doar câteva remarci. Citind acestea, întrebați-vă dacă mai există vreo altă comunitate, inclusiv Mafia, care să poată face astfel de generalizări despre ea însăși. Întrebați-vă dacă heterosexualii n-au prins deja boala, măcar în faza ei incipientă.

Autorii spun că „un procentaj surprinzător de ridicat” de mincinoși și de escroci patologici sunt gay. Cauza este un obicei de disimulare ce duce la o autoamăgire înverșunată cu privire la propria homosexualitate și la ceea ce presupune ea.

Ei spun că gay-ii tind să respingă toate formele de moralitate și de judecăți de valoare. Moralitatea gay-lor se reduce la „Pot să fac orice vreau, așa că tu poți foarte bine să te duci naibii” („Mă simt bine, o voi face!”). Dacă un gay are chef să îl seducă pe iubitul prietenului său, o va face, justificându-se că acesta este un act de „libertate sexuală” și, prin urmare, la naiba cu prietenul.

Ei caracterizează bărbatul gay ca suferind de o dereglare de personalitate de tip „narcisist” și oferă această descriere clinică: „Un egocentrism patologic, o nevoie de a beneficia de permanentă atenție și admirație, lipsă de empatie față de alții, se plictisește lesne, este superficial, pasionat de modă, centrat pe obsesia de a seduce, pune un accent supradimensionat pe înfățișarea exterioară, șarmant la prima vedere, promiscuu, șantajist, preocupat să rămână tânăr, relațiile sale pendulând între idealizare și subestimare”.

Ca exemplu al acestui narcisism, autorii spun că „o proporție foarte mare de bărbați gay” care au fost diagnosticați pozitiv cu HIV continuă să întrețină relații sexuale neprotejate.

Ei spun că majoritatea gay-lor sunt extrem de promiscui și de indulgenți cu ei înșiși. Ei trebuie mereu

să mărească miza pentru a ajunge la excitație. Acest ritual începe cu alcool și cu droguri și include aspecte „interzise” ale sexului precum tăvălirea în mizerie (fetișism și coprofilie) și sadomasochism, care presupune violența.

Ei spun că mulți gay fac sex în băile publice și consideră oprirea lor o hărțuire anti-gay. Mulți cred că e dreptul lor să umble după bărbați normali, inclusiv după copii.

Mulți gay sunt „niște prădători sexuali hotărâți”, fixați doar pe tinerețe și pe frumusețea fizică. Când vine vorba de bătrâni ori urâți, gay-ii devin „adevărații prigonitori de homosexuali”. Fiind ei înșiși deziluzionați, sunt cinici când e vorba despre dragoste.

„Relațiile dintre persoanele gay de obicei nu durează foarte mult.” Ei se plictisesc repede de partenerii lor și cad victime tentației. „Rata înșelării în cazul bărbaților gay «căsătoriți», într-un interval de timp destul de îndelungat, se apropie de 100%.”

Chiar și prietenii au la bază testul sexual și sunt greu de menținut. Homosexualilor neatrăgători le este aproape imposibil să-și găsească un prieten și, cu atât mai mult, un iubit.

Autorii spun că gay-ii au tendința să nege realitatea în diverse moduri: prin gândirea deziderativă, paranoia, lipsa de logică, emoționalitatea, îmbrățișarea unor idei trăsnite.

Mai există vreo îndoială că acest comportament este maladiv? Nu simt niciun fel de răutate față de persoanele gay. Am aceleași sentimente ca și față de cei care suferă de gripă. Vreau să se însănătoșească și nu vreau să răspândească boala.

Din păcate, chiar și autorii acestei cărți se autoamăgesc. Ei pretind că stilul de viață al gay-lor, și NU sexualitatea gay-lor, este „buba”. Pe cine vor ei să păcălească? Cele două sunt inseparabile.

Autorii cred că „problema noastră este aceea a unei proaste imagini în ochii heterosexualilor”. Din nou, pe cine vor ei să păcălească? Nu imaginea este problema reală.

Cartea prezintă în detaliu „o amplă campanie care să fie întreprinsă asiduu în spațiul public și care să aibă în vizor satanizarea imaginii noastre nefavorabile”. Punctele forte ar fi acestea:

- „Desensibilizarea”: împânzirea Americii cu reclame care să îi prezinte pe gay în „modul cel mai puțin jignitor cu putință”.

- „Bruiajul”: reclame care să pună semnul egalității între frica de gay și ura față de evrei, negri și femei.

- „Convertirea”: prezentarea de imagini cu gay care să arate ca niște oameni obișnuiți. „Imaginea trebuie să fie icoana normalității”.

Ei spun că „nu are importanță că reclamele sunt niște minciuni”, deoarece „le folosim ca să contrabalansăm stereotipurile negative, care sunt niște minciuni de la un capăt la altul”.

Cartea a fost scrisă în 1989 și, în mod evident, această campanie a avut efect. Citiți ce au avut autorii de spus în această privință:

„Prin convertire, noi numim ceva cu mult mai amenințător pentru *stilul* de viață american [decât subversiunea]. (...) Noi intenționăm să convertim emoțiile, mintea și voința americanului obișnuit printr-un atac psihologic plănuț, sub forma propagandei băgată pe gâtul națiunii via media. Noi intenționăm (...) să le metamorfozăm ura în sentimente calde, fie că vor vrea ori nu” (sublinierea mea, p. 153).

Așadar, gay-ii vor ca americanii să învețe că ceva ce ei, în mod firesc și pe bună dreptate, socotesc a fi maladiv este de fapt sănătos. Astfel, americanii nu se vor mai putea opune avansurilor lor de prin parcuri, cazărmi, băi ori săli de clasă.

Este un semn de cinism și de autoamăgire din partea autorilor faptul că tocmai ei îl citează pe psihologul M. Scott Peck, care, în *Oamenii minciunii*, spune despre persoanele care suferă de narcisismul extrem ori „malign” că sunt pur și simplu „răi”.

Oamenii răi, spune Peck, „manifestă o voință de nezdruncinat în a crede că au dreptate și în a nu lua în considerație posibilitatea că greșesc... Principala lor armă - destul de interesant - este minciuna, prin care ei distorsionează realitatea, astfel ca ei să apară într-o lumină prielnică, iar ceilalți să fie aruncați în confuzie”.

Dacă așa vor, gay-ii pot continua să se păcălească. Dar să înceteze de a ne prosti și pe noi. Comportamentul lor este bolnav. Și este contagios.

FIXAȚIA INFANTILĂ *Playboy* și Revoluția (homo)sexuală

CE GEN DE BĂRBAT CITEȘTE *PLAYBOY*? Unul care este foarte grijuliu cu aspectul său fizic, cu casa și cu averile sale. Este mare consumator de sex, cât de mult posibil, și își alege partenerile mai cu seamă după aspectul fizic. Este egocentric și nu dorește să se implice emoțional ori oficial. Crede că o femeie l-ar sufoca, iar copiii ar fi o povară.

Este acesta un portret pe care îl identificați la mulți bărbați? Este chiar idealul pe care revista *Playboy* l-a insuflat bărbaților încă din anii '50.

Esența masculinității constă în a fi capul și sprijinul unei familii. Însă, în anul 1972, trei din patru studenți își formau ideile despre masculinitate din *Playboy*, cu un preț incalculabil pentru ei înșiși, pentru femei, copii și societate.

Similitudinea dintre idealul transmis de revista *Playboy* și idealul homosexual nu este o coincidență.

Raportul Kinsey (1948) a stabilit care să fie setul de concepții general acceptate față de sex. A militat pentru exprimarea sexuală neînclăntuită și a devenit manifestul contraculturii. L-a inspirat pe Hugh Hefner să creeze revista *Playboy* în 1953.

În esență, *Raportul Kinsey* spunea că atât de răspândit era comportamentul sexual aberant, încât trebuia să fie acceptat ca fiind normal. Mulțumită psiholoagei Judith Reisman, știm că Alfred Kinsey era homosexual și că *Raportul Kinsey* s-a bazat pe date false.

El a bătut Times Square în lung și-n lat ca să își caute subiecți. Mai mult de 25% dintre aceste mostre constau din prostituate și pușcăriași, incluzând mulți agresori sexuali. Kinsey a spus că 10% dintre americani erau gay, când de fapt erau doar 2%.

Pentru a demonstra că și copiii au nevoi sexuale legitime, Kinsey și camarazii lui pedofili ori au abuzat ei înșiși 2000 de bebeluși și copii ori/și s-au bazat pe informații din lagărele de concentrare naziste (Judith Reisman, *Kinsey: Infracțiuni și consecințe*, 1998, p. 312).

Kinsey pretindea că face parte dintr-o familie conservatoare. De fapt, el a murit prematur de orhită, boală asociată cu masturbarea, impotența și automutilarea. El a sedus mulți studenți de-ai săi și și-a obligat soția și asociații să facă acasă filme pornografice (Reisman, p. 278).

Reisman conchide: „Patologiile sexuale în continuă creștere (...) predate în școli (...) ori reflectate în artele noastre frumoase, în cultura noastră de masă, în presă, justiție și politică publică, oglindesc în mare parte psihopatologiile sexuale inventariate de echipa lui Kinsey”. Kinsey, sponsorizat de Fundația Rockefeller, a urmărit scopul de a „înlocui ceea ce înțelegea el drept limitată eră iudeo-creștină procreativă cu un paradis promiscuu de tipul «orice este permis» al bisexualilor,

gay-lor și pedofililor” (Reisman, *Făurirea de copii gay: Studiu*, p. 4).

EROUL LUI HEFNER

Hugh Hefner a susținut că *Raportul Kinsey* „a produs o colosală trezire sexuală, în mare parte datorată atenției mediei...” Aceasta arată că elita orchestrează schimbarea socială folosind o exagerată publicitate media și puterea reclamelor. (vezi Reisman, *Kinsey*, p. 307).

Cu un zel mesianic, revista *Playboy* a răspândit evanghelia libertății sexuale bărbaților americani, care în anii 1950-1960 încă mai rezervau sexul instituției căsătoriei. Scopul revistei *Playboy*, similar scopului tuturor pornografilor, era acela de a atrage bărbații pe tărâmul fanteziilor erotice prin prezentarea de imagini atrăgătoare. Pentru a face aceasta, ei trebuiau să îi împiedice să-și găsească adevărata satisfacție în căsnicie.

După cum se exprimă Reisman, „*Playboy* a fost prima revista națională care exploata fricile tinerilor studenți față de femei și față de întemeierea unei familii. *Playboy* și-a propus să fie un substitut confortabil, de nădejde, al iubirii monogame heterosexuale” (Judith Reisman, *Pornografia soft joacă tare*, p. 47).

Dușmani neîmpăcați, *Playboy* și feminismul radicali și-au găsit un punct comun în ura față de familia nucleară. Drept rezultat, societatea suferă acum de epidemia dezintegrării familiei, a pornografiei, a impotenței, a abuzului sexual al copiilor, a violenței sadomasochiste, a cazurilor de sarcină la adolescente, precum și de un adevărat cocktail de boli cu transmitere sexuală și, desigur, de SIDA.

HOMOSEXUALITATEA

Eu definesc homosexualitatea ca pe o dereglare de dezvoltare cauzată de incapacitatea de a stabili o legătură permanentă cu un membru de sex opus. Psihologul Richard Cohen, în *Restaurarea normalității: Înțelegera și vindecarea homosexualității* (2000), susține că aceasta se petrece atunci când un băiețel nu reușește să creeze o legătură cu tatăl său. Întreținând relații sexuale cu alți bărbați, gay-ul adult încearcă să compenseze dragostea dintre tată și fiu refuzată în adolescență.

Dr. Charles Socarides confirmă că „majoritatea bărbaților implicați în relații sexuale cu persoane de același sex reacționează, la un nivel subconștient, la ceva în neregulă ce a avut loc în perioada cea mai timpurie a dezvoltării lor – existența unor mame prea autoritare și a unor tați care nu și-au asumat responsabilitatea creșterii lor. Printr-o îndelungată cercetare, am observat că homosexualul așa-zis eliberat nu este niciodată cu adevărat liber. În multiplele sale aventuri cu indivizi de același sex, chiar și gay-ul cel mai efeminat căuta să încorporeze masculinitatea altora, deoarece se află într-o căutare compulsivă, nesfârșită, a bărbăției, a cărei dezvoltare i-a fost refuzată din fragedă copilărie” (*Cum a ajuns America gay*).

Psihiatrul Jeffrey Satinover a indicat o altă cauză a homosexualității. Un sondaj din anul 1990 care a vizat 1000 de gay arată că 37% dintre aceștia au fost molestati sexual de un partener mai vârstnic ori mai puternic, înainte de a împlini vârsta de 19 ani (*Homosexualitatea și viața publică americană*, 1999, p. 24).

Vreme de multe decenii, gay-lor li s-a spus că ei sunt „bolnavi”, și au fost crunt persecutați. Soluția activiștilor? Să convingă lumea că, de fapt, heterosexualii sunt cei bolnavi. În 1973, ei au forțat Asociația Americană de Psihologie să proclame homosexualitatea ca fiind

normală. Brusc, a încetat să mai fie o dereglare, devenind o „preferință sexuală” sănătoasă și normală. Psihatrii care aveau alte păreri au fost ostracizați. Conferințele lor au fost anulate; cărțile și articolele, respinse; promovarea lor, interzisă. Astfel ar trebui să funcționeze știința?

RĂSPÂNDIREA BOLII

Dimpreună cu feminisții, activiștii gay au început opera de distrugere a tuturor instituțiilor heterosexuale: masculinitatea, feminitatea, căsătoria, familia nucleară, echipa cercetașilor, sporturile și armata.

Sprijiniți de elita financiară, activiștii gay și susținătorii lor ne configurează în mare măsură sensibilitatea culturală. Ei sunt responsabili pentru puerila obsesie pornografică care ne invadează televiziunea, videoclipurile muzicale și internetul. Acum cu toții suferim de dereglarea homosexuală, pe care eu o consider a fi fixația infantilă.

Manualele de eliberare a gay-lor vorbesc despre „normalizarea” sexualității lor și despre „desensibilizarea” heterosexualilor prin etalarea ei ostentativă. M-am albit la față când, luându-mi băiețelul de zece ani să vedem filmul lui Adam Sandler, *Billy Madison*, l-am auzit pe un tânăr adolescent din povestea respectivă întrebându-l nonșalant pe un altul: „Te-ai culca cu Pamela Anderson sau ai prefera un Jack Nicholson tânăr?”

Săptămâna trecută, în serialul de comedie de la televizor, *Will și Grace*, Jack, care este gay, își pune un șort pe care scrie „Sărută bucătarul”, pretinzând că a crezut că al doilea „o” este de fapt un „c”⁷. După cum au izbutit comuniștii să îi prostească pe oamenii de bine că

⁷ Ar fi reieșit cuvântul „cock”, „cocoș”, care are aceeași conotație vulgară ca și în limba română [n.tr.].

radicalismul era ceva șic, tot astfel și activiștii gay hotărâsc ce anume este în vogă pentru liberalii creduli de azi.

Activiștii gay și feminisți consideră că moralitatea tradițională a fost inventată pentru a menține un injust *status-quo*. De fapt, moralitatea este înțelepciunea omenerii, agonisită de-a lungul timpului, referitoare la ceea ce este sănătos și dăruitor de supremă împlinire. Perversiunea este devierea de la ceea ce este sănătos.

Moralitatea heterosexuală plasează sexul în contextul iubirii și/ori al căsătoriei, deoarece așa este sănătos și uman. Ea garantează că celui mai profund și intim act dintre două persoane îi corespunde o legătură emoțional-spirituală. Relațiile sexuale promiscue reprezintă un strigăt disperat de invocare a iubirii. Iubirea și căsătoria răspund acestei tânjiri și dăruiesc rodul firesc și necesar al sexului, copiii.

CONCLUZIE

Cu ajutorul lui Hugh Hefner, Alfred Kinsey a separat sexul de iubire și procreație. El l-a redus la nivelul unei funcții biologice de tipul urinării. Activiștii homosexuali militează pentru sexul anonim: majoritatea gay-lor au peste o duzină de parteneri pe an. În forma cea mai puțin extremă, heterosexualii au adoptat acest model. Recent, un editorialist social i-a descris cu oarecare invidie pe prietenii lui heterosexuali ale căror relații au luat sfârșit: „Se despart, după ce s-au bucurat, pare-se, de cea mai frumoasă perioadă și de cele mai fierbinți momente din viața lor”.

În concluzie, „revoluția sexuală” a fost, într-adevăr, un triumf al unui plan al elitelor ce a vizat crearea în noi a fixației infantile. Perioada curtării și a obsesiei sexuale reprezintă o etapă a vieții. După căsătorie trecem la lucruri mai importante. Agenda elitelor urmărește ca noi să facem din sex preocuparea de o via-

ță întreagă. În scurta perioadă de 40 de ani, aproape toate constrângerile referitoare la sexualitate s-au evaporat, iar societatea heterosexuală este în stare defensivă. Decăderea culturală și socială se va accentua din ce în ce mai mult dacă nu se va produce o contrarevoluție.

CĂSĂTORIA DINTRE PERSOANELE GAY Societatea heterosexuală se află sub asediu

HETEROSEXUALII SE AFLĂ SUB ASEDIU în multe locuri. În Canada, guvernul a schimbat definiția juridică a căsătoriei pentru a le înlesni gay-lor căsătoria. Pentru a-i mulțumi pe gay-ii cu gânduri de căsătorie, care constituie mai puțin de 5% din populație, semnificația unei taine centrale a heterosexualilor a fost denaturată. Aceasta a fost o evidentă înșelăciune înfăptuită cu scopul de a compromite heterosexualitatea. Oficialitățile ar fi putut să le ofere gay-lor un statut echivalent căsătoriei, însă distinct. În loc de aceasta, ei le spun heterosexualilor că între ei și homosexuali nu există nicio diferență.

Căsătoria este o instituție heterosexuală a cărei menire este unirea unui cuplu pe viață și întemeierea unei familii. Imaginați-vă că, în numele „egalității”, heterosexualii ar avea un fel de „paradă a gay-lor”. Sau ce ar fi dacă musulmanii ar începe să celebreze Paștele? Oamenii au dreptul să își protejeze instituțiile de cei din afara lor care doresc să le preia și să le schilodească.

În 1994, activistul gay Michelangelo Signorile a susținut lupta pentru acceptarea oficială a căsătoriei gay-lor și pentru obținerea beneficiilor sale, cu scopul de a „redefini totalmente această instituție (...) și de a transforma radical o instituție arhaică” (*Out magazine*, decembrie-ianuarie 1994, p. 161).

Campania de a schimba modul heterosexual de viațuire se intensifică. Oamenii normali trebuie să realizeze că se află sub un asediu creat de *big government* și de *big business*. În Vancouver, părinții cu greu au reușit să îi împiedice pe activiștii homosexuali să își includă cărțile în curriculum-ul de la grădiniță. În Statele Unite, Asociația Americană de Psihologie s-a confruntat cu o mare presiune pentru a scoate pedofilia (relațiile sexuale cu copii) de pe lista tulburărilor mentale. *New-week* prezenta într-un articol special cuplurile de același sex la balul de absolvire a liceului. „În loc de a se isca o dispută, școlile au spus: care e problema?!”

Majoritatea homosexualilor sunt oameni la locul lor, care nu doresc decât să fie lăsați în pace. Însă fundațiile și corporațiile susținute de elite înadins finanțează organizațiile homosexualilor pentru a distruge țesutul heterosexual al societății.

AGENDA SECRETĂ

Activiștii gay pretind că tânjesc după „tolerantă” și „egalitate”. Însă, în discuții particulare, ei recunosc că urmăresc un plan ascuns: să remodeleze societatea după chipul lor. Puțin le pasă cât rău pot produce.

„Scopul ultim al revoluției feministe este eliminarea distincției dintre sexe”, spune Shulamith Firestone (*Dialectica sexului*, 1972, p. 11).

„Hegemonia heterosexuală este în curs de erodare”, scrie Gary Kinsman. „Formele sexualității considerate naturale au fost social create și pot fi social transformate” (*Reglarea dorinței: Sexualitatea în Canada*, 1987, p. 219).

„Într-o societate liberă, toți vor fi gay”, spune Allen Young, un pioner al Mișcării de eliberare a gay-lor (John D'Emilio, *Chestiuni intime: O istorie a sexualității*

ții în America, p. 322). „Într-un anume sens, Dreapta are dreptate”, spune un istoric gay, Jonathan Katz. „Dacă susținătorii lesbianismului vor dobândi vreodată egalitate deplină, vor isprăvi cu necesitatea socială de a face distincția între heterosexuali și homosexuali.

Secretul, chiar și a celei mai moderate mișcări care militează pentru drepturile civile ale gay-lor și lesbienele și care a obținut statutul de curent majoritar, este făgăduința unei radicale transformări (ori amenințări, depinde de prisma valorilor pe care le împărtășește o persoană ori alta) (*Invenția heterosexualității*, 1995, p. 188.)

ASALTUL GAY-LOR ȘI FEMINIȘTILOR

Activiștii gay și cei feminiști își găsesc un temei comun al luptei lor în ideea că și unii și alții insistă pe faptul că diferențele dintre femeie și bărbat sunt artificiale, prin aceasta ei ignorând orice dovadă științifică. Deși mulți heterosexuali se consideră „feministi”, adevărul este că mișcarea feministă este de fapt de natură homosexuală. Aceasta consideră că bărbații și femeile sunt totuna și doar condiționarea socială îi face să fie diferiți. Homosexualitatea este dragostea față de persoana aidoma ție.

Astăzi, activiștii gay și feminiști vor pur și simplu ca „oamenii” să facă dragoste cu „oameni”, indiferent de sexul lor. Ei prezintă ca patologic comportamentul normal, heterosexual. Pentru ei, bărbații sunt prin firea lor abuzivi, iar familia heterosexuală este opresivă. Călea către dreptatea socială este abolirea heterosexualității. (Nu cumva *aceasta* este adevărata „ură”?)

Marxismul de inspirație Illuminati a născocit ambele mișcări de eliberare - și a gay-lor, și a femeii - prin transferarea conflictului de clasă la cel de gen. „Patriar-

hatul" (familia heterosexuală dominată de bărbat) este rădăcina tuturor relelor și trebuie să fie distrusă („transformată”). Femeilor (proletariatul) și oricărei ființe „oprimate” (gay-i, unele minorități favorizate) trebuie să li se ofere putere și rang înalt pe un taler de argint. Scopul „revoluționar” al illumi-națiilor este întemeierea „Noii Ordini Mondiale”, a socialismului autoritarist sub tutela capitalismului monopolist. Adică *big government-ul* în slujba *big business-ului*, stânga în slujba drepteii.

PASIVITATEA

Dar de ce îndură oamenii normali acest atac cu pasivitate?

1) Partida feminiştilor și gay-lor poartă un război beneficiind de perfectă siguranță, mimând un fals statut de victime. Oamenii normali nici nu își mai pot apăra sexualitatea de teama acuzațiilor de „homofobie” și „sexism”. În zilele noastre, cel care nu dorește să fie gay este considerat homofob.

2) Aidoma comuniștilor, feminişti se ocupă cu practica înșelăciunii. Au atras sprijin din toate părțile, pretinzând că apără femeile, când de fapt au urmărit dintotdeauna o agendă homosexuală. Acum politicienii și media neagă categoric totul, deoarece ei sunt cei care i-au pus pe acești radicaliști în postura de educatori. Situația este comparabilă cu refuzul liberalilor de la sfârșitul anilor 1940 de a recunoaște că guvernul era plin de spioni sovietici. Era vorba de același fenomen: comunismul condus de clanul Rockefeller.

ÎNDOCTRINARE ÎN STIL SOVIETIC

Multe școli publice chiar au „spart gheața” în privința promovării agendei gay-lor. De pildă, curriculumul școlilor elementare din Ontario le prezintă copiilor de 12 ani sexul oral și anal. Phyllis Benedict, președintele Federației Profesorilor din Școlile Elementare din Ontario, spunea că federația „încearcă să promoveze în școli o atmosferă mai deschisă [față de homosexuali]” (*National Post*, 16 august 2001).

Această atitudine se extinde până la a leza familia heterosexuală prin lectura unor cărți precum: *Mămicile lui Aasha* și *Cei doi tătici*, *Tăticii Brown*, *Tăticii Blue*.

Pe de altă parte, heterosexualitatea este realmente un tabu. Manualele copiilor noștri au fost rescrise pentru a elimina orice aluzie că bărbații și femeile ar putea fi diferiți, că ar putea trăi în familii tradiționale, ori că ar putea să se comporte în moduri „stereotipe”.

Ca lector universitar, am încercat să predau romancieri precum D.H. Lawrence, care au înfățișat iubirea dintre bărbat și femeie în termeni pozitivi. Am fost acuzat de „hărțuire sexuală” de activiste feministe și mi-am pierdut slujba (o feministă radicală ar putea considera astăzi orice fapt deranjant pentru ea ca fiind hărțuire sexuală). Noi, ca heterosexuali, nu ne putem explora propria sexualitate deoarece homosexualii ar putea fi „deranjați”. Aceasta a dus la scăderea nivelului moral al societății. Nu ne putem bucura de frumusețea masculinității bărbaților și de frumusețea feminității femeilor. Nu ne putem bucura de iubirea heterosexuală, cel mai mare dar pe care viața ni-l oferă. Această contestare de zi cu zi a identității noastre sexuale echivalează cu o persecuție. Înainte, principiul „trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască” era la mare cinste. Acum, activiștii gay și cei feminişti, finanțați de illumi-nați, și-au propus fără îndoială să nu ne mai lase să trăim.

MODELAREA REALIZATĂ DE MASS-MEDIA

Într-un episod al emisiunii TV *Prietenii*, Rachel izbutește să fenteze plățirea unei amenzi de depășire a vitezei flirtând cu un polițist chipeș. Ross se urcă și el la volan și este oprit deoarece rulează cu viteză prea mică. Ross încearcă și el să flirteze cu polițistul. Mesajul este acela că noi toți putem fi bisexuali, chiar și polițistul. Aceasta este realitatea activiștilor gay din spatele doleanței de dobândire a „egalității”. Toleranța nu a fost niciodată obiectivul real; dorința lor este aceea de a ne face pe toți să fim ca ei. Dacă pe ei îi aranjează, nu contează dacă acest fapt nouă nu ne convine.

În Rochester, New York, Rolf Szabo, un angajat de 23 de ani al Companiei Eastman Kodak, a fost concediat numai fiindcă a obiectat împotriva unei cerințe de serviciu de natură pro-homosexuală. Mai precis, el nu a prizat la campania companiei intitulată „Cultura învingătorului și Cultura inclusivă” ce urmărea promovarea „diversității”. Această gândire de tip sovietic nu este singulară. Comportamentul homosexualilor le creează oamenilor normali o senzație neplăcută. Majoritatea bărbaților găsesc vederea a doi bărbați sărutându-se visceral dezgustătoare.

Familiiile gay nu sunt la fel ca ale noastre. Adoptia copiilor normali de către gay nesocotește instinctele naturale ale copiilor și probabil va avea repercusiuni negative asupra dezvoltării lor psihologice ulterioare. Copiii heterosexuali au nevoie de modele de adulți heterosexuali. Peste 20 de ani acești copii vor da în judecată guvernul pentru milioane de dolari.

CAMERA OBSCURĂ HETEROSEXUALĂ

Heterosexualii sunt spălați pe creier pentru a funcționa „pe mutește”, „departe de spațiul public”, astfel încât să nu îi „ofenseze” pe frații și surorile lor gay. Există excepții, dar, în general vorbind, stilul și obiceiurile vieții noastre nu sunt celebrate în filme sau la televizor. Iar atunci când sunt totuși prezentate, negreșit sunt aseasonate cu o sumedenie de prejudecăți.

Cu siguranță, există o obsesie față de sexul dintre bărbat și femeie, însă exprimat mai ales în manieră homosexuală, adică promiscuă și publică. Heterosexualitatea este parte a ciclului natural al vieții; nu este o preferință sexuală. Non-gay-ii, mai cu seamă femeile, sunt în chip firesc monogami și iubitori de intimitate, iar heterosexualitatea înseamnă, în fond, exclusivitate, intimitate, încredere și procreare.

Obiceiurile și instituțiile heterosexuale sunt în mod curent ridiculizate și sfidate în media.

De pildă, în scena de început a filmului de mare succes, *Plăcintă americană* (2003), al cărei scop este de a-i influența pe adolescenții impresionabili, viitoarea mireasă îi face felație viitorului mire pe sub masă, într-un restaurant aglomerat.

La petrecere, prietenul non-conformist al mirelui face sex din întâmplare cu *bunica* mirelui într-o cameră întunecoasă. El credea că de fapt o are ca parteneră pe destrăbălata soră a miresei. Bunica mirelui este atât de satisfăcută, încât își retrage obiecția ca nepotul ei să se căsătorească cu o shiksa⁸. În scena finală, un alt prieten face cunilingus mamei prietenului nonconformist, într-o baie spumoasă.

Acest atac asupra normelor heterosexuale face parte dintr-un program pe termen lung, instrumentat

⁸ În idiș, termen injurios pentru a desemna o femeie non-evreică [n.tr.].

de elita financiară pentru a descrește numărul populației, pentru a distruge familia și pentru a destabiliza societatea.

Cam exagerat, ați spune?

Am scris mai mult de două duzini de articole despre cum funcționează heterosexualitatea. Cu ele rezonează multă lume.

Fie că sunt de acord sau în dezacord cu mine, nu mi-a apărut niciun interviu ori cea mai mică menționare a ideilor mele în cele mai vizibile mijloace media. Și nu cred că este vorba despre proverbiala chestiune a strugurilor acri. Această realitate pur și simplu ilustrează că societatea noastră „deschisă și liberă” este o minciună. Avem, într-adevăr, libertatea de ne exprima. Cum să ne facem și auziți e deja altă problemă.

Vă îndemn să citiți cartea scrisă de Dr. Charles Socarides, *Homosexualitatea: o libertate dusă prea departe*, pentru a înțelege adevărata natură a homosexualității și campania insidioasă pentru a fi încadrată ca normalitate și pentru a fi general acceptată. Recomand de asemenea site-ul NARTH-ului, de care se ocupă un corp de profesioniști în domeniul medicinei, dedicați înțelegerii corecte și tratamentului homosexualității. Aici veți găsi o bogăție de informații și de înțelepciune.

Doleanța de instaurare a „egalității”, „toleranței” și „diversității” este metoda vicleană clasică a elitelor comuniste de a submina societatea. Ei pretind că apără o minoritate oarecare pe care o portretizează ca victimă. Ei dezbină și stăpânesc, conferind putere reprezentanților acelei minorități. Ei numesc aceasta „progres”, când de fapt este vorba despre o clară dezintegrare socială.

CONCLUZIE

Este timpul să realizăm că heterosexualitatea și homosexualitatea se află în acerbă competiție. Modelul

gay nu se potrivește heterosexualilor și viceversa. *Nu poate exista un singur model.* Problema se pune astfel: va fi societatea noastră una heterosexuală care să tolereze minoritatea gay-lor aflată în proporție de 4%?

Sau va fi o societate homosexuală care persecută majoritatea de 96% a oamenilor normali? Istoria abundă în exemple de minorități care au persecutat majoritățile. Comunismul, de pildă.

Dacă oamenii normali nu trasează niște norme, o vor face activiștii gay. Atunci când activiștii gay/femi niști pretind „egalitate”, ei cer de fapt ca modelul lor unisex să fie aplicat tuturor. Ei spun despre noi că suntem aidoma lor. Ei bine, nu e deloc așa.

Respingerea modelului homosexual nu înseamnă „intoleranță” ori „ură”. Înseamnă apărarea dreptului natural dobândit din naștere și a familiilor noastre.

Societatea heterosexuală este acum victima unei forme insidioase de persecuție, de război psihologic. Prigonitorii plini de ură nu suntem noi, oamenii normali, ci activiștii gay și feminiști, politicienii, cei din media și fundațiile care îi susțin.

FRICA DE PRĂDĂTORII GAY Confesiunile unui „homofob”

MĂ DECLAR HOMOFOB și îndemn pe cei care sunt de acord cu mine să mi se alăture. Eu definesc ca fiind „homofobă” persoana care se teme de activiștii gay, și de aici sufixul *-fobie*. Activiștii gay însă folosesc acest termen pentru a-și ciomăgi opozanții. Haideți să-l preluăm noi.

Întotdeauna am acceptat portretizarea făcută gay-lor de mass-media cum că ei ar constitui o minoritate plină de culoare, cu o „orientare sexuală” specială, că se întâlnesc prin baruri și își fac mendrele. Atâta

vreme cât acestea se petreceau în cadrul comunității lor, ce-mi păsa mie?

Recent însă am aflat că majoritatea gay-lor preferă bărbați heterosexuali. Sursa mea o constituie o carte, *Caricatura dragostei* (1957), scrisă de Dr. Hervey Checkley, un profesor-medic de psihiatrie la Colegiul Medical din Georgia. Un amic gay mi-a confirmat și el acest lucru. Aceasta ar explica de ce, în ultima vreme, la tastarea pe Google a termenului „straight men” („bărbați heterosexuali”) îți apar peste un milion de link-uri. Pe puțin jumătate dintre acestea trimit către site-uri care au caracter homosexual.

De asemenea, mulți gay preferă tineri ori adolescenți. Adeseori, aceste experiențe prefac victimele în homosexuali și le preschimbă și le distrug astfel viețile. Într-un studiu întreprins de revista gay *The Advocate*, 21% dintre participanți au răspuns că un adult i-a abuzat sexual pe la vârsta de 15 ani. Aceasta pare a fi modul în care homosexualii „proliferează”. Sursa mea este o extraordinară lucrare de cercetare realizată de Dr. Judith Reisman, intitulată *Minciuna privitoare la copiii „gay”: o anchetă* (în *Făurirea de copii gay: Studiu*).

Reisman, în a sa *Prezentare statistică a populației din SUA din anul 1991*, arată că între 1 și 2 milioane de bărbați gay (2% din populația masculină adultă de 90 de milioane) abuzează 6-8 milioane de băieți. Proporția este de 3-5 băieți care au căzut victime unui singur gay, în comparație cu o victimă de sex feminin la unsprezece bărbați heterosexuali. Aceasta se bazează pe informații culese de la 33 de milioane de băieți și 32 milioane de fete sub vârsta de 18 ani. După cum afirmă Reisman, nu toți bărbații gay molestează sexual băieți, totuși populația homosexuală de 2% adăpostește o vastă subcultură de pederasți care comit multiple și repetate delictе sexuale asupra copiilor.

Înainte de a continua, vreau să spun că, pe când eu aveam 11 ani, am cunoscut un prieten gay mai vârstnic decât mine și niciodată, în decursul a 40 de ani, nu a făcut față de mine niciun gest nepotrivit. Neîndoielnic, există mulți gay ca el, care se poartă cu demnitate și nu au un plan de prădare, personal ori social.

Cu toate acestea, feministele lesbiene și activiștii gay, după propria lor mărturisire, și-au dedicat toată energia în vederea refasonării societății după chipul lor. Mijloacele media care promovează curentul ideatic majoritar al culturii de masă suprimă însă toate informațiile negative despre viața gay-lor: informații despre violența gay-lor asupra copiilor, despre pornografia infantilă, rețelele de prostituție, crimele în serie și agresiunile casnice între homosexuali.

DETAȘAMENTELE DE CERCETAȘI

Un alt exemplu de complicitate a mediei este criticarea de către aceasta a hotărârii întreprinse de Organizația Cercetașilor de interzicere a numirii gay-lor în funcții de conducători de detașamente. Nu există niciun fel de menționare a faptului că aproape 100 de cazuri de molestare sexuală de către liderii Detașamentelor de Cercetași se petrec în fiecare an. Conform revistei *Washington Times* (15 iunie 1993), între 1973 și 1993, 1.416 de lideri de detașamente au fost excluși pentru că au abuzat sexual băieți.

Detașamentele de Cercetași și-au asumat tardiv responsabilitatea de a-și proteja copiii. Există vreo îndoială că nu ar fi responsabili? Totuși, surprinzător de multe filiale de cercetași au ajuns ținta unui nimicitor atac pentru că i-au „discriminat” pe gay.

Revista pederastă *Palaver* îi sfătuiește pe pedofili să ocupe poziții de tipul conducătorilor de detașamente

pentru cercetași: „Dacă vrei să-ți petreci timpul cu copii, trebuie să ai un motiv legitim de a face aceasta; ca profesor, ajutând copiii să învețe, (...) ca antrenor de sport ori ca îndrumător al tinerilor, ajutându-i să se bucure de timpul lor liber” (*Făurirea de copii gay: Studiu*, p. 19).

În 1992, în mod intenționat NAMBLA⁹ a lovit în Detașamentele de Cercetași. Ei au înaintat o cerere prin care sugerau ca Detașamentele de Cercetași „să pună capăt discriminării împotriva persoanelor care s-au declarat pe față a fi gay și lesbiene și aceștia să poată fi numiți în postul de conducători de detașamente” pentru ca „cercetașii să nu fie lipsiți de posibilitatea de a cunoaște diverse stiluri de viață” (vezi capitolul „Nazismul în America” din cartea *Svastica roz*, de Scott Lively și Kevin Abrams). În literatura lor, gay-ii apar ca sfătuitori adulți în timp ce joacă un rol participativ în inițierea tinerilor în homosexualitate.

După cum se afirmă în *Svastica roz*, curajul moral vădit de Detașamentele de Cercetași nu este împărtășit și de alte organizații pentru tineri. Detașamentele de Cercetașe acceptă conducătoare lesbiene în organizațiile lor și au exclus cel puțin o lideră heterosexuală care a refuzat să țină secretă această politică față de părinți.

„Frații mai mari” și „Surorile mai mari” recrutează activ homosexuali în multe orașe și au făcut lobby pe lângă Detașamentele de Cercetași pentru a face același lucru, spunând că „voluntarii netradiționali pot sluji cel mai bine interesele copiilor”. Și, desigur, toate aceste acțiuni se subsumează unei mai ample invadări a școlilor publice, unde tinerii sunt prematur introduși în problematica educației sexuale și unde li se prezintă homosexualitatea ca un „stil de viață”.

⁹ North American Man/Boy Love Association (Asociația nord-americană pentru iubirea dintre bărbați și băieți) [n.tr.].

Activiștii ce militează pentru „drepturile gay-lor” au pus gâd rău Detașamentelor de Cercetași. Un protest pretins „spontan” s-a făcut auzit de-a lungul țării, protest ce a fost declanșat de United Way Agency, care și-a retras fondurile acordate Detașamentelor de Cercetași din multe orașe. Homosexualii de la cel mai înalt nivel din guvernul american au încercat să intimideze organizația.

Joycelyn Elders, care a condus departamentul medical al SUA, a profitat de poziția sa pentru a critica dur responsabilii Cercetașilor (SUA, 2 iunie 1994), iar Secretarul pentru Afaceri Interne, Bruce Babbitt, a semnat un ordin interzicând Detașamentelor de Cercetași să se ofere voluntari în parcurile naționale (*Washington Times*, 28 mai 1993). Începând cu iunie 2001, cel puțin 359 de districte școlare din 10 state le-au interzis Cercetașilor să se folosească de facilitățile lor, conform afirmațiilor unor organizații citate în *Washington Times*, 1 noiembrie 2001.

CONCLUZIE

Homosexualii, deopotrivă feminiști și gay, au dobândit o putere incredibilă prin tănuirea adevăratului lor caracter și plan. Astfel funcționează mișcările subversive de felul nazismului și comunismului. Sub masca unei minorități persecutate care pretinde drepturi, homosexualii se folosesc de sprijinul statului pentru a-i persecuta pe heterosexuali. Ei au pornit un război, din păcate încununat de succes, împotriva instituțiilor heterosexualității: masculinitatea, feminitatea și familia nucleară.

Scopul lor este de a înlocui valorile heterosexuale iudeo-creștine cu cele ale lor. Societatea se află în stadiul de negare a acestor subversiuni malefice, care în zilele noastre iau formă practică în seducerea tineretului heterosexual.

Ca tată al unui băiat de 14 ani; mă tem de puterea activiștilor și prădătorilor gay. Bănuiesc că asta mă face să fiu homofob.

PROPAGANDA PRIN LITERATURĂ „Un tramvai numit persecutarea heterosexualilor”

ACUZA FEMINIȘTILOR că societatea este sexistă și homofobă maschează de fapt o campanie subversivă a elitelor împotriva heterosexualilor. Una dintre cele mai apreciate piese de teatru din literatura americană, *Un tramvai numit dorință* (1947), îi înfățișează pe bărbați ca „subumani”, iar familia și societatea heterosexuală ca fraude. Piesa, pusă în scenă de Irene Selznick, contribuie la sentimentul „modern” că viața umană este lipsită de demnitate, valoare și scop.

Există o teribilă asemănare între viziunea homosexuală a lui Tennessee Williams și cea feministă modernă. Vinovăția și ura față de sine le motivează pe amândouă.

Femiștii au făcut front comun cu homosexualii în promovarea unei societăți în care genul să fie abolit. În *Noii victorien* (1996), René Denfeld scrie că femiștii consideră heterosexualitatea izvorul tuturor formelor de opresiune, iar homosexualitatea este pentru ei remediul.

„Pentru mulți dintre femiștii din zilele noastre, lesbianismul este cu mult mai mult decât o orientare sexuală și chiar mai mult decât o preferință. Este, așa precum este prezentată studenților în multe facultăți, un mijloc ideologic, politic și filosofic de eliberare a femeilor de tirania heterosexuală...”

BĂRBATUL CA FIINȚĂ SUBUMANĂ

Cu mult înainte ca femiștii să-i portretizeze pe toți bărbații ca violatori, Tennessee Williams și-a înfățișat întocmai arhetipul său de masculinitate în personajul Stanley Kowalski. Stanley o face pe cumnata sa, Blanche DuBois, să își piardă mințile, violând-o, în timp ce soția sa, Stella, se afla în spital, purtându-i în pânțe fiul. Blanche apare ca o eroină tragică, Stanley, ca simbol al unei societăți dominate de brutalitatea masculină, iar familia tradițională, ca o minciună.

Blanche DuBois fusese izgonită din orașul natal pentru imoralitatea sa. Bolnavă și zdrobită, ea se refugiază în sânul familiei tradiționale arhetipale a surorii sale.

Stanley, aducând „pachetul pătat cu sânge de la măcelărie”, reprezintă bărbatul protector care se îngrijește de cele de trebuință pentru familia sa (Signet, p. 13). Stella, femeia purtătoare a unui prunc, îngăduitoare și grijulie, este chintesența feminității. Ea are încredere în soțul ei: „Are el un impuls interior care îl mână înainte”. Cei doi sunt pasional, nebunește, îndrăgostiți unul de celălalt.

Cu toate acestea, Blanche/Williams și-a pus în gând să facă heterosexualitatea să apară patologică. Imediat după sosirea sa, Blanche se referă la căminul Stellei ca la „acest oribil loc”. Ea îi reproșează Stellei că nu a ajutat-o să salveze plantația: „Unde ai fost tu? În pat cu Pollak al tău!”, de parcă aceasta ar fi fost ceva greșit. Când Stanley și Stella au certuri furtunoase, Blanche se comportă aidoma unei sfătuitoare de la adăpostul pentru femei. Ea o îndeamnă pe Stella să își părăsească soțul, să deschidă un magazin și să devină independentă.

Stanley se căiește sincer pentru că a lovit-o pe Stella, deși astăzi acest comportament ar fi pecetluit ca

„parte a ciclului violenței”. De fapt, Blanche a făcut-o pe Stella cea însărcinată să-și critice și sfideze soțul pentru prima oară. Acum, precum suratele ei feministe, pizmașa Blanche speră că violența ce avea să izbucnească va zguduia familia din temelii.

Stella ignoră rugămințile lui Blanche și, în timp ce face curățenie, spune: „Nu sunt prinsă în ceva din care mi-aș dori să scap”. Însă Blanche perseverează: „Isprăvește! Lasă mătura. N-am să te las să faci curățenie după el!”

Tonul feminist se face din nou auzit în caracterizarea dezumanizantă a lui Stanley schițată de Blanche: „Are ceva de-a dreptul animalic în el!... Se poartă ca un animal, are apucături de animal!... Este în el ceva subuman, ceva ce n-a atins încă stadiul umanității! Da, ceva care aduce a maimuță, ca în imaginile acelea pe care le-am văzut în studiile de antropologie”.

Vă puteți imagina o piesă modernă în care un bărbat să spună asemenea enormități despre un evreu, un negru ori un homosexual? Însă despre un bărbat alb se poate chiar foarte bine.

Stanley surprinde conversația și, totuși, această creatură aducând chipurile a maimuță, nu reacționează violent, ci o tolerează răbdător pe Blanche, deși aceasta locuiește cu ei în apartamentul lor de două camere de șase luni.

Blanche, femeie dementă și jalnică, o îndeamnă pe sora ei să își părăsească soțul în numele progresului și al civilizației: „Doamne! O fi trecut multă vreme de când am fost creați după chipul lui Dumnezeu, dar Stella, sora mea, de atunci lumea a mai progresat!... În această mărșăluire în beznă spre un punct încă nedeslășit... nu te lăsa trasă îndărăt de brute!”

La sfârșitul piesei, Williams și-a atins scopul de care nu era totalmente conștient: distrugerea bărbatului heterosexual și a familiei heterosexuale. Stella tre-

buie să nesocotească spusele surorii sale despre viol pentru a-și salva familia. „Nu i-am putut crede povestea și să continui să trăiesc cu Stanley”, spune ea. În orice caz, familia ei a fost văduvită de legitimitate morală. În scenariul filmului, Stella alege să își crească singură copilul. Îl părăsește pe Stanley, jurând să nu se mai întoarcă niciodată înapoi.

URA DE SINE A HOMOSEXUALULUI

Mai întâi, Tennessee Williams a spus adesea că el este Blanche DuBois. Similitudinile sunt clare. Ca și Blanche DuBois, Tennessee Williams era neurastenic, tânjea cu pasiune după Stanley și era foarte destrăbălat. În piesă, Blanche se pune pe sine în gardă să nu care cumva să îl seducă pe băiatul care vindea ziare: „Trebuie să fiu cuminte și să nu mă apropii de copii” (Signet, p. 84).

În al doilea rând, Tennessee Williams nutrea ură față de el însuși. Gore Vidal, care îl cunoștea pe dramaturg, a spus: „Puritanul din el încă n-a pierit de tot, cel puțin nu într-atât încât să nu mai aibă intuiția păcatului. La un nivel foarte profund, Tennessee crede că homosexualul este cel care se află în greșală și că heterosexul are dreptate. De vreme ce simțământul culpabilității este dureros instaurat în ființa sa, în viață și în scris, el este atras de ideea ispășirii, a morții” (Ronald Hayman - Tennessee Williams: *Oricine poate fi un spectator*, 1993, p. xviii)

Williams/Blanche, ros/roasă de simțământul culpabilității, dorește să fie distrus(ă) de Stanley pentru a-și ispăși păcatele (Blanche îl numește pe Stanley „călăul meu”, chiar înainte de a-l cunoaște). Însă, în această dramă psihologică, Williams nu are cinstea sufletească să își mărturisească sentimentele de vinovăție, să își

recunoască tentația morții. El pune pe seama lui Stanley și a societății ura pe care o resimte față de sine.

Robert J. Stoller, un eminent medic psihiatru și profesor la Universitatea din California, Los Angeles, a descris aceste procese psihologice în cartea sa, *Perversiunea, forma erotică a urii* (1975).

„Homosexualii, deprinzând ura de sine din copilărie, tânjesc să fie pedepsiți deoarece, într-o anumită măsură, ei sunt de acord cu societatea crudă în care trăiesc; ei aleg să declanșeze atacul tocmai pentru a fi umiliți... Răzbunarea le insuflă energie în ceea ce privește multe aspecte ale comportamentului lor, erotic ori de altă natură. Pentru a recupera un oarecare sens al valorii de sine din acest iad al disperării, ei trebuie să întoarcă lovitura, lovind, la rândul lor, în toți cei care au însușiri asemănătoare dușmanilor copilăriei lor.”

CONCLUZIE

Piesa lui Tennessee Williams, *Un tramvai numit dorință*, este un exemplu despre cum elita financiară a folosit un dramaturg homosexual pentru a discredita familia și a schimba felul în care heterosexualii se raportează la ei înșiși și la societate. Întrucât heterosexualii au înțeles că sensul existenței lor rezidă în asumarea rolurilor familiale așa cum au fost ele stabilite în decurs de milenii întregi de istorie, Williams și-a propus să pună umărul la clădirea absurdului vieții care caracterizează din plin veacul modern.

Exemplul lui Williams arată că acest impuls distructiv, pe care feminisții par cu toții să îl împărtășească, ar putea izvorî dintr-un sentiment profund de invidie, eșec și ură de sine. De vreme ce au pierdut tramvaiul vieții, acum vor să îi arunce în aer șinele.

AGENDA HOMOSEXUALĂ ÎN CAMPUSUL UNIVERSITAR Iată pădurarii gay!

Studentii de la universitate continuă să se confrunte cu o bizară campanie guvernamentală pentru a-i face homosexuali.

La Universitatea din Winnipeg, studentele au fost invitate să participe la „Săptămâna de reorientare” lesbiană. Li s-a cerut să devină „pădurari” în organizația de „Servicii și Parcuri Naționale Lesbieni” (SPNL), inițiativă a „artistelor” locale Shauna Dempsey și Lorri Millan. Intruziunea acestor două lesbiene în campus face o malefică pereche cu angajarea - din inițiativa universității și a guvernului - a doi bărbați de vârstă medie, cu scopul de a recruta studente care să meargă în drumetii și să facă sex. Celor două femei li s-a alocat și un birou în galeria de artă a universității, având ca responsabil un angajat al universității îmbrăcat în uniformă de pădurar. Au luat parte la gustări de dimineață, grătare și interviuri la postul de radio al campusului.

„Pădurarii gay te salută și îți spun bine ai venit!”, scria în broșura lor. „Aici vei găsi stiluri de viață și idei noi, care chiar îți pot schimba viața.”

Galeria de artă a universității, Consiliul de Artă Manitoba și Consiliul Canadei au sponsorizat acest dizgrațios spectacol cu o sumă de aproximativ 10.000 de dolari. Această sumă nu include miile de dolari oferiți de contribuabili și cheltuiți pe filmulețul promoțional „Ghidul muncii de teren”, care prezintă exemple de „floră și faună” lesbiană. Mesajul lor este: „Homosexualitatea este naturală. Pune sub semnul întrebării modelul heterosexual. Heterosexualitatea este o invenție socială”.

Când eram la facultate, studenții învățau să pună sub semnul întrebării autoritatea. Astăzi ei își pun sub semnul întrebării genul.

Chiar există organizația SPNL? Aceasta este inginerie socială deghețată sub forma artei, este propagandă travestită în parodie. Este vorba de tactica șocului. Ceea ce este scandalos va fi până la urmă acceptat. Ade-sea, ceea ce se petrece în imaginație se întâmplă în realitate. Pădurarii gay de fapt nu lucrează în niciun parc. Însă artistele susțin că au sute de membri juniori numiți „Eager Beavers” („Entuziaștii”).

Filmulețul lor (online) este plin de exprimări cu dublu înțeles și de aluzii sexuale: cele două „femei-tufiș» nu lasă nicio piatră ori lesbiană nerăsturnată”. Site-ul se cheamă www.fingerinthedyke.ca.

Cu toate acestea, în filmuleț, ei amendează un bărbat heterosexual pentru că a purtat un tricou cu o inscripție obscenă și îl intimidează când protestează. Este muștrat pentru „amenințarea mediului lesbian”. Pădurarii sunt îndemnați să „aresteze cetățeni”.

Lesbienele sunt printre puținele grupuri cărora li se alocă subvenții guvernamentale, care au o organizație paramilitară și Cămășile maro ale lui Hitler. Funcția lor: persecutarea heterosexualilor.

În filmuleț, ele „salvează” o femeie heterosexuală de la înec. Ea este încântată de salvatoarele ei cu picioare păroase și începe să „vadă lumea cu alți ochi”.

LOCUL DE JOACĂ LESBIAN

Dacă Universitatea din Winnipeg poate servi drept indiciu, se pare că universitățile au devenit locuri de joacă pentru lesbianism. Totul se leagă, căci, în ceea ce privește admiterea la universitate, raportul este deja de două femei la un bărbat.

În iunie 2001, Universitatea din Winnipeg devenise vedetă în cadrul știrilor atunci când studentele care participau la un curs de vară de istoria artei s-au plâns că li s-a prezentat pornografie lesbiană și au fost învățate să folosească dovleceii zucchini în locul companiei masculine. Profesorii au fost demși.

Următorul an, „Centrul femeilor” a sponsorizat un eveniment la care studentele aveau mulaje din sânii lor! Imaginați-vă ce s-ar întâmpla dacă studenții heterosexuali ar organiza un asemenea eveniment!

În fiecare an în luna februarie, consiliul studentesc, dominat de gay, sponsorizează o săptămână de „punere a genului propriu sub semnul întrebării”.

„Polițistul responsabil de problema hărțuirii sexuale” a spus că universitatea nu va fi privită cu ochi buni chiar și în situația în care doar o singură studentă este făcută să se simtă „neplăcut”. După câte se pare, această regulă se aplică numai disconfortului prin care trec feminisții, gay-ii și lesbienele. Permanentă lor „victimizare” maschează o ideologie distructivă și agresivă.

În cadrul „Studiilor pentru femei”, femeile învață să fie „agenți ai schimbării” feminisți și să-și hărțuiască profesorii care încalcă regula impusă de ele. Studiile pentru femei își au originea în școlile de pregătire ideologică ale Partidului Comunist din anii '40.

ESTE LESBIANISMUL NATURAL?

Nu am nicio problemă cu lesbienele, multe dintre ele fiindu-mi vecine. Par a fi niște persoane drăguțe, care nu vor decât să trăiască și să-și lase și pe alții să trăiască. Grav este că activistele lor sunt finanțate să depuleze și să destabilizeze societatea, în vederea instaurării „guvernului mondial”. Mesajul pe care îl răspân-

desc este că lesbianismul nu reprezintă o dereglare de dezvoltare, ci o alternativă firească pentru femei.

Din nefericire pentru acestea, multe foste lesbiene nu sunt de acord. În cartea sa, *Restaurarea identității sexuale*, Anne Paulk a chestionat 265 de foste lesbiene ca și ea și a luat acestora numeroase interviuri. A descoperit că „atrakția față de persoanele de același sex este arareori declanșată de nevoi sexuale, ci mai degrabă de o dorință subconștientă de a fi iubită și de a te încrede în altă persoană. Adeseori este cauzată de dorința de a recâștiga feminitatea într-un mod defectuos”.

„Traume din copilărie, părere proastă despre propria persoană, revolta față de bărbați, relația defectuoasă cu unul ori cu ambii părinți și propaganda media pro-homosexuală constituie elemente cheie în manifestarea unei atracții față de alte femei.”

În „clasica manifestare a unei atracții de natură lesbiană”, Paulk a descoperit că „aceste femei au avut (...) mame autoritare, critice, detașate, ori slabe și/ori (...) un tată care era detașat, critic ori care le-a abuzat”.

„În multe cazuri, mama era percepută ca fiind slabă ori dominată cu cruzime de soțul ei. 75% dintre aceste femei îl percepeau pe bărbat mai degrabă ca pe un model pentru propriile lor vieți, așa că au respins propriul gen și au dorit preluarea însușirilor masculine.”

„Un uimitor procentaj de 90% au experiat o anumită formă de abuz. Acest abuz nu a fost doar sexual. Supuse abuzului emoțional, au fost în proporție de 70%, abuzului sexual, mai mult de 60%, iar celui verbal, mai mult de jumătate dintre cele chestionate.”

CONCLUZIE

Din câte știu, majoritatea studentelor Universității din Winnipeg au evitat „pădurarii gay”. Însă există profesoare feministe și lesbiene care sunt mai greu de

evitat. Își fac din dogma oprimării femeilor de către bărbați o condiție obligatorie pentru o notă de trecere.

Să o spunem pe șleau. Realitatea romanului lui Orwell 1984 s-a instalat. Guvernul și universitățile lucrează la crearea unei dereglări de dezvoltare a copiilor noștri, care are ca factor favorizant familiile disfuncționale. Dempsey și Millin încearcă să fie dulcele și drăguțe, dar sunt de fapt niște ipocrite dezgustătoare. Ca și tovarășa lor lesbiană Irshad Manji, ele sunt „agenți ai schimbării”, agitatoare culturale plătite să-i corupă pe tineri. Distrugerea familiei este principala teză a Manifestului Partidului Comunist, ce poartă amprenta illumi-națiilor. Motto-ul organizației SPNL este: „Tratează o lesbiană așa cum ți-ar plăcea să te trateze o lesbiană”. Și atunci pun și eu întrebarea: „Ele ar vrea să fie tratate așa cum îi tratează ele pe oamenii normali? Dacă societatea oamenilor normali ar lansa o campanie comparabilă cu a lor, dându-le lecții cum că cele mai intime dorințe ale vieții lor nu sunt firești, ci „un construct social”? Ele vor vrea să se schimbe?

Este o ironie că ele se referă la lesbiene ca la o specie primejdută. Femeile heterosexuale sunt adevărata specie primejdută. Ele sunt cele care zămislesc și cresc noua generație în cadrul familiilor nucleare. Și când acestea vor dispărea, va dispărea și rasa umană, așa cum o cunoaștem noi.

IRSHAD MANJI

Reformatoarea musulmană lesbiană lucrează pentru Noua Ordine Mondială

(Notă: după evenimentul descris în continuare, Manji a participat la întâlnirea grupului Bilderberg ținută lângă München, unde s-a bătut pe umăr cu alți illumi-nați, precum David Rockefeller.)

„Reformatoarea” musulmană și activista lesbiană Irshad Manji, în vârstă de 35 de ani, reprezintă un simbol al efortului globalist de a distruge adevărata religie și de a înrobi omenirea.

Cartea sa, *Problema islamului: o chemare la onestitate și schimbare*, s-a tradus într-o duzină de limbi.

Săptămâna trecută, pentru a doua oară în ultimele șase luni, Manji a vorbit în Winnipeg.

Fundația Asper și Federația Femeilor Evreice au sponsorizat-o. Fundația Asper deține un canal de televiziune și cel mai extins lanț de ziare din Canada. Manji încasează 7500 de dolari pe oră.

În cuvântul său, Manji le-a cerut musulmanilor să se întoarcă la străvechea lor tradiție a „ijtihad”-ului, care îi încuraja să-și examineze atent propriile instituții sociale și religioase și să ia ei singuri deciziile despre felul în care vor să trăiască.

Din câte știu eu, în public se afla doar o singură musulmană printre cei 800 de auditori. Probabil că titlul discursului („De ce susțin eu femeile, evreii și pluralismul”) a fost factorul determinant. Majoritatea oamenilor prezenți erau evrei (unii din obligație socială) și o brumă de lesbiene și globaliști.

Era hazliu să o ascuți pe Manji îndemnându-i pe musulmani să-și înfrunțe tradiția în fața unei audiențe compuse în principal din evrei, o comunitate care nu s-a remarcat niciodată prin primirea cu entuziasm a criticii constructive.

Ați auzit vreodată de vreo carte (ori prelegere) intitulată: *Problema iudaismului: o chemare la onestitate și schimbare*? Elita globalistă o promovează insistent pe Manji în calitate de crainic al unei necesare schimbări a societății musulmane, ea fiind doar o scriitoare

din Toronto, care a emigrat din Uganda pe vremea copilăriei.

Oprah Winfrey și revista *Macleans* i-au arătat prețuirea lor. Ea a vorbit la Universitatea Oxford, la Clubul de Presă al Națiunilor Unite, în cadrul Organizației Președinților Lumii, al Forumului Internațional al Femeilor și la Pentagon. *The New York Times* a descris-o ca cel mai îngrozitor coșmar al lui Osama bin Laden. Ați înțeles cum stau lucrurile.

De mirare este că Manji și ascultătorii săi chiar cred că ei sfidează sistemul. Mulți sunt chiar anti-globaliști!

DIVERSITATEA ȘI TOLERANȚA RESPECTATE SELECTIV

În partea de întrebări și răspunsuri, singura musulmană prezentă la evenimentul din Winnipeg a spus că ea și-a sfidat familia prin faptul că avea un copil negru în afara căsătoriei și, în plus, a mai adoptat și doi copii aborigeni, așa că familia ei era „o înfrățire a națiunilor în toată puterea cuvântului”.

A fost aplaudată cu entuziasm pentru răzvrătirea ei și a fost prezentată ca un exemplu de toleranță.

Mă îndoiesc că vreunul dintre acești evrei ar fi aplaudat dacă această femeie ar fi fost fiica lor.

Organizațiile evreiești par să promoveze „toleranța” pentru alte popoare (precum musulmanii), însă evreii nu o îmbrățișează.

De pildă, i-am cerut lui Manji să comenteze politica Israelului cu privire la interzicerea persoanelor palestiniene care sunt căsătorite cu cetățeni israeliți să locuiască în Israel. Manji mi-a evitat întrebarea, iar moderatorul nu i-a mai reamintit-o.

Evreii (și homosexualii) nu au nici cea mai vagă idee că sunt folosiți în vederea făuririi Noii Ordini Mondiale, pentru ca mai apoi să fie lepădați ori declarați țapi ispășitori.

Un grup de familii dinastice masonice cu centrul în Cetatea Londrei orchestrează Noua Ordine Mondială. Ei și-au pus în gând să colonizeze Orientul Mijlociu cu mult înainte de nașterea „sionismului”. Invadarea Irakului de către SUA este cea mai recentă fază a acestui plan satanic de „guvernare mondială”. Exact, este vorba de o conspirație.

EFEMINAREA MUSULMANILOR FOLOSIND FEMINISMUL

În discursul ei, Manji s-a referit vag la oprirea existentă în societățile musulmane. Ea a susținut necesitatea acordării de „împrumuturi pentru afaceri mici” femeilor (nu și bărbaților), astfel încât ele să devină „antreprenoare”. Bărbații musulmani vor „munci pentru soțiile lor”, a spus ea.

Cu alte cuvinte, scopul este acela de a-i lipsi pe bărbați de rolul lor social ca protectori și susținători ai familiilor lor. Musulmanii sunt singurii bărbați care rezistă Noii Ordini Mondiale tocmai pentru că nu au fost castrați ca „bărbații” din Vest.

În societatea musulmană, femeile sunt prețuite și iubite pentru slujirea pe care o aduc în cadrul familiei lor. Manji voia să exporte decadența familiei și scăderea ratei nașterilor prin „eliberarea” femeilor de acest statut de onoare. Atitudine cât se poate de specifică unei activiste lesbiene.

Globaliștii nu urăsc nimic mai mult decât o femeie devotată soțului și familiei sale. Este periculoasă. Nu o

pot controla. Ar putea avea o familie fericită cu valori independente. Iar acestea s-ar putea răspândi.

Manji spunea că femeile din Afghanistan folosesc aceste împrumuturi pentru mici afaceri, pentru a întemeia școli pentru fete (nu și pentru băieți).

„Ele cred că, dacă educi un băiat, îl educi doar pe el”, a spus ea. „Dar dacă educi o fată, educi întreaga familie”. Poftim? Tații nu au niciun rol în educarea copiilor? Această încercare deloc subtilă de a-i exclude pe tați este tipică pentru atacul înveninat, viclean, asupra familiei heterosexuale, venit din partea celor ce se numesc pe ele însele „femei cu conștiință trează” și „apărătoare ale drepturilor omului”, care afirmă cu tărie că se opun „marginalizării oricărui grup”.

Aceste nătănge ipocrite, care acționează conform unui interes propriu, definesc părtinitor „drepturile omului”. Vasta majoritate heterosexuală a europenilor de origine musulmană, bărbații mai ales, în mod evident nu beneficiază de drepturi. Pot fi atacați fără milă și, dacă se împotrivesc, sunt acuzați de intoleranță.

Mulți homosexuali și evrei au în comun acest fapt: se simt cumva „că fac notă discordantă” din punct de vedere social și metafizic. În timp ce mulți sunt mulțumiți să trăiască și să lase și pe alții să trăiască, evreimea organizată și activiștii gay de felul lui Manji sunt hotărâți să convingă auditoriul că ei sunt persecutați, pentru a-și îndeplini planul lor războinic: acela de a refăuri societatea după chipul lor.

Toate aceste activități sunt finanțate și promovate de elita financiară, al cărei scop este acela de a controla societatea, în primă fază destabilizând-o.

CONCLUZIE

Implicațiile politice ale cruciadei lui Manji au devenit clare atunci când s-a referit la ocuparea de către Israel a Cisiordaniei și a Fâșiei Gaza ca de o „dublă ocu-

pație”. A recunoscut că este vorba, într-adevăr, de o ocupație militară. Însă ea a vorbit despre cum palestinienii sunt „ideologic sub ocupație” prin religia lor, care îi face să respingă „multe oferte de pace generoase” venite din partea Israelului.

Ea a relatat o conversație pe care a avut-o în orașul Gaza cu liderul politic al organizației Hamas. El i-a spus că cei mai mulți „bombardieri sinucigași” sunt oameni care în viață au cunoscut succesul și care, însuflețiți de credința lor, consideră o onoare să se sacrifice.

Ea a menționat aceasta ca pe un exemplu al fanatismului islamic. Fără să scuz în vreun fel tacticile Hamas-ului, cu certitudine rezistența musulmană, în general, ar scădea, dacă nu li s-ar răpi religia și cultura.

Ce metodă mai bună să-i lipsești pe musulmani de tradiția lor decât să îi transformi în „liberi cugetători”, la fel de curajoși și de independenți ca și „liberii cugetători” pe care îi avem aici, în Vest.

În aceste zile, militanții pentru libertate, diversitate, drepturile omului și toleranță poartă măști înșelătoare. Una dintre acestea îi aparține lui Irshad Manji.

HUGH HEFNER

De ce orice pornograf este gay

În 2004, o femeie a dezvăluit detalii despre viața sexuală a lui Hugh Hefner. Dacă fondatorul revistei Playboy poate servi drept indiciu, atunci este o certitudine faptul că o viață dedicată pornografiei și sexului liber duce la homosexualitate și impotență. La vârstă înaintată, fostul simbol al suavei masculinități a ajuns o grotescă parodie a propriei persoane.

Hefner, la 79 de ani, plătește un grup de prostituate cu 2000 de dolari pe săptămână pentru a fi prietenii lui și pentru a face sex cu ele în fiecare miercuri și

vineri. El folosește Viagra și se uită la filme pornografice cu bărbați gay pentru a rămâne în erecție, în timp ce zece concubine se urcă pe rând deasupra lui. Celelalte fete simulează sex lesbian pentru a-l excita.

„El de fapt nu prea face nimic”, spune Jill Anne Spaulding, autoarea cărții *La etaj*. „Pur și simplu stă întins acolo cu erecția lui provocată de Viagra. Este falsă erecție, și fiecare fată se urcă deasupra lui preț de două minute, timp în care celelalte fete încearcă să îl țină în excitație. Sunt ca un grup de «majorete» care îi strigă lucruri obscene și care îl aclamă.”

Nimeni nu ajunge „playmate” fără să fi întreținut relații sexuale cu Hefner. Nesofisticata noastră „girl next door”¹⁰ s-a metamorfozat într-o femeie ușoară; și jalnicul exemplu al fixației infantile a lui Hefner este un foarte nimerit epitaf al filosofiei sale răspândite prin revista *Playboy*.

Playboy nu a fost un fenomen spontan. A fost parte a unei inginerii sociale special create pentru a încuraja homosexualitatea și pentru a provoca declinul familiei. Acesta este și motivul pentru care dezvoltările lui Spaulding au o slabă publicitate.

DEFININD CE ESTE UN HOMOSEXUAL ȘI CE ESTE UN HETEROSEXUAL

Agenda „sistemului” urmărește să ne destabilizeze și să ne castreze prin încurajarea comportamentului homosexual. Ei redefinesc „homosexualitatea” ca pe o „preferință sexuală” ori ca pe un „stil de viață”. Pentru

¹⁰ „The girl next door” este un stereotip cultural și sexual american care desemnează o femeie cu o feminitate modestă și nesofisticată și cu o fire afectuoasă. Reprezintă tipul perfect de femeie pe care să o prezinți părinților. Opusul său este femeia fatală ori femeia ușoară [n.tr.].

ei nu contează deloc faptul că vasta majoritate a homosexualilor vin din familii destrămate ori că au suferit, tineri fiind, un abuz sexual. Repulsia noastră de a accepta cu brațele deschise homosexualitatea este considerată „fanatism”.

Ca ripostă, să ne luăm libertatea de a ne stabili noi înșine definițiile care ne convin. Stabilirea adevăratei paradigme este cheia către o conduită sănătoasă.

Uitați ceea ce în mod normal credeți despre persoanele gay și despre persoanele heterosexuale (atracție față de același sex, atracție față de celălalt sex etc.). Socotiți că heterosexualitatea înseamnă monogamie și este centrată pe dragoste și zămisirea de copii. Socotiți că homosexualitatea înseamnă promiscuitate și este centrată pe sexul impersonal pentru pura plăcere.

Heterosexualitatea înseamnă stabilirea unei legături permanente cu un membru de sex opus, din dragoste, și de obicei în vederea procreării. Înseamnă participarea la ciclul firesc al vieții. Sănătatea personală și socială depinde de heterosexualitate.

Homosexualitatea înseamnă fixație infantilă cauzată de neputința de a stabili o legătură heterosexuală. Drept urmare, homosexualii vor îndubitabil să compenseze folosind sexul ca surogat al dragostei.

Punând astfel problema, societatea a devenit mai homosexuală deoarece acum heterosexualii nu mai reușesc să stabilească o legătură permanentă. În mod normal, heterosexualii se căsătoresc și pun sexul într-o perspectivă rezonabilă, concentrându-se pe lucruri mai importante.

Un cititor receptiv mi-a scris recent: „Dacă relațiile sexuale în afara căsătoriei sunt acceptate, dacă eliminăm aspectul procreativ din relația sexuală, mai diferă cu ceva heterosexualii de homosexuali în privința activității sexuale?”

Atitudinea noastră față de copii este de asemenea homosexuală. Copiii sunt văzuți mai degrabă ca o povară și pacoste, decât ca o prelungire a noastră, o extensiune organică și un izvor de iubire și de bucurie.

Înșelarea e înșelare, chiar dacă se petrece cu o persoană de același sex. În filmul *Brokeback Mountain*, cei doi bărbați își trădeză soțiile și copiii într-un mod strigător la cer. Și, totuși, filmul se încheie în cheie nostalgică, cu amintirea *minunatelor* zilele când cei doi făceau sex pe *Brokeback Mountain*. În cultura noastră aflată sub controlul iluminatilor, îngăduința față de sine întotdeauna va nesocoti responsabilitatea personală și socială.

Nu intenționez să îi vorbesc de rău pe gay. Conform definiției mele, covârșitoarea majoritate a homosexualilor sunt de fapt „heterosexuali” de genul lui Hugh Hefner. Și doar o restrânsă minoritate de homosexuali sunt monogami și împărtășesc unele valori heterosexuale.

CUM A DEVENIT SEXUL UN DELICT AL URII

Filmele sunt chiar și mai eficiente în promovarea homosexualității. Sexul nu mai este apanajul relației de iubire; adeseori este ceva pe care îl practici cu dușmanii tăi.

Recent, am revăzut *Dr. No* (1962). Foarte popularul James Bond face sex cu o femeie chiar și după ce realizează că ea a încercat să îl ucidă. După ce au făcut sex, Bond o trimite la închisoare.

În filmul *München* (2006), niște asasini israelieni se confruntă cu o femeie atrăgătoare care le-a ucis camaradul. Ea se dezgolește și sugerează că moartea ei ar fi „o irosire de talent”. Ea împărtășește setul de pseu-

do-valori pe care lumea noastră le celebrează și crede că ei ar putea să facă sex cu o femeie pe care intenționează să o ucidă.

Ființele umane sunt maleabile și își formează setul de valori din filme. Nu există nimic mai distructiv pentru societatea umană decât separarea sexului de dragoste și procreare. Reduce femeile și bărbații la nivelul animalelor.

Agenda illumi-națiilor urmărește degradarea ome-nirii. Și-au propus să exploateze sexul în interesul urii. Dragostea este dușmanul urii și ca atare ea trebuie dis-trusă.

TOATĂ PORNOGRAFIA E GAY

Conform definiției noastre cu privire la homose-xualitate (care este echivalentul promiscuității, al situă-rii în afara iubirii și procreării), toată pornografia este gay. Consumatorul de pornografie este un individ care se masturbează, angajându-se într-o fantezie promis-cuă. Nu se concentrează pe căsătorie și urmași.

Din cele ce am spus, ar trebui să reiasă în mod limpede că homosexualitatea este incompatibilă cu he-terosexualitatea, după cum promiscuitatea este incom-patibilă cu monogamia. Activiștii gay recunosc că sco-pul lor este acela de a distruge heterosexualitatea.

Pornografia constituie otrăvirea heterosexualită-ții. Există și un moment consacrat nudității savuroase, însă doar ca opțiune temporară, în timp ce ești în cău-tarea partenerului pentru căsătorie.

Din nefericire, după cum bine se știe, pornografia a atins proporții epidemice. „Adult Video News” preve-de un profit pe anul în curs de 12, 6 miliarde de dolari. Internetul oferă patru milioane de site-uri pornografice.

Muzica modernă are o tentă din ce în ce mai accentuat pornografică.

Pornografia pervertește felul în care un bărbat percepe toate fetele și femeile. Multe site-uri expun fete de doar 14 ani. Tinerele femei află că sunt de folos doar pentru un singur lucru și se silesc să capete dragoste prin singurul mod pe care îl cunosc.

Regret să distrug iluzia creată de o industrie de miliarde de dolari, însă *tinerele femei dezbrăcate sunt practic identice*. Sunt identic dotate. Chiar au nevoie bărbații să vadă mii de exemplare de același tip?

Aici este vorba de un fel de dependență. Dar oare de ce nu se satură bărbații? De ce nu capătă saturația ginecologului? Supraabundența de sâni și de picioare desfăcute răpește mirajul sexului și cauzează impoten-ță. Poate tocmai acesta este și scopul: noi droguri pen-tru a-i face pe oameni să ruleze în gol.

Mai urcăm o treaptă către robotizarea noastră.

În mai multe rânduri, comuniștii din URSS s-au gândit la „naționalizarea” femeilor, transformarea lor în resurse publice. Pornografia exact aceasta face. Cele mai intime imagini a milioane de femei sunt disponibile tuturor, fără excepție.

BETTY FRIEDAN Geneza unei feministe

În anii '50, fondatoarea feminismului modern avea un serios complex de inferioritate. La petreceri obișnuia să se prezinte astfel: „Sunt Betty Friedan și am absolvit Colegiul Smith cu Summa cum laude”.

Mama lui Friedan a făcut-o să se simtă inconfor-tabil ca femeie. Ea a compensat respingând feminitatea și convingând femeile să adopte roluri masculine.

În candida sa autobiografie, *Viața mea de până acum* (2000), Friedan (născută Betty Naomi Goldstein) spunea că, orice ar fi făcut, mama sa o făcea să se simtă „murdară, neîndemânatică, incapabilă, rea, obraznică, urâtă”.

Friedan și-a petrecut ani în șir în psihanaliză, „povestind la nesfârșit despre cât îmi uram eu mama și cum îl ucisese ea pe tata”. „Toate mamele ar trebui înecate la naștere”, spunea ea când avea vreo 20 de ani.

Mama sa, Miriam Horowitz Goldstein, era răsfățata fiică a unui doctor, care la 20 de ani a făcut un mariaj din interes cu „un mai vârstnic afacerist evreu”, un bijutier ce avea cam dublul anilor ei. Îi era rușine că el nu avea „o educație americană oficială și avea un puternic accent evreiesc”. Și nici nu era în stare să facă ceva ca lumea.

Însă, în loc să vadă că mariajul părinților ei era problema, Betty Friedan a ales să arunce vina asupra rolului tradițional feminin. A atribuit purtarea lipsită de iubire a mamei sale faptului că aceasta nu a reușit să aibă o carieră care să o îplinească.

De asemenea, fiind ostracizată de colegii ei de clasă, Friedan și-a jurat că „poate că n-oi fi eu ca ei”, dar într-o zi „vor trebui să ajungă să mă privească cu admirație”. Cu alte cuvinte, Friedan a fost un caz clasic de neadaptată social, genul de persoană pe care elitele îl folosesc ca să submineze societatea.

Faima și bogăția i-au surâs odată cu apariția cărții *Mistica feminină* (1963), care a devalorizat rolul tradițional feminin și le-a răpit femeilor „mistica”.

Bărbatul și copiii au nevoie de iubirea delicată a unei tinere soții ori mame. Acest farmec feminin de a purta de grijă familiei sale era „mistica” femeii. Pe femei nu le deranjează să se sacrifice atâta vreme cât sunt apreciate.

În cartea sa, Friedan spunea că femeile dedicate familiei nu au niciun fel de identitate și că familia este „un lagăr de concentrare confortabil”. Ea a devalorizat nenumărate lucruri de neprețuit pe care o femeie adăvărată le face pentru copiii și pentru soțul ei.

Cu ajutorul mediei, finanțate de elite, Friedan le-a convins pe femei să își nege identitatea naturală, de femei și soții, și să caute să își dobândească alta, prin intermediul slujbelor și patronilor.

Friedan și-a proiectat trauma privitoare la urâțenia sa și la lipsa iubirii din partea mamei sale asupra altor femei, cu un preț incalculabil pentru societate.

FRIEDAN, CA LESBIANĂ LATENTĂ

În *Maimuța goală*, Desmond Morris descrie originile homosexualității după cum urmează (voi aduce modificări pentru a scote în evidență devenirea unei lesbiene): „Dacă, în situația dependenței de părinți, progeniturile sunt sub influența unei mame exagerat de masculine și dominante, sau a unui tată exagerat de slab și de efeminat, atunci acest lucru va da naștere unei confuzii considerabile. Dacă la maturitatea sexuală, fiicele își vor căuta perechi cu calitățile comportamentale și nu cu cele anatomice [ale tatălui], atunci ele vor fi înclinate să își ia drept pereche femei mai degrabă decât bărbați. Pentru fii este un risc similar în sens opus” (p. 86).

Mama lui Friedan era dominantă și deținea rolul masculin. De aceea, Friedan și-ar fi dorit ca ea să fi avut o profesiune. Posibil, feminismul a constituit încercarea ei de a le determina pe femei să facă la fel, să se comporte aidoma mamei sale, adică să fie bărbatul pe care și l-ar fi dorit în persoana tatălui său.

MARIAJUL LUI FRIEDAN

În autobiografia sa, Friedan se autoportretează ca o gospodină devotată care dorește să evite greșelile mamei sale. Dar, de fapt, nu face decât să o imite și chiar să o întrecă, ajungând până într-acolo încât să își amenințe soțul că îl va castra.

Când a pretins că este o „nevastă bătută”, fostul ei soț, Carl Friedan, și-a înființat un site (acum întrerupt) pentru a oferi varianta sa asupra poveștii. El afirma că soția sa era instabilă psihic și că adeseori se năpustea asupra lui. Vânățiile ei erau provocate în urma încercării lui de autoapărare. Rănilor lui erau încă mai grave. Chiar citează un proces verbal întocmit de polițiști. În alt caz, scrie: „Mi-a rămas foarte viu în minte un incident petrecut la miez de noapte, prin anul 1967 – cu un an și ceva înainte ca eu și Betty să ne fi despărțit definitiv. Ne aflam pe atunci în apartamentul nostru din Dakota, când Betty nu a fost de acord cu ceva ce eu spusese (doar atâta i-a fost de ajuns) și a apucat-o una din crizele ei de isterie incontrolabilă, fața schimonosindu-i-se de ură și de turbare vecină cu demența. A început să urle: «Dobitocule ce ești, lepădătură bună de nimic, nemernicule», timp în care a zbughit-o în bucătărie. S-a întors înapoi drept spre mine, fluturând două cuțite mari de bucătărie: «Jigodie ordinară, o să-ți tai scârbosul ăla de cocoș al tău. Află că, pentru mine, cocoșul tău nenorocit nu valorează nimic».

La care eu am luat calm un scaun și am ținut-o la perete, ca un îmblânzitor de lei, și am depozitat-o de cuțite. Iar acesta a fost doar un minor incident din timpul acelei perioade, când personalitatea ei explozivă era accentuată și mai abitir de amfetaminele potențate de alcool pe care le lua ca să piardă din greutate”.

Carl Friedan, care avea o agenție de publicitate, a spus pentru *New York Post* că imaginea sa ca soție și bună gospodină era un șiretlic: „Ea nici nu știa ce fac eu”, a afirmat el. „Am câștigat premii și am avut reclame de o pagină întreagă în ziarele newyorkeze. Nu dădea doi bani pe realizările mele.”

Conform afirmațiilor lui Carl, Betty nu era o mamă care să stea acasă și să se ocupe de copii.

„Am avut o fată în casă cu normă întreagă pe toată perioada căsniciei noastre. Ea a fost cea care a avut grijă de (cei trei) copii, a gătit, a făcut totul”, a spus el. „Aș spune că pe o scară de la 0 la 10, ea s-ar plasa pe treapta a doua în calitate de gospodină.”

Amintirile lui Carl Friedan nu sunt motivate de activitatea ei politică. El este mândru de realizările fostei sale soții: „Ea a schimbat aproape de una singură cursul istoriei. Era nevoie de un dinam angrenat, super-agresiv, egocentric, aproape nebun, pentru a răsturna cursul istoriei în felul în care a făcut-o ea. Din păcate, și acasă, unde tipul acesta de comportament nu merge, era același gen de persoană. Iar ea pur și simplu n-a vrut să înțeleagă asta”.

ALTE SURSE: „IUDAISMUL” ȘI COMUNISMUL LUI FRIEDAN

La vârsta de 13 ani, când Betty se pregătea pentru Bat Mitzvah (un fel de Confirmare), ea i-a mărturisit rabinului ei reformat că nu credea în Dumnezeu.

În loc să îi ofere acestei tinere pupile un simțământ cu privire la ceea ce este Dumnezeu, acest impostor i-a spus: „Bine, dar ține asta pentru tine până primești confirmarea”.

Iudaismul lui Friedan se rezumă la înțelegerea că „trebuie să îmi dedic viața luptei pentru a face lumea

mai bună, trebuie să protestez, să nu urmez un drum bătătorit și să înfrunt nedreptatea”. Întrucât a fost respinsă de clubul oamenilor bogați din orașul ei natal din Peoria pe motiv că era evreică, „ea s-a identificat cu clasa muncitoare, și ea oprimată de stăpânii universului...”

Oamenii de felul lui Friedan preferă să „schimbe lumea” în loc să se vindece pe ei înșiși. Ei tind să se simtă grozav „făcând bine”. În timp ce scriu această carte, ea a primit suma de un milion de dolari de la Fundația Ford. Nu sunt ei „stăpânii universului”? „Friedanii” acestei lumi nu vor decât să fie și ei membri ai acestui club.

Nu le trece prin minte acestor socialiști, feminiști și comuniști că, dacă ei erau cu adevărat o amenințare pentru sistem, nu le-ar mai fi fost acordate salarii de 120.000 dolari ca profesori? Nu realizează că esența trudei lor este spălarea pe creier a tinerei generații, destabilizarea societății și pregătirea scenei pentru statul totalitar?

Friedan a fost toată viață o comunistă convinsă. În cartea sa, ea încearcă să se distanțeze de comunism, descriindu-l în termenii idealismului inerent tinereții. Nu vom ști niciodată dacă a fost un agent conștient ori vreo naivă utilă. În orice caz, ea l-a cunoscut pe Kurt Lewin, care a fost responsabilul de ingineria socială elaborată la Institutul Tavistock.

Media elitelor a ridicat-o în slăvi pe Friedan deoarece bancherii închinători la Lucifer doreau ca femeile să aibă slujbe, și nu familii. Este posibil și ca Friedan să fi fost perfect sinceră. Cu povestea sa, se prea poate să fi vrut să distrugă ceea ce ea nu a avut, și anume cea „mistică feminină”. A otrăvit izvorul feminității și a propulsat familia pe o spirală a morții. Femeile au schimbat rochiile vapoase, atrăgătoare, pe salopete și costume de afaceri.

În lumea noastră cu susul în jos, ratații și demenții s-au făcut profeți.

JOSNICĂ ȘI DESTRĂBĂLATĂ

Cum a ucis feminismul curtarea în campus

GRATIE FEMINISMULUI, studentele din zilele noastre au fost scutite de umilirea curtării. Au scăpat de tinerii care să le ofere flori și să le invite la cină sau la un film.

Zilele în care se întâlneau ca iubiți, iar tinerii se raportau la ele ca la posibile viitoare soții și mame, sunt de domeniul trecutului.

Mulțumită suflului umanist al feminismului, tinerele femei se pot acum îmbălsăma cu alcool și apoi își pot da imediat trupurile unor străini, fără vreo perioadă premergătoare de bizară „cunoaștere reciprocă”. Se pot angaja în acte sexuale degradante, fără teama că încalcă acea moralitate „patriarhală” represivă și perimată.

Acesta este tabloul moravurilor sexuale studențești, așa cum apare descris într-un articol din revista *Rolling Stone*, *Sex și scandal la Universitatea Duke*, de Janet Reitman. Și el reprezintă, de altfel, imaginea tipică a majorității universităților.

„Indiferent ce gen de sex are loc, se face în contextul «cuplării», care descrie totul, de la simple jocuri la actul sexual complet. Spre dezamăgirea multor studenți ori studente, nu există la Duke niciun cadru unde să poată avea loc întâlniri între îndrăgostiți – lucru valabil pentru mai toate facultățile.”

„Nu am fost în întreaga mea viață invitată la o întâlnire – nici măcar o singură dată”, spune o brunetă superbă. Și niciodată nu i-a cumpărat un băiat ceva de băut. „Cred că dacă cineva ar face vreodată așa ceva, l-aș întreba dacă nu cumva e drogat”, spune ea.

Mai curând, ceea ce se petrece este câte o partidă de sex accidental, de obicei ațâțată de băutură alcoolică din belșug, urmată a doua zi de... Ei, bine, urmată de obicei de nimic altceva. „«Te cuplezi» cu un tip, și știi că nu va ieși nimic din asta”, spune Anna. „Cel mai bun lucru pe care îl poți spera este acela că te vei mai cupla cu el din nou.” Unele fete pe care ele le cunosc au reușit să stabilească o legătură constantă cu același băiat – adică să aibă parte de sex constant –, însă altele trec de la un tip la altul. Expresia „indiferent ce gen de sex are loc” este doar un fel discret de a pune problema.

Actul sexual tradițional este ceva obișnuit, iar sexul oral aproape omniprezent, perceput ca o formă de sărutare elaborată, care nu înseamnă mare lucru. „Toată lumea practică felația acum”, spune Naomi.

„«Înainte», adaugă ea – însemnând ante-Monica/ante-Britney –, «înainte» se obișnuia să faci sex și apoi să faci și felație”. Însă acum, fetele o fac de bună-voie, din proprie inițiativă”, spune ea. De asemenea, ele tind să primească tot la fel de mult cât și dau, dacă ar fi să ne luăm după spusele studenților de la Duke.

Dacă acest articol ar putea fi luat drept un indiciu, se pare că feminismul nu a făcut nimic pentru respectul femeilor față de ele însele. Chiar dacă aceste fete iau nota maximă și sunt frumoase, ele se luptă între ele să își dea trupul unor masculi de rang înalt (atleți și membri ai unor Frății). Motivul? Și alte femei, nu doar ele, sunt disponibile din punct de vedere sexual, iar acesta este unicul mod de a câștiga statut și atenție.

„Simt că alunec spre acest gen de lucruri”, spune Alison. „M-a făcut să mă simt foarte stânjenită și nefericită, deoarece acesta nu este un mod de a-ți duce viața. Însă, dacă nu aș fi făcut astfel de lucruri, s-ar fi despărțit de mine pentru vreun motiv oarecare și, în decurs de două zile, și-ar fi găsit pe altcineva... Dacă ar ști despre

acestea mama mea, m-ar fi plesnit peste față. Eu nu am fost crescută în genul acesta de mediu.”

În trecut, existența unei perioade de curtare și a căsătoriei ca și condiție a întreținerii relațiilor intime le conferea femeilor putere. Căsătoria era ca un negoț. Vrei sex? Însoră-te. Acum toate femeile sunt un fel de roabe. Își fac treaba, dar nu primesc nimic în schimb. Piața a căzut. Fetele sunt disperate.

Tinerii le privesc cu dispreț, după cum transpare din impresiile notate pe blogul unui student la Duke (vă rog, iertați limbajul): „Aceste încântătoare domnișoare se confruntă cu o stare de teribilă nesiguranță umblând cu limba scoasă după băieții din Frății. Norocul nostru, băieți, este că tipii de prin Frății le tratează ca pe niște gunoaie. Nici nu apucă bine Sally Pi Phi să creadă că a pus laba pe Johnny Soccer Player, că el și-a și luat tălpășița și și-o trage cu Chrissy Tri Delta... Din toată povestea asta rezultă fete nefericite, suferind de nesiguranță, toate luptându-se să fie *regulate* de cineva cu statut”. Acesta este rodul „egalității”. Tinerele femei își exprimă „independența” prin căutarea febrilă a dobândirii unui statut, fiind destrăbălate și agresive. „Uneori, fetele sunt ceva de genul: «Sunt fierbinte și vreau sex», spune o fată... «Este decizia noastră dacă permitem sau nu să fim tratate necuviincios. Totul este dictat de modul în care fetele [altele] se comportă»”.

Feminismul le înfățișează pe femei în postura de „roabe” oprite de soții lor. Însă, scăzând nivelul moralității (fidelitatea, castitatea), care este o condiție *sine qua non* a bunului mers al unei căsnicii, feminismul le-a răpit femeilor identitățile lor naturale (de soții și mame) și le-a înjosit *mai mult ca niciodată*.

În contractul heterosexual (iubire/căsătorie), femeile își cedează puterea (simbolizată prin sex) în schimbul dragostei bărbatului, pe care el trebuie să și-o demonstreze mai întâi printr-o perioadă de curtare pli-

nă de răbdare. Dacă scoți din ecuație acest contract, femeii nu îi mai revine nimic în schimbul cedării puterii sale (simbolizate prin actul intim).

De prisos să mai spunem că este foarte puțin probabil ca femeile care se prostituează pentru dobândirea vreunui „statut” să aibă parte de căsătorii reușite. De câte ori poate fi o femeie posedată până va rămâne totalmente sărăcită de tot ceea ce reprezintă farmecul feminității sale? Poate o femeie care trece dintr-un pat într-altul să își asume respectarea jurământului „la bine și la greu”? Dar un astfel de bărbat poate?

Acest trend este parte a unui proces de treptată abolire a căsătoriei și a familiei, prin impunerea modelului homosexual asupra societății. Întocmai acesta este modul în care homosexualii se adună, în mulțimi, în anonimat. În general, gay-ii iubiți nu au întâlniri romantice. Studiile indică faptul că sub 10% dintre bărbații gay stabilesc o legătură permanentă și că vasta majoritate sunt promiscui, 43% dintre aceștia însumând peste 500 parteneri de sex pe parcursul întregii vieți.

Folosind feminismul ca pe o pârgie ajutătoare, inginerii sociali de la vârf impun acest model asupra societății ca întreg. Aldous Huxley ne-a avertizat asupra lui în *Minunata lume nouă* (1932), în care promiscuitatea era încurajată, căsătoria și familia interzise, iar copiii erau născuți în incubatoare aflate sub tutela statului. Acestea sunt „drepturile femeilor” pe care decadența noastră societate se luptă să le impună și lumii musulmane.

FETELE SUNT LUATE DE VAL Tânăra domnișoară este o târfă

În decembrie anul trecut, un jucător de baseball a fost condamnat la 45 de zile de arest pentru că a întreținut relații sexuale cu minore.

Lui Cass Rynes, din provincia canadiană Prince Edward Island, i-au făcut sex oral două fete în vârstă de 12 și 13 ani. El a susținut că ele au umblat după el și că a crezut că erau mai mari.

Acest caz neobișnuit a atras atenția asupra unui fenomen alarmant: fetele pubere din toate straturile sociale consideră practicarea felației ca pe un semn de maturizare.

Un studiu realizat în anul 2002 de Institutul de Sănătate Publică din Canada a descoperit că o treime din elevele de clasa a noua (în vârstă de 14-15 ani) și peste jumătate dintre elevele de clasa a unsprezecea (în vârstă de 16-17 ani) menționează că fac sex oral.

Scriitoarea liber-profesionistă Sara Wilson a vorbit cu fete tipice vremurilor noastre și a aflat că sexul oral nu este ceva ieșit din comun atunci când adolescenții se întâlnesc fără a fi supravegheați.

După câte se pare, fetele vor să facă orice ar fi necesar pentru a se face iubite (adică pentru „a avea succes”). Sexul oral este considerat „cool”. Adeseori, ele nu îi cunosc pe băieți și nu îi mai revăd niciodată.

Următoarele citate provin din articolul lui Wilson *Ce fac fetele bune* (*Globe and Mail*, 7 februarie 2004). De regulă, „băiatul nu vrea decât să folosească fata”, spune Vanessa, în vârstă de 13 ani. Ea poartă întreaga povară a acestui nesuferit dublu standard, fiind etichetată ca „destrăbălată”, „dezmățată”, „târfă”, în timp ce el este laudat de prietenii.

Cu toate acestea, aceste etichete nu sunt la fel de defăimătoare precum erau pe vremuri. Pentru fetele tinere, chiar și atenția negativă poate fi extrem de atractivă. „Chiar dacă se vorbește rău despre tine, măcar se

vorbește despre tine.” Și adaugă: „A primi numele de «târfă» înseamnă cel puțin că... ești mai mare”.

În timp ce, înainte, prima menstruație era un semn al intrării fetelor în rândul femeilor, acum „ești femeie dacă te angajezi în relații intime cu mulți, mulți băieți”, spune Leslie.

Kate este de acord: când ea și prietenele ei au făcut pentru prima oară sex oral, „am fost foarte mândre de noi”.

Wilson conchide, afirmând că puterea cu care feminismul le-a investit pe femei le-a dus de fapt pe acestea la destrăbălare: „Chiar de la începutul instalării Puterii Femeiești, a fi agresiv de senzuală a devenit practic o dogmă. Mascotele culturii de masă gen Christina Aguilera ori Beyoncé etalează pe ringul de dans toată gama de mișcări lascive posibile ca semnal al disponibilității pentru sex...”

(În cultura homosexuală, sexualitatea agresivă și promiscuitatea sunt și ele percepute ca o dogmă.)

Și orele de educație sexuală pot fi de vină. În timpul acestora, fetele de vârstă fragedă sunt chiar încurajate să se angajeze în practicarea sexului oral, chipurile „pentru a evita riscul unei sarcini”. Conform unui raport provenit din Marea Britanie, au dobândit o „mai matură” responsabilitate în materie de relații sexuale.

AMĂGITOAREA NOASTRĂ MENTALITATE „LIPSITĂ DE PREJUDECĂȚI”

Am fost învățați să echivalăm autodisciplina cu reprimarea. Indulgența față de sine, pe de altă parte, a fost echivalată cu lipsa prejudecăților și exprimarea propriei personalități.

De fapt, tocmai concepția opusă este cea adevărată. Dedicându-ne unui ideal, devenim puternici și liberi,

în vreme ce împrăștierea ne slăbește și ne înrobește, făcându-ne să cădem pradă diverselor tentații ori să cedăm influenței anturajului.

Suntem învățați să credem că e un act de curaj să sfidăm moralitatea socială tradițională. Implacabilul „sistem” vrea să ne împiedice să ne simțim bine și să ne descoperim pe noi înșine.

De fapt, adevăratul „sistem” constă într-o foarte bine organizată rețea a unor extrem de bogați infractori, pedofili, sataniști și dealeri de droguri. (Vezi cartea *Mușamalizarea Franklin*, de John De Camp.) Scopul lor este de a-și consolida poziția dominantă într-un stat polițienesc de tip fascist, pe care îl numesc Noua Ordine Mondială. Ei declanșează un război secret împotriva omenirii pentru a ne distruge „resursele de energie naturală și socială și puterea fizică, mentală și emoțională” (*Arme tăcute pentru războaie secrete*).

Mesajul pe care adolescentele îl primesc de la videoclipurile muzicale și de la orele de educație sexuală are scopul de a le face nepotrivite pentru căsătorie și maternitate. Stăpânii noștri din umbră se gândesc la oameni ca la niște vite. Fetele dezmațate nu sfidează nicidecum ordinea actuală a lucrurilor și nici nu își exprimă personalitatea. Ci cad într-o cursă care le ruinează șansele de a avea o viață fericită.

UN ALT EXEMPLU: PUTEREA FEMEILOR UȘOARE

O avalanșă de noi cărți le îndeamnă pe femei să-și depășească inhibițiile în privința sexului ocazional.

Ilustrativă este *Cuplarea fericită: Ghidul fetei singure pentru sexul ocazional* (2005), carte care le sfătuiește pe femei să îmbrățișeze cu mândrie etichetele

de „destrăbălată” și „târfă”. Fragmente găsiți pe site-ul *ivillage.com*.

Autoarele Alexa Sherman și Nicole Tocantins pretind că le oferă femeilor „opțiuni” (ca și în cazul carierelor). Tipic feministelor, agenda lor reală este coercitivă și subversivă, vizând împiedicarea femeilor de a se căsători și de a întemeia o familie.

„Normele culturale ne vor lua în stăpânire dacă nu vom lupta contra lor”, scriu autoarele. „Noi, ca femei, trebuie să arătăm lumii că a face sex fără a ne angaja oficial într-o relație este prerogativa noastră... Spune: «Sunt o destrăbălată și sunt o târfă. Sunt înnebunită după sex! Și chiar vorbesc serios». Societatea are nevoie de schimbare și femeile trebuie să fie încurajate să caute plăcerea de dragul plăcerii.”

Plăcerea izvorâtă din relațiile intime din cadrul căsătoriei nu este menționată ca „opțiune”.

Femeile sunt în mod firesc monogame. Sondajele indică faptul că ele nu găsesc că sexul ocazional le împlinește, și majoritatea regretă. Astfel, „cuplarea fericită” are scopul de a le ajuta pe femei să își nege instinctele naturale. Femeile sunt sfătuite să nu își cunoască partenerul de sex prea bine. „Încearcă să nu discuți prea mult despre trecutul ori viitorul tău ori al lui. Acestea fiind spuse, nu e niciodată rău să-l întrebi despre trecutul lui într-ale sexului [și] apoi socotiți care ar fi riscurile ce trebuie asumate. Apoi, concentrați-vă numai și numai pe acțiunea cu pricina.”

Li se spune să pună capăt relației după una sau două partide și apoi să își abată atenția afundându-se în muncă ori în îndeletnicirile preferate.

„Nu te gândești ce se va întâmpla în continuare, dacă te va suna, dacă te va vrea și dacă el va deveni totul pentru tine. Pur și simplu n-are să se întâmple nimic, draguțo. Cel puțin nu te aștepta la una ca asta. Păstrează-

ză-ți calmul... și acceptă că asta e tot. Finito. Sfârșit. Dă-l la o parte. E gata.”

Incredibil! De fapt, nu există niciun fel de sex ocazional. După cum mi-a spus un prieten de-al meu: „Cunosc această femeie la modul cel mai intim posibil și nu îmi place cine-știe-ce de ea. Mi se pare nefiresc”.

BĂRBAȚII BUNI NU SE ÎNSOARĂ CU FEMEII UȘOARE

Farmecul unei femei tinere este capitalul ei. Trebuie să îl investească cu înțelepciune și să aibă grijă să nu îl irosească.

Aceasta presupune ca ea să își facă din căsătorie și familie prioritatea principală. Altfel, instinctele sale de tandrețe și materne vor fi frustrate, iar ea va sfârși singură și nefericită.

Frumusețea unei femei îi reflectă candoarea fizică și spirituală. Bărbații consideră candoarea foarte atractivă; îi echilibrează emoțional și spiritual. O femeie dură și cinică nu este nici pe departe atrăgătoare pentru bărbați.

O femeie trebuie să își dăruiască fecioria bărbatului pe care îl va iubi și cu care se va căsători. Gândurile sale trebuie să se centreze numai asupra lui și a viitorilor săi copii. Ar trebui să se pregătească să fie vrednică a fi soție și mamă.

Nu există priveliște mai frumoasă decât cea a unei femei tinere purtând de grijă copiilor ei. Zilele trecute am văzut în parc o femeie tânără, înăltuță și subțirică, dându-și în leagăn fetițele, două gemene. Ce rară priveliște în zilele noastre, când guvernele îi înghesuie pe copilași în grădinițe fără suflet și pe femei în birouri cu lumină fluorescentă.

„Ale dumneavoastră sunt fetițele?” am întrebat-o. Mi-a răspuns că da. Strălucea.

„Felicitări”, i-am spus. „Sunt frumoase!”

De câtă apreciere au parte aceste femei în cultura societății noastre? Pauză. Mai degrabă, fetele și tinerele femei sunt încurajate să-și bată joc de fecioria lor. Cine se mai poate îndoi că slujitorii diavolului nu sunt în spatele acestui spectacol grotesc.

UNELTIREA RĂULUI

Suntem programați mental să devenim gay

Aș vrea să comparați mesajele pe care le primiți despre două grupuri de persoane foarte diferite: homosexualii și familiile nucleare.

HOMOSEXUALII

Conform multor psihiatri, homosexualitatea este o stare de fixație infantilă cauzată de existența unui tată neimplicat și a unei mame autoritare, căreia îi place să dețină controlul în casă. După cum mi-a spus o cunoștință gay, referindu-se la tatăl său: „Dintotdeauna mi-am dorit iubirea unui bărbat”.

Comportamentul gay este adesea caracterizat prin promiscuitate (sute de parteneri), sex anonim (perfect simbolizat de așa-numita „glory hole”), tăvălirea în fecale și urină și sadomasochismul. Acest comportament poate crește frecvența infestării cu virusul HIV. Refuzul puternicului lobby gay de a permite luarea măsurilor de prevenire a avut drept rezultat o epidemie mortală. Și deoarece unii gay au insistat că vor să doneze sânge, mulți hemofilici, precum și alții, s-au infectat (vezi *Un holocaust radical în Politica relei credințe*, de David Horowitz, 1998).

Care este mesajul pe care guvernul și media ni-l oferă despre acest comportament autodistructiv? Ni s-a spus că suntem fanatici și că îi instigăm și pe alții să îl

conteste. Ni s-a spus că SIDA este o boală cu transmitere sexuală și că îi afectează pe toți în mod egal. Cu toții trebuie să practicăm „sex protejat” și să îi învățăm aceasta și pe copii la școală. Este o minciună. Șaptezeci și cinci la sută dintre cazurile mortale de îmbolnăvire cu virusul HIV le revin gay-ilor. Restul ajung să se îmbolnăvească prin ace infectate și prin transfuzii de sânge. (Vezi *Mitul infestării cu HIV a heterosexualilor*, de Michael Fumento, 1990.) Ni se spune că homosexualitatea se aseamănă cu a fi stângaci. Că este o „orientare sexuală” la fel de normală ca și heterosexualitatea. Că totul ține de modul de socializare. Că dacă unui bebeluș de sex masculin i se pun în mânuțe păpuși și este îmbrăcat în roz, va dobândi un comportament de fată. Și că nu ar exista niciun fel de instinct sexual biologic. (Pentru a vedea cât de neadevărată este această afirmație, citiți și *Precum l-a făcut natura: Băiatul care a fost crescut ca o fată*, de John Colapinto, 2000.)

FAMILIILE NUCLEARE

Spre deosebire de homosexuali, care sunt normali, familiile nucleare sunt aproape întotdeauna disfuncționale. Ați văzut vreodată vreo prezentare pozitivă? Cel mai mare vinovat este „patriarhalul” tată, cel care muncește pentru a-și întreține familia. După ce se consultă cu familia, el pretinde că poate prelua conducerea. Într-adevăr, în vremuri de război, el își sacrifică viața. Dar să nu ne amăgim. De regulă el este un alcoolic violent care își bate și își abuzează sexual nevasta și copiii.

Aproape la fel de rea ca și patriarhalul tată este nătânga vrednică de milă căreia i se spune „nevastă”, „gospodină” ori „mamă”. Această femeie care simte într-adevăr că este profund legată de soțul și de copiii săi și numește această legătură „iubire”. Și datorită acesteia, ea însăși vrea să își crească copilul, lucru foar-

te dăunător carierei sale. Inevitabil, guvernul va finanța diverse programe ori media o va învăța că se află de fapt prizonieră unor „stereotipuri opresive” și, într-un final, va divorța.

CONCLUZIE

Oamenii care se împerechează ca animalele, se tăvălesc în fecale și răspândesc epidemii mortale sunt normali. Iar oamenii care își sacrifică viața în numele iubirii și care zămislesc și educă noua generație sunt „opresori”, „făpturi fără personalitate” ori niște „demo-dați”. Campania de a-i face pe heterosexuali să se comporte ca homosexualii nu este absolut deloc întâmplătoare.

Forțe puternice din guvern, corporații, media și din sistemul educațional se ocupă intens de transformarea noastră în făpturi spălate pe creier. Zilnic ne sunt atacate identitățile noastre de bărbați și femei, soți și soții, tați și mame. Nouăzeci la sută dintre căsătoriile destrămate sunt cauzate de faptul că femeile au fost spălate pe creier să caute „egalitatea”, care, în practică, înseamnă controlarea și efeminarea soților lor.

Activiștii feminisți și gay pretind că societatea îi oprimă, când, de fapt, societatea heterosexuală este victima. Este vorba de un comportament pasivo-agresiv. Ne pocnesc cu joarda peste cap și apoi ne pun eticheta de homofobi pentru că reacționăm. Oricum, activiștii feminisți și gay nu sunt decât niște pioni cărora li s-a conferit putere și care sunt manipulați de forțe superioare lor. Scopul ultim este clădirea unui soi de „Nouă Ordine Mondială”, în care oamenii înfometăți sentimental, care nu mai au nici cultură, nici identitate, pot fi manipulați prin semnale sexuale.

Pentru a înțelege cât de sinistru este acest asalt, citiți articolul scris de Dr. Judith Reisman despre vacci-

narea copiilor împotriva virusului Hepatitei B. Hepatita B este o boală venerică, care arareori se întâlnește la copii dacă nu se transmite direct de la mamă. Nu reprezintă o amenințare pentru vasta majoritate a copiilor americani. Însă constituie o amenințare pentru pedofili, deoarece astfel se poate identifica un copil care a fost molestat sexual. Conform afirmațiilor lui Reisman, pentru a-i proteja pe pedofili, peste 80% dintre nou-născuții din America sunt vaccinați împotriva acestui virus, existând astfel posibilitatea apariției unor efecte secundare periculoase. Reisman scrie: „Explicațiile oferite de guvern pentru punerea în pericol a sănătății tuturor bebelușilor americani sănătoși ca mijloc de protejare a unei subculturi a adulților, în mare parte antisocială, bazată pe sex și pe droguri, este fără precedent istoric ori științific”.

În concluzie, ni se adoarme conștiința să credem că trăim într-o Epocă de Aur, „apogeul istoriei”. Însă evenimente precum cel din 11 septembrie constituie dură avertizare că patimile și fărădelegile care au generat trecutul vor genera și viitorul. Civilizația iudeo-creștină se află în plin proces de răsturnare și de înlocuire cu un nou totalitarism de tip fascist. Planul presupune distrugerea izvorului nostru de putere și de sens al existenței: familia nucleară. Trebuie să ne organizăm și să acționăm. Trebuie să bombardăm politicienii, media și corporațiile cu mesajul că suntem cu ochii pe ei și că vor trebui să plătească. (*Cum a ajuns America gay* de Charles Socarides poate fi găsită aici: <http://www.leaderu.com/jhs/socarides.html>)

PARTEA A TREIA

CUM FUNCȚIONEAZĂ HETEROSEXUALITATEA

CUM AM DEVENIT UN „MENSCH”¹¹ Revendicându-mi identitatea furată de feminism

CÂND AM ÎMPLINIT 21 DE ANI și trăiam în Israel, am primit o scrisoare de la mama mea. Îmi adunase toate economiile și le investise într-o casă la oraș.

„Acum ești și tu un mensch”, mi-a spus ea.

Ce voia oare să spună? În ce fel posedarea unei case mă făcea să devin „bărbat”? Eu voiam să mă definesc pe mine însumi prin personalitate, nu prin averea mea imobiliară.

Am atins vârsta majoratului (în anii 1960) la vremea în care tineretul se afla „în căutarea identității”. Eu mi-am căutat-o în Israel. Mai apoi, am devenit un naționalist canadian. În niciunul din cazuri nu mi-am putut găsi identitatea într-o „comunitate”.

De secole, bărbații și-au definit identitatea *prin masculinitate*. Eu de ce eram atât de dezorientat?

Am avut un tată patriarhal puternic, care mi-a servit drept un veritabil model. El și-a construit o carieră de succes și și-a întreținut bine familia.

„Munca este cinstea bărbatului”, obișnuia să îmi spună. Cea mai importantă decizie pe care un bărbat trebuie să o ia se referă la aflarea unei profesii care să îi ofere satisfacții sufletești. Aflarea unei soții este cea de-a doua.

¹¹ În idiș „mensch” are sensul de „bărbat adevărat” [n.tr.].

Însă, pentru un motiv sau altul, exemplul lui nu rezona cu mine. De ce se petrecea una ca asta? Deoarece eram feminist.

VEACUL CONTROLULUI MENTAL

Am crescut în veacul care a înghițit hapul minciunii feministe cum că bărbatul și femeia sunt identici. În cultura noastră, femeile sunt încurajate să facă tot ceea ce fac bărbații, și viceversa. Cred în egalitatea de șanse, însă feminisții se comportă de parcă a fi *egal* ar fi totu-na cu a fi *identic*, iar aceasta a dus la întârzierea dezvoltării personalității mele cu 25 de ani. Mă îndoiesc că sunt un caz singular.

Această percepție asupra „egalității” m-a făcut să încerc să mă regăsesc într-un camarad. Eram pur și simplu atras de tinerele sule, cu tunsori scurte, băiețești, tip bob: alter ego-ul meu jungian.

Mi-am sublimat căutarea identității în dragostea pentru o femeie. Am idealizat-o. Iubirea îmi dăruia sufletul, eul meu lăuntric. Unele tinere au fost instantaneu cuprinse de oroare. Altele au fost pentru o vreme încântate să fie adulate, însă până la urmă și-au pierdut respectul față de mine.

De fapt, eu aveam nevoie de cineva diferit de mine, de o persoană feminină complementară mie: un suflet-pereche, nu un suflet-în-oglină.

Noi încă nu am reușit să ne dăm seama cum se cuvine, însă în curând feminismul va fi dat în vileag, descoperindu-se întocmai precum este, și anume o ideologie subversivă, anti-feminină, anti-heterosexuală, care și-a propus să răpească bărbaților sentimentul masculinității și femeilor, sentimentul feminității, așa încât cei doi să nu mai poată stabili o legătură trainică; o ideologie care pe femei le ademenește să lupte pentru

cariere și să se arunce în brațele desfrânării, iar pe bărbații de felul meu îi aduce până la punctul terminus al idealizării.

Femeile au acaparat identitatea masculină și, în acest proces, ambele sexe și-au pierdut-o. Chiar dacă pare de necrezut, abolirea heterosexualității este scopul declarat al multor feminiști. Ei cred că diferențele de gen nu sunt doar nefirești, ci și *sursa tuturor nedreptăților*.

Gânditoarele feministe de primă mărime, printre care Betty Friedan și Simone de Beauvoir, au fost marxiste și multe dintre ele erau și lesbiene. Însă ele nu ar fi izbândit dacă și-ar fi declarat pe față bizarul lor scop „revoluționar”: distrugerea familiei heterodoxe.

Discursul despre „egalitate” și „libertatea de alegere” este o viclenie. Dacă feminismul ar fi avut într-adevăr ceva de-a face cu *dreptul de a alege*, atunci nu le-ar fi obligat pe femei să intre în câmpul muncii și să devină „independente”. Nu ar fi demonizat bărbații, heterosexualitatea și familia.

Feminismul nu are nicio legătură cu dreptul de a alege. „Niciunei femei nu ar trebui să i se permită să stea acasă și să își crească copiii”, spunea fondatoarea feminismului Simone de Beauvoir. „Femeile nu ar trebui să aibă dreptul de a avea această variantă, deoarece, dacă ar exista posibilitatea acestei alegeri, prea multe femei ar opta pentru ea” (*Saturday Review*, 14 iunie 1975).

Feminismul echivalează cu lesbianismul, în sensul că lesbienele întotdeauna au nutrit ură față de rolul feminin și au râvnit rolul masculin. Are la bază concepțiile marxiste despre „egalitate” și lupta de clasă, care nu au nicio relevanță pentru un fenomen mistic și biologic cum este iubirea.

Feminismul este o șarlatanie ieftină, care vrea să păcălească deopotrivă pe femei și pe bărbați să nu își

mai găsească sensul vieții în viața de familie. Oamenii sunt atât de naivi...

Noi nu ne găsim împlinirea prin încorporarea în ființa noastră a masculinității și a feminității, ci prin unirea cu ființa complementară nouă. Iubirea heterosexuală presupune atracția contrariilor. Într-adevăr, ca heterosexuali, noi ne definim anume prin aceste diferențe. Cine este bărbat nu este femeie și viceversa, asemeni luminii și întunericului. În ceea ce mă privește, întrucât am negat aceste diferențe, nu mai știam cine eram de fapt. Nu le înțelegeam pe femei și nici nu știam cum să relaționez cu ele.

AFLAREA IDENTITĂȚII MASCULINE

Împlinisem aproape 50 de ani când am izbutit să dezleg enigma. O carte intitulată *Fuga de feminitate* (1964), scrisă de medicul psihiatru Karl Stern, mi-a confirmat ceea ce îmi șopteau instinctele. Mama avuse tot timpul dreptate: „Bărbatul face casa, femeia face căminul”.

Conform părerii lui Stern, masculinitatea este definită prin „putere”. Bărbatul oferă condițiile fizice, sociale și culturale pentru universul intim al familiei. Bărbații sunt cei care protejează și întrețin familia. Ei sunt cei care își asumă riscuri, care se angajează în aventuri și au calități de ctitori.

Feminitatea se definește pe sine prin „relațiile de iubire”. Psihologia feminină are drept fundament purtarea de grijă față de soț și față de copiii, ea având nevoie, în schimb, de a se simți iubită și folosită. Femeile fac să circule iubirea în interiorul familiei cam în felul în care inima pompează sângele în întregul trup. Jertfirea de sine propulsează iubirea în acest circuit.

Feminitatea își trage seva din iubirea pentru soț, copii și casă. În vreme ce bărbații se definesc pe ei înșiși prin fapte, femeile pur și simplu întrupează în ele însele frumosul, grația, credința și bunătatea. Bărbații tind să fie raționali și obiectivi, pe când femeile tind să fie subiective, intuitive și afectuoase.

Ideea că rolurile tradiționale ce revin celor două sexe în parte sunt „opresive” este greșită. Pentru majoritatea oamenilor, o interpretare flexibilă a rolurilor tradiționale este esențială pentru fericirea și împlinirea personală.

Am extrapolat pornind de la distincțiile dintre cele două sexe pe care le sesizează Karl Stern.

O femeie își cedează puterea, sub forma încrederii. Iată cum își exprimă o femeie iubirea: dăruindu-și încrederea sa. În acest fel, femeile cu adevărat *îl investesc pe bărbat cu putere*. Dacă bărbatul trădează această încredere, contractul se rupe. El își pierde puterea.

În schimbul acceptării ca bărbatul să conducă, femeia primește ceea ce de fapt și dorește: puterea bărbatului, exprimată ca iubire intensă, neîmpărțită, față de ea. El o include în sfera lui de interes personal. Acesta este modul în care doi oameni devin una. Ea este parte din el. Fericirea ei este fericirea lui.

Femeile vor puterea masculină, însă pe aceea care sălășluiește într-un bărbat. O prietenă mi-a spus că fără un bărbat lângă ea se simte „ca o barcă fără cârmă”. În același fel, un bărbat fără o femeie e ca o cârmă fără barcă.

REVENDICAREA FEMINITĂȚII

A le deprinde pe femei să caute să-și însușească puterea masculină le împiedică să obțină ceea ce își doresc de fapt. Femeile vor să fie cuprinse în îmbrățișarea

iubirii bărbatului. Un bărbat nu poate iubi o femeie care concurează cu el pentru a înșfăca puterea. Masculinitatea este definită prin putere, astfel că acest gen de femei nu fac decât să îi conteste bărbatului identitatea.

Relațiile dintre așa-numiții „egali” se aseamănă cu două elemente care se contopesc ori cu niște colegi de cameră. Psihiatra Irene Claremont de Castillejo le numește mariaje dintre „frate și soră” (*Să cunoaștem femeile: O psihologie feminină*, 1973). Ei nu pot atinge acel grad de intimitate ca în cazul în care o femeie își cedează voința înaintea unui bărbat, iar bărbatul îi returnează încrederea astfel dăruită sub forma unei iubiri din toată inima sa. Unii psihiatri spun că satisfacția sexuală a femeii este, de asemenea, legată de această capacitate de a-și încredința și ceda puterea fără niciun fel de rezervă. (Vezi mai jos *Puterea abandonului sexual*.)

Femeile feminine sunt creații ale lui Dumnezeu. În dragoste, ele își jertfesc „propriul lor eu” pentru a primi în schimb dragoste. În multe religii, aceasta este și cheia către transcendent.

În lucrarea sa clasică, *Psihologia femeilor: O interpretare psihanalitică* (1944), Helen Deutsch a descris aceasta ca pe o tendință „masochisto-narcisistă”. Femeile se jertfesc pentru ca, în schimbul jertfirii de sine, să fie apreciate și iubite. Majoritatea femeilor își găsesc împlinirea în acest mod, devenind soții și mame. Desigur, acest fel de a fi este înscris în însăși natura lor.

Femeile nu-i pot iubi pe bărbații cu care vor să intre în competiție. Femeile sunt „hipergame”. Aceasta înseamnă că ele caută bărbați care au un statut net superior față de al lor. Chiar și feminista heterosexuală cea mai înfocată nu poate iubi decât pe cineva care este mai puternic decât ea. De prisos să spunem că, pe măsură ce cresc pretențiile, opțiunile se împuținează.

Lupta pentru putere otrăvește relațiile dintre bărbat și femeie. Este moartea iubirii. Bărbații nu pot re-

nunța la caracteristicile lor definitorii fără să înceteze să mai fie bărbați. Femeile nu pot critica și contesta bărbații și să se aștepte în același timp să fie iubite. Când am înțeles într-un sfârșit aceasta, m-am simțit eliberat. Am pus bazele unei relații cu o femeie complementară mie, și m-am însurat cu ea.

CONCLUZIE

Nemulțumirea generală e aceea că bărbații nu mai știu să fie bărbați, iar femeile nu mai știu să fie femei. Ne-ar ajuta să ne imaginăm iubirea heterosexuale ca pe un dans simbolic. Bărbatul conduce, femeia îl urmează. Nu poți realiza un dans grațios dacă fiecare din cei doi parteneri nu își execută cum trebuie rolul.

Dansul este iubirea. Bărbatul întotdeauna ține cont de dorințele partenerei sale deoarece o iubește. Într-un vals, cine ar putea spune al cui rol este mai important? Ambii parteneri au valoare egală. Dansul presupune atât dinamismul bărbatului, cât și frumusețea, grația și tandrețea femeii.

REVENDICAREA PUTERII MASCULINE În Epoca Viagra

Ați auzit de „Epoca de Piatră”, de „Epoca de Fier” și de „Epoca informației”. Cea pe care o traversăm acum este „Epoca Viagra”, epoca impotenței masculine.

Reclamele de la televizor ne spun că o treime din bărbați suferă de „deficiență erectilă” cauzată de tensiune arterială ridicată, cancer de prostată ori diabet. Eu bănuiesc că, adeseori, vinovat este feminismul.

Femeile ar trebui să îi investească pe bărbați cu putere, însă de ceva vreme încoace ele fac tocmai contrariul. În loc de a înghiți pastiluța albastră, bărbații ar face mai bine să își revendice puterea masculină.

Feminismul a creat o luptă pentru putere, instigându-le pe femei să râvnească să preia rolul masculin și să dorească ca bărbații să îl preia pe cel feminin. Un prieten descria cuplurile căsătorite ca pe niște „lupi înconjurându-se unul pe celălalt”.

Problema este veșnic aceeași: femeile vor să ia locul soților lor. La locul de muncă, un bărbat poate accepta să aibă ca șefă o femeie competentă. Însă acasă, un bărbat care primește ordine de la o femeie nu este bărbat și, de regulă, el nu se poate comporta ca atare. Se simte ca un copil.

Puterea este sinonimă cu identitatea masculină. Impotența, în sens literal, înseamnă „neputință”. Nu am spune niciodată despre o femeie că este „impotentă”. Mai degrabă, ea poate fi „nefertilă” sau „frigidă”, făcând aluzie la inerenta ei receptivitate. Un bărbat nu poate să iubească dacă nu are putere. Își exprimă iubirea prin exercitarea puterii sale. Femeile răpesc puterea bărbaților și apoi se mai și miră de ce nu sunt iubite.

Eu m-am simțit eliberat când am înțeles că puterea este caracteristica definitorie a unui bărbat. M-am hotărât să caut prin străinătăți o femeie tradițională. După ce am făcut un pas greșit în Filipine (despre care am scris în cartea mea, *A Long Way to Go for a Date*¹²), m-am căsătorit în 2001 cu o mexicană inteligentă, dintr-un mediu iudaic secular, similar celui din care am provenit și eu. Pentru prima oară în viață, am aflat fericirea și stabilitatea.

Avem o relație aproape cu desăvârșire lipsită de divergențe. Ea îmi spune ce gândește, dar nu îmi spune niciodată ce să fac (cu alte cuvinte, nu mă controlează). Nu se plânge niciodată, nu mă critică, nu se ia la întrecere cu mine. (Aceste sunt, de altfel, cele trei puncte capitale pe care femeile ar trebui să le evite.) În trecut,

¹² Cale lungă de bătut până la o întâlnire de iubire [n.tr.].

femeile mă șantajau tot timpul, fie prefăcându-se că sunt distante, fie făcându-mi scene copilărești. În primul an al acestei căsătorii, încă mai aveam tendința să stau cu inima cât un purice, așteptând să se petreacă genul acesta de lucruri.

Dar să nu credeți că avem o relație rigidă. Eu mă ocup de toate cumpărăturile și gătesc și fac tot ce îmi stă în putință să o fac fericită. Când iubești pe cineva, vrei ca acea ființă să fie fericită.

PUTERE ÎN SCHIMBUL IUBIRII

Gestul unui bărbat de a deschide ușa unei femei ilustrează cum ar trebui să relaționeze bărbații și femeile. Cu toții știm că o femeie poate să deschidă și singură o ușă. Dar când un bărbat o face pentru ea, el îi afirmă feminitatea, frumusețea și farmecul. Acceptându-i gestul, ea îi validează puterea masculină. *Acest troc, această cedare din partea unei femei a puterii sale fizice în schimbul dobândirii protecției masculine (adică a iubirii) constituie esența heterosexualității.* Pentru a se dezvolta pe plan afectiv, bărbații au nevoie de această validare reciprocă la fel de mult cât au nevoie de sex. Sexul este expresia sa.

Sub toxica influență a feminismului, femeile își deschid acum ele singure ușile. Identitatea sexuală nu mai este validată și niciunul dintre sexe nu se mai maturizează din punct de vedere afectiv. Bărbații se simt redundanți și impotenți, femeile se simt respinse și asexuate.

RECÂȘTIGAREA PUTERII MASCULINE

Voi oferi câteva sfaturi pentru ca bărbații să își recâștige puterea.

- Cea mai bună cale este aceea de a emite o cerere. Dacă ea salută prompt și spune: „Oui, mon capitaine”, este angajată. OK, exagerez, însă înțelegeți ideea. Într-o zi de vară, am întâlnit o tânără care se dădea cu rolele. I-am cerut să își dea jos ochelarii ca să îi pot vedea fața. S-a supus. Acesta a fost un semn pozitiv. Alegeți femei care îndeplinesc cereri rezonabile. Nu vă mai bateți capul cu celelalte. Veți fi scutiți de o viață de nesfârșită nefericire.

- Curtarea este procesul prin care un bărbat câștigă încrederea (iubirea) femeii, astfel încât ea va face ceea ce el îi va cere. Un bărbat își exprimă iubirea printr-o putere plină de mărinimie și percepe acceptarea dorințelor lui ca iubire. Bineînțeles, o femeie trebuie să își găsească un bărbat căruia își poate încredința întreaga viață, unul alături de care să se poată simți în siguranță.

- Feminismul îi induce pe bărbați în eroare, îndemnându-i să caute femei „independente” și să le respingă tocmai pe cele de care ei au cu adevărat nevoie. Căsătoria nu are nimic de-a face cu a fi independent. Dacă o femeie îți spune: „Ești un bărbat destul de bun pentru mine?” ori „Sunt greu de întreținut”, refuză provocarea. Rostul bărbaților nu este acela de a se lua la luptă cu femeile. Căsătoria înseamnă a deveni una, iar aceasta se petrece când femeia își frânge voința înaintea unui bărbat spre a primi în schimb dragostea lui. Bărbații ar trebui să își centreze atenția doar asupra femeilor care îi admiră și care acceptă să fie conduse de ei. Dacă ești în căutarea uneia „egale” cu tine, cel mai probabil înseamnă că te afli de fapt în căutarea propriului sine.

- Bărbații își cedează puterea sperând că vor primi în schimb sex. Pentru o vreme, ea va fi flatată, însă, în ultimă instanță, femeia nu poate respecta un bărbat pe care îl poate controla. Ea vrea să i se poruncească, nu să fie rugată¹³. Ea vrea ca bărbatul să aibă o viziune sănătoasă asupra vieții lui, una în care ea să dețină un loc important. Nu este de trebuință ca această viziune să fie complexă ori complicată. Ar putea viza o viață centrată pe valori și interese comune, precum copiii, muzica, Biserica ori îndeletnicirile preferate.

- Există o carte care se intitulează *De ce cred că nu sunt nimic fără un bărbat* (1982). Autoarea, Dr. Penelope Russianov, încearcă să le ajute pe femei să depășească acest sentiment. Însă adevărul este că acest sentiment este cât se poate de ancorat în realitate. Împlinirea unei femei are loc atunci când „sinele” este reprezentat de soțul și copiii ei. Femeile sunt făpturi ale lui Dumnezeu, ele se jertfesc pe ele însele și poartă de grijă celor dragi ai lor; în schimb, ele primesc apreciere, și este drept să se petreacă astfel. Dacă „sinele” este reprezentat de cariera și satisfacția personală, atunci ea va fi plină peste toate de ea însăși și împlinită. Soțul și copiii vor trece în plan secund.

În concluzie, un bărbat își poate recăpăta identitatea dacă își va da seama că puterea sa nu este negociabilă, căci ea reprezintă capacitatea sa de a iubi, însăși esența masculinității sale. Un bărbat ar trebui să își concentreze atenția asupra aflării unei femei care să îl asculte. Acestea fiind stabilite, este la fel de bine ca ea să stea în spatele unei teighele de vânzătoare ori la un birou directorial.

¹³ Această poziție a autorului este cel puțin ciudată. Din perspectiva creștin ortodoxă, în care bărbatul trebuie să fie cap femeii precum Hristos este cap Bisericii, raportul dintre soți este cu totul altul [n.ed.].

Un bărbat singur ar trebui să fie tare pe poziție și să selecteze rapid, fără frică că va fi respins. Dacă el știe ce vrea, ceea ce vrea ea nu e un lucru de care să se îngrijoreze. Internetul este mană cerească în acest sens. Trebuie să fie pregătit să ofere femeii potrivite o relație profundă. Ea nu este interesată de aventuri. Femeile sunt menite curtării și căsătoriei. Din păcate, bărbații singuri din ziua de azi sunt atât de inerți și de imberbi, încât femeilor singure le vine să se urce pe pereți.

DRAGOSTEA BĂRBATULUI Oglindește dragostea lui Dumnezeu față de creație

Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor (Geneza 1: 2).

Fiecare tânără visează să fie cucerită de un Făt-Frumos și „să trăiască împreună fericiți până la adânci bătrâneți”. Dar imaginați-vă ce ar fi dacă prințul ar face sex cu ea și după aceea i-ar da papucii. Întreaga sa ființă s-ar revolta. Ar fi ca și cum Dumnezeu ar fi părăsit-o.

În cartea sa, *Feminism și libertate* (1987), filosoful Michael Levin face o legătură între mânia feministă și revoluția sexuală. În anii '60, anii eliberării, domnițele stângiste se culcau cu iubiții lor fără să oficializeze relația în vreun fel. După ce li s-a dat cu piciorul, și-au exprimat sentimentul necinstirii referindu-se la sex ca la un „viol”, denigrând „patriarhatul” și negând totodată diferențele de gen. Femeile și-au exprimat dorința ca ele să fie ca bărbații, iar bărbații să fie ca femeile.

Ca urmare a revoluției sexuale, milioane de oameni nu se pot căsători astăzi și se află într-o stare de

fixație infantilă. Pentru a pune capăt haosului creat de propaganda feministă, bărbații și femeile trebuie să înțeleagă cine sunt ei în raport cu Dumnezeu, și unul față de celălalt.

Căsătoria și familia reprezintă o cale rânduie de Dumnezeu, necesară pentru împlinirea noastră ca ființe umane. În opinia mea, Bărbatul reprezintă Principiul lui Dumnezeu, iar femeia reprezintă Principiul Creației.

Un indiciu al coruperii societății ne este conferit de faptul că principiul marxist al luptei de clasă a fost aplicat genului, femeile fiind păcălite că bărbații le-ar opri. Nu există nicio astfel de luptă. Dumnezeu este pururi îndrăgostit de creația sa și viceversa. Această unire mistică este oglindită în dragostea dintre bărbat și femeie.

„A face dragoste” este expresia fizică a acestei alchimii mistice. Ea ilustrează cum funcționează fiecare principiu în parte. Principiul masculin penetrează, posedă și plantează sămânța. Sămânța poartă amprenta sufletului soțului său și codul lui genetic. Este scânteia creației. Femeia cedează, primește și îmbină esența lui cu a ei, zămislind rod nou.

Însă, fiind posedată, în egală măsură posedă și ea. Luați aminte la această imagine. Penisul este totalmente acaparat de vagin. Bărbatul aparține femeii care îi aparține.

O altă metaforă este relația dintre fermier și ogrul său. Verbul „husband”¹⁴ înseamnă a cultiva și a îngriji cu băgare de seamă. Pământul generează și hrănește o nouă viață.

Feminitatea este prin însăși natura sa *instrumentală*. Femeia este o punte către viitor. Este o mediatoare. Când este fertilizată, ea se mărește și dă naștere, prefăcându-se pe sine și pe partenerul ei în copilul ce

este în același timp ea și el. Cuplul se re-creează și se avântă spre viitor.

O prietenă mi-a spus cândva: „Vreau să fiu folosită”. Într-un fel, un bărbat canalizează dragostea lui Dumnezeu către femeie, învrednicind-o să fie soție și mamă.

Dacă o femeie nu este aleasă și folosită pentru un scop mai înalt, ea rămâne neîmplinită. Dacă este lepădată după ce a fost folosită doar pentru sex, spinul din inima sa este încă și mai adânc înfipt. În sufletul ei, actul sexual este ca o metaforă vie a iubirii lui Dumnezeu. Se simte respinsă pe plan metafizic. Aceasta poate explica ura dezlănțuită a unei femei batjocorite.

Iubirea resimțită de o femeie este sinonimă cu încrederea, deschiderea și acceptarea. Într-adevăr, pe acestea tânjește bărbatul să le obțină din partea unei femei. El are nevoie de cineva care să creadă în el. Încrederea ei în el îl face să creadă că orice a devenit posibil de îndeplinit. Credința ei îi conferă bărbatului spațiul în care el să se poată extinde. Ea este Creația.

O femeie vrea să fie ocrotită, folosită și modelată de dragostea bărbatului. Când o femeie iubește un bărbat, ea acceptă să fie condusă de el. Este mulțumită să i se ceară părerea și să fie luată în considerație.

Bărbații uită că majoritatea femeilor tânjesce să fie soții. Întâlnirile dintre îndrăgostiți sunt ca un interviu. Curtarea este testul. Căsătoria este un Legământ Sacru. Femeile își află fericirea fiind indispensabile soțului și copiilor lor.

Un bărbat singur ar trebui să aibă o viziune clară despre propriile lui scopuri în viață și despre rolul pe care dorește să îl joace soția lui. Femeile sunt sensibile tocmai la acest gen de bărbați. Ele nu sunt sensibile la bărbații obsedați de sex și însetați de iubire și care nu au un plan în ceea ce le privește. Și nici nu se simt împlinite alături de bărbați care vor ca ele să rămână in-

¹⁴ Echivalentul englez al cuvântului „soț” [n.tr.].

dependente, ca două șine paralele care nu se întâlnesc niciodată.

În concluzie, de vreme ce nu au izbutit să creeze o luptă de clasă între capitaliști și muncitori, marxiștii iluminați au creat un conflict între bărbați și femei, sub masca „feminismului”. Scopul vizat este același: dominare via dezbinare. Ei creează conflicte acolo unde ele nu există. Ei pervertesc ceva ce este mistic și dumnezeiesc. Ei prezintă comportamentul patologic ca sănătos. Ei s-au pus barieră între milioane de oameni și fericirea de care aceștia s-ar putea bucura.

Bărbații reprezintă Principiul lui Dumnezeu. Femeile sunt Principiul Creației. Dumnezeu și Creația, Bărbatul și Femeia, au nevoie unul de celălalt pentru a fi împliniți și pentru a se extinde. Modul de a opri propaganda marxistă prin feminism este acela ca bărbații să înceapă să se poarte ca bărbații, astfel ca femeile să se poată încrede în ei îndeajuns de mult încât să le accepte conducerea.

BĂRBAȚII TREBUIE SĂ APERE FEMEILE FEMININE (Altfel le vor pierde)

O FEMEIE FEMININĂ are efectul unei raze de soare asupra sufletului unui bărbat. După cum apare caracterizată în cuvintele romancierului Alex Waugh, ea atrage bărbatul „într-un cerc magic unde totul este mai proaspăt, mai limpede; unde este pace, căldură, alinare. Ea iscă în sufletul lui dorința de a fi cel mai bun, de dragul ei”. Nimic de pe pământ nu este mai frumos. Iar pe acest continent nimic nu este mai anevoie de aflat.

Ideologia oficială de stat referitoare la gen, feminismul, a decretat că feminitatea este un „stereotip” inventat de bărbați pentru a le opri pe femei.

Feminismul nu se mai preocupă acum de acordarea de șanse egale femeilor. Este o sinteză ilicită și agresivă dintre marxism și lesbianism, folosită de elitele conducătoare pentru a slăbi indivizii și societatea prin subminarea heterosexualității. Este pentru societate ceea ce este SIDA pentru trupul omenesc.

Însă și bărbații au partea lor de vină. Am acceptat minciuna feministă cum că femeile trebuie să fie independente și să urmeze cariere. Am abandonat multe femei tandre și iubitoare, care în mod instinctiv doreau să își construiască viața în jurul unui bărbat. Mulți bărbați sunt fericiți să se sustragă de la responsabilitatea de a susține familia și de a fi capi ai ei. Ei aleargă după femei ocupate, nevrotice, obsedate de performanțe și de carieră, care sigur le vor frânge inima și vor intenta divorț.

Pentru ca heterosexualii să își afle împlinirea, fiecare sex în parte trebuie să își asume rolul său firesc. Actul sexual este o metaforă: spiritul masculin se infiltrează în cel feminin și ei devin una. Spiritul masculin trebuie să fie activ, iar cel feminin receptiv.

Mulți bărbați trec cu vederea femeii inimoase, feminine, care îi pot completa. Niciunul dintre noi nu putem înflori de fericire dacă noi, bărbații, nu le recunoaștem, nu le apărăm și nu le iubim.

Ce este o femeie feminină?

1. O femeie feminină este motivată de iubirea pentru soțul și pentru copiii ei. Ea le este devotată cu toată ființa ei. Aceasta este adevărata ei carieră. O femeie care este preocupată de o carieră solicitantă nu are cum să nu acorde mai puțină atenție familiei sale. Iubirea constă, într-o covârșitoare măsură, în a *acorda atenție*. Există o bandă desenată în revista *New Yorker*, în care un copil care poartă o cască de protecție scrie pe un perete cu o lampă de sudură: „Am nevoie de iubire”. Mama sa îi spune prietenei sale: „Face asta ca să atragă atenția”.

O femeie feminină poate avea și o carieră, însă acest lucru să nu fie prioritar. Să nu fie mânată de ambiție personală. Mi-a plăcut filmul *Blonda de la Drept*, deoarece eroina a arătat că poate excela pe plan profesional, dar ce importanță avea aceasta? Ea urmărea un scop mai înalt: un soț și o familie.

Cariera este o minciună feministă. De când sunt carierele o sursă de împlinire umană? Ce este atât de măreț să fii asistentă managerială la sectorul de acordare de împrumuturi în cadrul unei bănci? Ori chiar o doctoriță stomatolog? Cât de multe femei pot fi chirurghi cu specializarea în operații pe creier ori astronauți? Va putea societatea oferi o puzderie de cariere „dăruitoare de împlinire” feministelor înfocate pentru a le compensa viețile goale de iubire?

2. Feministii le învață pe femei să fie „puternice și independente”, de parcă acestea ar fi niște însușiri feminine. Bărbații sunt sensibili la vulnerabilitatea femeilor. Noi vrem să salvăm domnițele din nenorociri și să le câștigăm favorurile. Acest arhetip este inerent și femeilor. Ele vor să fie salvate și înregimentate sub comanda unui bărbat.

O femeie feminină depinde de un bărbat. Aceasta nu înseamnă că este vreo miloagă, dependentă din punct de vedere emoțional. Este competentă, însă nu pretinde să fie independentă. Bărbații și femeile au nevoie unul de celălalt ca să devină un tot. Atâta vreme cât o am pe soția mea, sunt încrezător în mine. Și ea la fel.

3. După cum femeia este inima familiei, bărbatul este capul și umerii. O femeie feminină este camarada soțului ei. Ei iau împreună deciziile, însă el are ultimul cuvânt. Bărbații trebuie să fie vizionarii, navigatorii și căpitani. Cea mai importantă decizie pe care femeia trebuie să o ia este aceea a alegerii bărbatului pe care să îl iubească (și în care să aibă încredere).

4. O femeie își dorește să fie iubită mai mult decât orice pe lume. Ea vrea să fie „cunoscută” în întreaga sa taină. Iar aceasta se petrece numai când este cu adevărat iubită. Biblia folosește cuvântul „a cunoaște” - de exemplu, în contextul: „Avram a «cunoscut-o» pe Sara” - pentru a se referi la relația intimă. Toate femeile sunt frumoase când sunt iubite.

Eliberarea femeilor le-a învățat pe femei să caute relațiile sexuale pentru simpla plăcere, de parcă ar fi bărbați. Acesta nu este un aspect al feminității. Dacă un bărbat preferă o mașină nouă, de ce s-ar însura cu o femeie „folosită”? El nu dorește o mașină care a mai fost condusă și de alți bărbați. Nu știe ce vătămări s-au produs. Soția mea spune că „bărbatul dorește să fie el cel dintâi amant al femeii, iar femeia vrea ca el să-i fie și cel din urmă”. Nu spun că femeile trebuie să își păstreze fecioria până la căsătorie¹⁵, dar cu siguranță sexul trebuie consacrat relațiilor îndelungate, bazate pe iubire. Bărbații trebuie să pună punct căutării febrile a partidelor de sex și să înceapă căutarea femeii potrivite. Oricum, adevărata dragoste este și cel mai bun afrodisiac.

Dacă bărbații și-ar alege soțiile cu aceeași atenție cu care își aleg mașinile, ar exista mai multe căsătorii reușite. Femeile sunt vehicule către viitor, în sensul că ele îi împlinesc din punct de vedere afectiv și prin ele se pot bucura de stabilitatea unei familii. Dacă bărbații ar ști unde vor să ajungă, ar alege femeia potrivită care să

¹⁵ Păstrarea fecioriei până la căsătorie este una dintre cele mai importante învățături tradiționale legate de nuntă. E de mirare că un analist al feminismului nu vede în propaganda pierderii fecioriei înainte de căsătorie în numele iubirii o manipulare tipică feministă (care, în timp, duce la divorț sau la tensiuni conjugale). E adevărat că în ziua de astăzi foarte puține cupluri își păstrează fecioria. Dar nu este corect să se treacă cu vederea valoarea fecioriei doar pentru a nu-i discrimina pe cei care nu au fost conștienți de ea [n. ed.].

îi ducă într-acolo. Nu ar fi atât de orbiți de mirajul sexului.

5. O femeie feminină *se silește să îl mulțumească pe bărbatul pe care îl iubește*. A mulțumi un bărbat nu este o infracțiune; este o faptă cât se poate de îndreptățită. O femeie feminină generează iubire dăruind iubire. Ea îl investește pe bărbat cu putere, crezând în el. Iubirea este exprimată prin fapte, prin strădanii. A prepara o plăcintă este o faptă de iubire. La fel și a-ți face căminul să arate primitiv. Să fim noi oare atât de orbi, sărăciți și demoralizați, încât să nu mai apreciem asemenea lucruri? De ce le-am permis feminiştilor să stigmatizeze treburile gospodărești? Femeile ar fi mai mult decât fericite să fie soții, mame și gospodine dacă ar primi recunoașterea și aprecierea pe care o merită.

O femeie feminină are grație, frumusețe și înțelepciune. Toate acestea vin de la sine, dacă ea nu își trădează menirea și nu aleargă să își construiască o carieră istovitoare, care îi pretinde calități masculine dure.

La emisiunea *Oprah Show* am văzut trei femei, puțin trecute de douăzeci de ani, care erau interviewate despre criza „post-adolescentină”. Aveau probleme cu făurirea unei cariere și, din cauza așteptărilor prea mari din partea familiilor, simțeau că sunt pe punctul de a ceda. Oprah le-a îndemnat să „își urmeze instinctele”. Nimeni nu a sugerat că aceasta ar însemna să *aibă copii*. Niciuna nu își mai ascultă acum instinctele. Ele fac ceea ce feminiştiile le spun să facă.

E timpul ca și bărbații să își asculte instinctele. Noi, bărbații, vrem să fim stăpâni pe domeniul nostru. Vrem să iubim și să posedăm („să le acordăm atenție”, „să ne cunoaștem”) soțiile. Vrem să avem familii clădite pe baza unei viziuni morale asupra existenței, care să fie pline de iubire, de viață și de fericire.

Este timpul să luăm sub ocrotirea noastră blânde, cuviincioasele, fermecătoarele femei pe care le dorim ca tovarășe de viață.

PUTEREA ABANDONULUI SEXUAL DE MARIE ROBINSON

De ce feminiştele sunt adeseori frigide

Marie N. Robinson, de profesie medic, a obținut doctoratul în psihiatrie la Universitatea Cornell și și-a dedicat practica - realizată în New York - tratării frigidității. Cartea sa, *Puterea abandonului sexual* (1958), este foarte importantă, dar este epuizată. Care este motivul? Este politic incorectă. Dr. Robinson spune că milioane de femei suferă de frigiditate. Deși cercetează cauze variate, ea observă că, în general, *femeile frigide sunt cele care adoptă concepția feministă*. Această concepție conform căreia bărbații le exploatează pe femei și că îndeletnicirea de a fi soție și mamă este înjositoare creează „un blocaj emoțional”, care afectează comportamentul sexual și dezvoltarea psihologică.

Dr. Robinson scrie că identitatea unei femei constă într-un „altruism feminin esențial”. Exprimarea propriei personalități și puterea sa au ca bază punerea soțului și a copiilor săi pe primul plan. În mod similar, satisfacția ei sexuală și fecunditatea spirituală depind de renunțarea la sine. Robinson spune că bărbații și femeile sunt diferiți prin natura lor. Bărbații sunt creați pentru a stăpâni lumea exterioară (fizică), iar femeile, pentru a stăpâni lumea interioară (spirituală) și universul familial. Acestea nu sunt stereotipuri sociale, după cum declară feminiştiile.

„Femeile sunt menite altor genuri de îndeletniciri decât cele oferite lor de piața muncii, unui cu totul alt gen de stres”, scrie Robinson. Ele „tind să își piardă fe-

minitatea lor esențială dacă stau în aceste posturi [oferite de piață] de bunăvoie”.

Conform părerii lui Robinson, femeile moderne au o criză de identitate, deoarece nu mai este nevoie de ele ca femei. Înainte de revoluția industrială, căminul era centrul întregii existențe, inima ce pulsa fiind femeia. Ea se îngrijea și îi educa pe copii, cosea hainele și prepara mâncarea și ajuta la treburile de la fermă.

Revoluția industrială pare că le-a scos pe femei din uz. Totul se găsea în magazine. Casa era goală. Copiii erau la școală, soții la muncă. Reacția femeii a fost aceea de a se întoarce împotriva propriei feminități. Mary Wollstonecraft a compus un manifest sub numele de *Revendicarea drepturilor femeilor* (1792), care a proclamat că femeile erau identice cu bărbații și a încurajat cultivarea de către femeie a trăsăturilor masculine.

Conform opiniei lui Robinson, „credo-ul feminist discreditat cu desăvârșire nevoile și însușirile feminine și înlocuia țelurile urmărite în mod normal de femei cu țelurile urmărite în mod normal de bărbați”.

O altă reacție împotriva revoluției industriale, în afara celei feministe, a fost cea „victoriană”. Robinson spune că femeile victoriene „s-au răzbunat” pe bărbați, tăgăduind că femeile ar avea dorințe sexuale. Ele „au avut un succes uluitor în demersul de a-i convinge pe bărbați în general, și chiar și pe oamenii de știință, că frigiditatea era o trăsătură fundamentală a femeii”.

Astfel, femeile feministe și victoriene au pus dimpreună bazele nevrozei femeii moderne. „Deprecierea adevăratelor scopuri ale femeii, biologice și psihologice, a devenit parte integrantă a educației a milioane de fete americane. Treburile casnice, nașterea și creșterea copiilor, pregătirea hranei, virtuțile răbdării, iubirii, dăruirii în căsătorie, au fost sistematic devalorizate. Viața dedicată căutării realizărilor specifice bărbaților a luat locul căutării realizărilor specifice femeilor.”

DEVALORIZAREA FEMININĂ ȘI URA DE SINE

Dușmănia feministo-victoriană față de bărbați a fost lăsată moștenire de la mamă către fiică, astfel că, „pentru milioane de femei, ostilitatea față de sexul opus pare a fi devenit o lege naturală. Deși multe femei moderne exprimă cu buzele năzuința față de idealul de căsătorie din dragoste și aducătoare de rod, *adânc, în inima lor simt repulsie față de acest rol și percep bărbatul ca pe o creatură fundamental ostilă lor, un veritabil exploatator al lor. O astfel de femeie nutrește în tainița inimii ei, adeseori chiar fără să o conștientizeze câtuși de puțin, să îi ia locul, să facă schimb de roluri cu el*” (sublinierea mea).

Robinson spune că, dacă feminismul ar fi adus femeilor fericirea, acest joc ar fi meritat să fie jucat.

„Însă nu a fost așa. Jocul acesta a adus cu el frigiditate și stări de dezechilibru emoțional și o rată crescută a divorțurilor, nevroze, homosexualitate, delicvență juvenilă și tot ceea ce rezultă atunci când o femeie din orice societate își trădează adevărata sa menire.”

Dr. Robinson scrie că, odată ce este îndepărtat „blocajul emoțional”, instinctele naturale ale femeii își vor da drumul și sănătatea i se va restabili. Acesta ar presupune în mod primordial „să își dea curs sentimentului de încredere față de soțul ei în cel mai profund sens. Aceasta ar însemna ca ea să își dea seama că nu are de ce să se teamă ori de ce să se împotrivească puterii lui, ci, din contră, că se poate baza pe această putere care să o ocrotească și să-i asigure climatul necesar pentru deplina înflorire a feminității sale”.

Pentru un orgasm profund, scrie Robinson, „excitația vine din actul abandonului. Există o fantastică dezlănțuire a extazului fizic în însuși actul dăruirii tota-

le de sine, în sentimentul de a fi instrumentul pasiv în mâinile unei alte persoane...”

Pe de altă parte, femeia care manifestă neîncredere în iubirea soțului ei și în propria sa iubire dovedește o atitudine „dificilă, dureroasă, frenetică” față de viață. Și-a declarat sieși război neîmpăcat. În pat, ea trebuie să simtă „că deține tot timpul controlul”.

Robinson percepe clitorisul ca pe un vestigiu masculin. Ea face aluzie la faptul că o femeie poate fi frigidă chiar dacă este activă din punct de vedere sexual și iscusită din punct de vedere tehnic. Sexualitatea feminină depinde de „absoluta încredere” într-un bărbat, care permite unei femei să primească deplin și să răspundă deplin.

Dr. Robinson spune că nu este nimic mai important în viață decât dragostea. Ea crede că mariajul este cheia dezvoltării umane. Puterea dragostei iradiază în lume prin această relație.

„Dragostea înseamnă, în cel mai profund sens, unire; unirea dintre indivizi (...). Este imboldul nostru fundamental și cel mai profund, iar puterea pe care ne-o dă de a săvârși binele este nelimitată (...), partenerul tău, pe care îl iubești, îți devine la fel de important ca tine (...). Acesta este motivul pentru care adevărata dragoste nu duce niciodată la dominație ori la luptă pentru putere”.

FEMINISMUL CA PROGRAM (AL ELITELOR) DE DEPOPULARE

Semnificația *Puterii abandonului sexual* este profundă. Obligându-le pe femei să se dezică de feminitatea lor și să își asume rolul masculin, feminismul distruge mecanismul heterosexual natural al umanității. Milioane de femei sunt condamnate la singurătate și la

sentimentul inutilității. În mod similar, bărbații sunt lipsiți de rolul lor de protectori și de susținători și de iubirea esențială dezvoltării și împlinirii lor.

Triumful unei asemenea ideologii perverse, care își propune să răstoarne lumea pe dos, și suprimarea adevărului sunt semne că o forță malefică a ajuns să conducă lumea.

După cum am arătat în altă parte, puterea monetară imorală promovează feminismul ca parte a unei agende pe termen lung de a rupe civilizația occidentală de tradiția sa religioasă și culturală și de o înlocui cu un stat polițienesc păgân plutocratic, așa cum apare el descris de Orwell. Feministii care se opun Noii Ordini Mondiale și globalizării sunt de fapt niște agenți nătângi și prost informați.

EFFECTUL PRIVĂRII SEXUALE ASUPRA FEMEILOR (Femeile au nevoie să fie iubite)

Trăim într-o cultură care nu recunoaște că și femeile au nevoie de sex la fel de mult ca și bărbații, dacă nu chiar mai mult.

Conservatorilor le place să o așeze pe femeie pe un pedestal romantic. Femeile sunt virginale și asexuate. Feministii susțin că femeile nu au nevoie de bărbați în *nicio privință*.

„Femeile au fost făcute să se simtă vinovate pentru că au nevoie de bărbați”, mi-a spus soția mea. „Ni s-a spus că suntem slabe, co-dependente și că ne lipsește respectul de sine.”

Băiatului meu de 15 ani de asemenea i s-a inoculat acest lucru de la televizor: „Femeile nu au nevoie de sex”, a spus el. „Doar le fac bărbaților o favoare.” Sexul și iubirea au devenit acum două lucruri care sunt îngro-

zitor de tare luate unul drept celălalt. Pe vremea când religia era un reper, ele erau inseparabile (în cadrul căsătoriei). Însă „eliberarea sexuală” din zilele noastre a eliberat sexul de iubire. A luat locul iubirii. Milioane de femei și de bărbați se comportă ca niște dependenți. Ei se folosesc de sex pentru a potoli o disperată tânjire după iubire, care doar ea poate aduce împlinirea.

CĂUTAREA DISPERATĂ A IUBIRII

În filmul „independent” *Răfuiala*, realizat de scenaristul și regizorul Patrick Stettner, se analizează modul în care femeile americane au schimbat iubirea pe sterilitate, banalitate și inumanitatea culturii corporatiste. Cu ocazia unei călătorii de afaceri, două femei înnoptează la un hotel din zona aeroportului. Stockard Channing o joacă pe Julie Styron, vicepreședintă a unei companii, femeie de succes în vârstă de vreo 45 de ani, a cărei cea mai bună prietenă este asistenta sa. Julia Stiles o joacă pe Paula Murphy, o tipă dură, de vreo 25 de ani, „scriitoare”, responsabilă de partea contabilă.

Filmul arată cum cariera a înlocuit familia pentru femei de tipul lui Styron. Feminismul a promis că femeile le vor avea pe amândouă, însă în multe cazuri nu a fost decât o crudă înșelare.

Styron este concediată fără avertizare. Însă în momentul în care imediat i se oferă o slujbă chiar mai bună, ca președinte al Consiliului de Administrație, este bizar de indiferentă.

ODĂ IROSIRII ȘI FRUSTRĂRII

Aflându-se la barul hotelului cu Styron, Murphy îl recunoaște pe Nick Harris, responsabil, într-o corpora-

ție, cu recrutarea de personal de înaltă calificare, care a violat-o pe cea mai bună prietenă a sa în urmă cu câțiva ani la o petrecere a unei frății. Murphy îl ademenește în apartamentul lui Styron și îi pune tranchilizante în băutură.

După ce acesta își pierde cunoștința, cele două femei se dedau la o orgie a urii asupra trupului lui inconștient. Îl dezbracă, îl acoperă cu desene graffiti obscene, îl mânjesc cu sânge și îl lovesc. Este limpede că ambele femei detestă bărbații. Murphy mărturisește că, de fapt, ea este cea care fusese violată.

Însă mai târziu reiese că Nick este violator doar în imaginația ei. Styron află că el nu a fost niciodată în orașul în care ar fi avut loc presupusul viol.

Bărbații sunt „violatori” deoarece ei nu le oferă femeilor iubirea și confirmarea feminității lor, de care ele au atâta nevoie. Aceasta este sursa resentimentului față de bărbați și a sentimentului de ură de sine. Feministii mai întâi îi fac pe bărbați și pe femei incompatibili; apoi exploatează frustrarea și mânia femeilor.

„CE VREA FEMEIA?”

Freud nu a fost în stare să răspundă la această întrebare în pofida „celor treizeci de ani de investigație a sufletului femeiesc”.

„Nevasta din Bath” a lui Chaucer știa răspunsul: *Femeia vrea să fie iubită*. Ar face orice pentru iubire, chiar dacă asta ar însemna să devină o feministă.

Ceea ce vrea ea cu adevărat este ca acel bărbat pe care ea îl respectă să o iubească și să îi fie fidel și devotat.

Multe femei occidentale sunt astăzi disfuncționale deoarece li se livrează mesaje contradictorii. Societatea le spune să fie „puternice și independente”, numai că

bărbaților nu le plac astfel de femei. Comportamentul lor este masculin și îi face pe bărbați să se simtă redundanți. Femeile fac ceea ce societatea le spune să facă; și, cu toate acestea, ele nu obțin aprobarea masculină pe care o așteaptă și de care au nevoie.

Femeile sunt iubite *atunci când își pun soțul și copiii mai presus de ele*. Ține de feminitate să intri într-un con de umbră. Bărbații iubesc aceste femei, deoarece ele sunt dispuse să devină parte din ei.

CUM AR TREBUI SĂ SE PETREACĂ O ÎNTÂLNIRE ROMANTICĂ

Un prieten de-al meu, care este singur, a descris astfel o întâlnire romantică tipică. El vorbește despre serviciul lui și așteaptă admirație și respect. Ea vorbește despre serviciul ei și așteaptă admirație și respect de la el. A doua oară nu se mai văd. (Deja au început competiția.)

NU acesta este modul în care heterosexualii stabilesc o relație. La o întâlnire, bărbatul se dezvăluie pe el însuși, precum și viziunea sa asupra vieții. Ea decide dacă îl găsește interesant sau nu. Dacă da, îl acceptă și îl încurajează. În căsătorie, ea își demonstrează iubirea, oferindu-i încrederea pentru ca el să poată purta de grijă intereselor ei.

Și el îi va arăta admirație, sperând a-i câștiga bunăvoința și acceptarea. E adevărat, și el vrea ca ea să fie o femeie capabilă și plină de succes. Dar această recunoaștere și susținere va veni mai târziu.

Toate organizațiile care au izbutit sunt ierarhice. În familia heterosexuală bărbatul este capul. Dacă vrei să o distrugi, promovează egalitatea. După cum a spus cineva, „doar un monstru are două capete”.

CAPCANĂ FEMINISTĂ

Poate suna aiuritor, dar politicienii noștri, media și educatorii într-adins sabotează societatea. Feminismul, ca și părintele său, comunismul, neagă într-un mod nefondat și arogant diferențele dintre sexe; de pildă, faptul că bărbații au de zece ori mai ridicat nivelul testosteronului decât femeile.

Există peste 900 de programe de „Studii pentru femei” în Statele Unite, în cadrul cărora un impresionant număr de tinere femei sunt învățate cum să își nege feminitatea. Conform cărții *Problemele feminismului: o introducere în studiile pentru femei*, feminitatea este „un control mental patriarhal”. „Cele mai ușor de manipulat sunt cele ce nu știu că sunt sclave.” Cine și-a dat girul pentru această îndoctrinare în disfuncția lesbiană?

Societatea heterosexuală s-a aflat sub atac psihologic susținut pentru a se pune capăt căsătoriei și familiei și pentru a stagna dezvoltarea personală și socială. Feminismul subminează căsătoria, încurajându-le pe femei să își nege feminitatea și să îi conteste pe bărbați.

Femeile feminine sunt caracterizate de altruism. Ele nu sunt prădătoare. Ele nu sunt ucigașe. Ele sunt ușor vulnerabile. Cum reacționează bărbații la acestea? Dorind să le poarte de grijă și să le ocrotească. Acesta este felul de a iubi al bărbaților. Și exact aceasă iubire este râvnită de femei.

În *Răfuiala*, ambele femei au devenit prădătoare. Drept urmare, ele îi urăsc pe bărbați, nu mai mult însă decât se urăsc pe ele însele. Le este necesară iubirea unui bărbat pentru a se putea reîndrăgosti de ele.

BIKINI VERSUS BURKA

Destrăbălarea femeilor americane

Pe peretele meu, am o fotografie cu o femeie musulmană înveșmântată într-o burka.

Alături de ea, am o fotografie cu o participantă la un concurs de frumusețe din America, îmbrăcată cu nimic altceva decât cu un costum de baie.

Una dintre ele este în totalitate ascunsă de public; cealaltă este complet expusă. Aceste două extreme spun multe despre ciocnirea așa-numitelor „civilizații”.

Femeia, prin rolul ei, se află în inima oricărei culturi. Războiul din Orientul Mijlociu are drept miză depozitarea arabilor de petrolul lor, de religia și de cultura lor, prin schimbarea veșmântului burka cu bikini.

Nu sunt expert în condiția femeii musulmane și iubesc frumusețea femeii prea mult ca să mă fac apărătorul burkăi. În schimb, apăr niște valori pe care burka le simbolizează, din punctul meu de vedere. Pentru mine, burka reprezintă consacrarea femeii soțului și familiei sale. Doar ei sunt cei care o pot vedea.

Burka afirmă intimitatea, exclusivitatea și importanța sferei domestice.

Femeia musulmană se concentrează pe căminul ei, pe „cuibul” ei, în care copiii sunt născuți și crescuți. Ea este cea care „face casa”, rădăcina care susține viața spirituală a familiei, ea purtând de grijă și ocupându-se de educația copiilor ei, și oferindu-i soțului refugiu și sprijin.

Prin contrast, iată-o pe regina americană a frumuseții, proptindu-se semeț practic goală, doar cu bikini pe ea, înaintea milioane de oameni aflați în fața televizoarelor. O feministă, în teorie, își aparține doar ei înseși. În practică, paradoxal, ea este proprietatea publicului. Ea nu aparține nimănui și tuturor. Ea își vinde

trupul celui mai bun ofertant. În permanență se scoate pe ea însăși la licitație.

În cultura Americii, modul de estimare a valorii unei femei este *sex-appeal*-ul ei. (Și, cum această calitate se depreciază ușor, ea este nevrotic obsedată de înfățișarea sa și permanent chinuită de problemele de greutate.)

Ca adolescentă, modelul ei de primă mărime este Britney Spears, o cântăreață a cărei prestație pe scenă se aseamănă unui strip-tease. De la Britney, ea învață că va fi iubită doar pentru sex. Astfel, ea învață să prefere aventurile erotice și să nu pretindă să fie curtată cu răbdare și iubire. Ca urmare, până la soțul ei, o cunosc mai întâi duzini întregi de bărbați. Își pierde inocența, care constituie o mare parte din șarmul ei. Devine dură și calculată. Fiind incapabilă să își investească încrederea în cineva, este incapabilă să iubească și să primească sămânța soțului ei.

DIFERENȚELE DINTRE SEXE

Personalitatea feminină are ca trăsătură fundamentală relația afectivă dintre mamă și bebeluș, caracterizată prin purtarea de grijă și sacrificiul de sine. Natura masculină are ca trăsătură fundamentală relația dintre vânător și pradă, caracterizată prin agresiune și rațiune.

Feminismul o învață pe femeie că este oprimată, deoarece este feminină, și că ar trebui să imite comportamentul masculin. Rezultatul: o femeie confuză, agresivă și arborând în permanență un aer sfidător.

Acesta este, desigur, scopul ingineriei sociale a Noii Ordini Mondiale: acela de a submina identitatea sexuală și de a distruge familia, pentru a crea o disfuncție socială și personală. În *Minunata lume nouă*, femei-

le nu sunt sub nicio formă cele care fac „cuibul” ori zămislesc copii. Ele devin niște creaturi castrate, autonome, care se dedau sexului pentru pura plăcere fizică, nu pentru iubire sau procreație.

La o conferință de presă, Donald Rumsfeld a spus că femeile și tineretul de naționalitate iraniană sunt ținuti sub controlul poruncilor mollahilor. El a sugerat faptul că Statele Unite ar trebui să îi elibereze cât mai repede. Dar de ce ar trebui să o facă? Ca să ajungă sub influența unui model ca Britney Spears? Ca să poarte fără jenă pantaloni cu talia joasă, gen „uită-te la chiloțelii mei”? Ca să deprindă masturbarea reciprocă care în America e socotită a fi sex?

A fi părinte este culminația dezvoltării umane¹⁶. Este momentul când finalmente ne dăm examenul de maturitate și devenim procreatori cu Dumnezeu prin zămisirea și ocrotirea unei noi vieți.

Noua Ordine Mondială nu vrea ca noi să atingem acest nivel al maturității. Pornografia este substitutul căsătoriei. Trebuie să rămânem încremeniți locului: singuri, obsedați de sex și îndrăgostiți până la narcisism de noi înșine.

Nu se dorește ca noi să avem o viață „intimă” permanentă. Nu se dorește ca noi să ne afirmăm adevărata noastră identitate feminină ori masculină. Se vrea să rămânem însingurați, inconștienți de identitatea noastră, năucii de muncă, dependenți de cultura și de producția de masă în formarea caracterului nostru.

Această mentalitate este extrem de distructivă mai ales pentru femeie. Atracția sa sexuală este o funcție a fertilității sale. Dacă fertilitatea sa se diminuează, asemenea se petrece cu forța ei de seducție. Dacă o femeie își dedică perioada în care este în floarea vârstei

¹⁶ Din perspectivă ortodoxă, culminația dezvoltării umane este sfințenia. Și, mai importantă decât creșterea fiilor trupești, este creșterea fiilor duhovnicești [n.ed.].

trudei de a deveni „independentă”, este foarte probabil să nu își mai găsească niciodată un partener permanent.

Împlinirea și fericirea sa personală pe termen lung constă în a face din căsătorie și familie prima ei prioritate.

Feminismul este o altă crudă înșelăciune a Noii Ordini Mondiale, care a dus la dezmățul femeii americane și a devastat civilizația apuseană. A ruinat viețile a milioane de oameni și reprezintă o amenințare letală pentru islam.

Nu vreau să apar burka, ci doar unele valori pe care aceasta le reprezintă, mai ales consacrarea femeii viitorului ei soț și familiei, precum și modestia și demnitatea pe care acest fapt le presupune.

Burka și bikini reprezintă două extreme. Soluția este de găsit undeva la mijloc.

PRETINZÂND IUBIREA Cum derapează căsătoriile

„O să-ți dau una peste fund”, mi-a spus soția. „O să începi să plângi ca o fetiță!”

Chiar și spuse în joacă, acestea tot vorbe de cearță sunt.

Era duminică seara și treceam pe lângă o școală de arte marțiale Jiu Jitsu. Soția mea își imagina cum își va lua centura neagră și mă va învăța ea minte. Adeseori este foarte supărată duminica, deoarece o petrec cu fiul meu.

De ce femeile, când au senzația că nu sunt iubite, se comportă în așa fel încât nu îți vine să le mai iubești? Afișează o mină de persoane independente și impun

bariere. Nu mai au nevoie de tine. Feminism în miniatură.

Prima mea reacție a fost: „Bine, am înțeles. Fă ce vrei. De parcă mi-ar păsa”.

Apoi am realizat că exact așa încep căsniciile să derapeze. Femeile pretind iubire, iar dacă bărbații nu răspund la apel, ele se supără. Pe urmă bărbaților li se face lehamite. Este un cerc vicios.

A trebuit să înăbuș conflictul din start.

Când am ajuns acasă mi-am îmbrățișat soția.

„Uite ce e, nu poți pretinde să fii iubită. Nu mă sensibilizează atitudinea asta.”

„Nu transforma totul într-o problemă de iubire. Ai răbdare, fii mai flexibilă și ai încredere. Asta mă sensibilizează.”

„Poți să fii oricât de independentă vrei atunci când e vorba despre slujba și interesele tale. Dar când este vorba despre mine, tu trebuie să te supui. Tu îmi aparții mie.”

Mă credeți sau nu, este ceea ce dorea ea să audă.

O femeie adevărată este făcută în așa fel încât să poată renunța la „spiritul de independență” și să devină una cu bărbatul pe care îl iubește.

Această viziune nu este populară deoarece, de decenii, feminisții au declarat că femeile trebuie să fie egale și independente. Dacă sunteți fericiți într-o căsnicie clădită pe baze feministe, vă felicit. Însă, dacă fericirea maritală pare să vă ocolească, cugetați la ceea ce am spus.

Feminismul este fundamentat pe niște idei politice care ignoră și sfidează natura umană.

Majoritatea femeilor sunt prin firea lor pasive. Ele vor să fie *posedate* și *folosite* pentru un scop care să merite. Tind să cred că ele vor *mai mult* control din partea soților lor, nu mai puțin. Sentimentul de „negli-

jență” vine din faptul că simt că nu este nevoie de ele, din punct de vedere sexual și nu numai.

Bărbații au fost condiționați să nu mai conducă și să nu mai emită cereri. Ei au fost învățați să fie „șmecheri”, să se înfunde într-un fotoliu și să nu aibă niciun fel de scop în viață. Femeile își pierd interesul față de astfel de bărbați.

Femeile sunt teribile în zilele noastre; bărbații nu mai știu cum să le abordeze. Dar dinamica esențială nu s-a schimbat. Ea se referă la faptul că bărbatul trebuie să o convingă pe femeie ce anume vrea *el*.

Desigur, e mai simplu atunci când ceea ce vrea el corespunde cu ceea ce face ea. În general, femeile vor mai mult decât sex ocazional. Majoritatea vor o familie.

Îmi place grozav că în privința soției mele nu am un set constant de așteptări. Cu alte femei, aveam întotdeauna senzația că le puteam anticipa reacțiile.

O femeie îi arată unui bărbat că îl iubește supunându-i-se. Nimic nu face un bărbat mai fericit decât o femeie docilă¹⁷.

O femeie nu va fi iubită tot timpul pentru felul în care arată, deoarece totul este trecător, sau pentru realizările ei. Nu aceasta este iubirea. Noi iubim oamenii care se sacrifică pentru noi. Aceasta ne dovedește că ne iubesc.

Și bărbații se sacrifică muncind pentru a-și susține familiile și pentru a le oferi iubire și o anumită direcție în viață. Fericirea nu este de găsit decât în iubire, nu în căutarea propriilor interese. Iubirea înseamnă sacri-

¹⁷ Autorul reia o idee la care ține mult, dar care, privită din punct de vedere ortodox, este greșită. Soțul și soția sunt parteneri, ei dialoghează, nu este o relație de tip stăpânitor – supus. Femeia i se supune bărbatului ei doar în ceea ce îi este bineplăcut lui Dumnezeu, nu este o slugă care ascultă orbește poruncile stăpânului [n.ed.].

ficiul de sine. Ființele umane sunt făcute să poarte de grijă una alteia.

Pe plan sexual, femeile sunt atrase de puterea masculină, bărbații de vulnerabilitatea feminină. Pornografia abundă de fapte ce celebrează păcatul desfrânării.

FEMEILE SUNT „DE NESTĂPÂNIT” A venit vremea să redevenim bărbați

Bărbații moderni le văd pe femei drept „răzbunătoare, însetate de putere, ținând către devirilizarea bărbaților și obsedate de performanțele lor sexuale”, concluzionează un studiu recent, realizat de ediția franceză a revistei *Elle*.

Studiul, care s-a bazat pe grupuri de discuție a câte 12 bărbați, a aflat că francezii cred că femeile sunt de nestăpânit. Ei se simt subestimați din cauza standardului din ce în ce mai ridicat pe care femeile îl pretind de la ei și năucți de cererile de a adopta trăsături feminine, neîncetând în același timp să rămână întrucâtva virili.

Grupul compus din bărbați cu vârste cuprinse între 20 și 25 de ani simțea că femeile „consumă și abuzează bărbații din punct de vedere sexual”, iar revista i-a caracterizat pe aceștia ca fiind „subjugați și efeminați”.

Cât de tare au decăzut francezii! Am văzut recent filmul clasic din 1968 al lui Truffaut, *Sărutări furate*, și m-am minunat de iubita lui Antoine Doinel, Christine. Este atât de irezistibil de nostimă, de grațioasă și drăguță. Franțuzoaicele erau printre cele mai stilate și mai feminine din lume, justificând reputația țării într-ale iubirii.

Bineînțeles, nemulțumirea francezilor este universală. Am primit recent acest e-mail de la un tânăr american care se întreabă dacă femeile nu au devenit cumva „sociopate”.

„Par să nu le pese de alții și «o rup cu tine» destul de abrupt”, îmi scrie el. „Încep să râdă și îți spun verde-n față: «Așa e felul meu».”

I-am răspuns acestui tânăr: „Nu le mai acorda atenție acestor femei nebune. Cheia ar fi să nu renunți la puterea ta pentru a dobândi iubirea. Nu trebuie să faci niciun fel de compromis. Continuă să cauți până găsești o femeie care ascultă de tine și te răsplătește cu loialitate și dragoste”. Mi-a răspuns: „Uau, nu m-am gândit la așa ceva. Mulțumesc!”

E timpul să redevenim bărbați. Este timpul să dăm de știre femeilor că, dacă vor cu adevărat o relație cu un bărbat, dacă vor să aibă o familie, atunci trebuie să facă ascultare de soții lor. Altfel, sunt binevenite să fie colege de cameră cu „bărbații eliberați” sau să devină lesbiene.

Diferența esențială dintre masculin și feminin poate fi rezumată astfel: femeia își cedează puterea pentru a dobândi iubirea bărbatului. Aceasta este esența feminității. Atunci când bărbații își cedează puterea pentru a dobândi iubirea, se transformă în femei. Bărbații oferă iubirea pentru a dobândi puterea.

Greșeala fatală a atitudinii bărbaților este acceptarea falsei presupuneri și nemulțumiri venite din partea feminismului cum că ei nu tratează femeile ca pe niște „egale”.

INGINERIA SOCIALĂ

Recent, 20 de absolvenți de liceu au făcut o vizită la un departament cu profil științific al unei universități

locale. Nouăsprezece dintre aceștia erau de sex feminin. Pornind de la acest fapt, președintele departamentului a ridicat la o ședință a facultății următoarea problemă:

„Șaptezeci la sută dintre studenții noștri sunt femei”, a spus el. „Iar bărbații din departamentul meu sunt în mare parte studenți străini. Avem nevoie de un program de discriminare pozitivă care să îi vizeze pe bărbații albi.”

Propunerea președintelui a fost întâmpinată cu o liniște jenantă de către restul comitetului și nu a fost nici măcar discutată.

Nu vă amăgiți. Există o politică deliberată de inginerie socială care este autoritaristă și sinistră. Nicio dată nu a fost supusă votului. Organizațiile finanțate de Rockefeller o impun statului, guvernelor provinciale și universităților.

Femiștii au spus că vor egalitate, dar aceasta este o viclenie tipic comunistă. A fost un mod de a-și pune acoliții la putere și de a domina societatea. Agenda secretă este de a distruge familia nucleară. Femeilor care își dedică anii înfloririi lor clădirii unei cariere le va fi mai greu să devină mai târziu soții și mame. Bărbații cărora li se interzice accesul la universități nu vor deveni capi de familie. Discriminarea împotriva bărbaților albi are ca scop și vlăguirea caracterului european din America.

M-am plimbat pe coridoarele universității și am văzut femei în halate albe de laborator, plictisite și privind în gol printre ușile întredeschise, întrebându-se probabil de ce trebuie să memoreze ele niște formule în loc să își asculte instinctele naturale și să aibă copii. Ca și alți oameni trași pe sfoară de comuniști, ele vor fi lăsate în aer în cazul unei crize economice, rămânând fără cariere și neavând nici familie.

DE CE ÎȘI PIERD BĂRBAȚII INTERESUL FAȚĂ DE FEMEII Bărbații castrați nu pot iubi

Emisiunea informativă principală de vineri, „20/20”, a postului de televiziune ABC, a avut ca temă de dezbatere „cel mai mare secret al mariajelor americane”. „Aproximativ 20% din cuplurile americane nu întrețin relații sexuale”, a intonat moderatoarea emisiunii, Barbara Walters. „Nu femeile sunt acelea care nu vor sex, după cum v-ați așteptat, ci bărbații!”

Programul era centrat pe două cupluri. În ambele cazuri, controlul mental feminist era de vină pentru problema lor, dar emisiunea TV nu voia să recunoască asta.

Un bărbat era căsătorit cu o femeie atrăgătoare având vârsta de 30 de ani și ceva, care, în plus, se mai îndeletnicea și cu strip-tease-ul. Reporterul John Stossel credea că aceasta făcea ca indiferența soțului să pară și mai uluitoare. Terapeuta pe probleme conjugale a emisiunii, Michele Weiner-Davis, a ignorat această posibilă explicație a impotenței bărbatului.

Grupul de discuții feminist afirma că sexualitatea unei femei este similară cu a bărbatului și, ca atare, ea o poate folosi pentru a se distra (sau o poate vinde). Conform acestei mentalități lesbiene, reacția masculină față de acest tip de femei este considerată irelevantă.

Vă propun să vă schimbați cu totul perspectiva asupra acestei situații. Este limpede că soțul acestei femei este impotent, deoarece el este încornorat. Sexul este un act de posesiune. Soțul nu o poate poseda pe femeia sa, deoarece ea se dăruiește la sute de alți bărbați în fiecare zi. Ea, în acest mod, face parte din *viața lor*. Cum poate acest bărbat să mai aibă vreun strop de respect față de sine? Nu-i de mirare că nu își poate impune puterea.

O femeie înfloarește în contextul unei căsnicii ferice. În ciuda a ceea ce spune feminismul, majoritatea femeilor vor să aparțină unui singur bărbat, soțului lor.

CEL DE-AL DOILEA CUPLU

În acest caz, soția are obiceiul de a critica și cicăli.

„Nu pot fi eu însumi”, spune bărbatul. „Calc permanent pe ouă.”

Femeia își demasculinizează soțul. El contrabalansează conducând un Harley și oferindu-se voluntar la departamentul local de pompieri.

Terapeuta sugerează femeii să se oprească din cicălit, iar bărbatului să asculte. Ea nu a observat că bărbatul răspunde doar *după ce femeia începe să țipe*.

Bărbații sunt sensibilizați de vulnerabilitatea femeii, nu de puterea ei. După cum am spus mai înainte, iubirea heterosexuală presupune schimbul dintre putere și iubire. Bărbații vor putere. Femeile vor iubire. Femeia cedează și îi permite bărbatului să o protejeze și să o posede.

UN EXEMPLU

În 2003, un tânăr israelian a murit apărându-și iubita de un palestinian înarmat cu un cuțit. Poliția a spus că el a absorbit loviturile cu trupul lui, într-un sfârșit prăbușindu-se deasupra iubitei sale, care a scăpat nevătămată din punct de vedere fizic.

Tânărul acesta a făcut sacrificiul suprem. A fost supremul act de dragoste.

În mod instinctiv, bărbații protejează ceea ce le aparține. Însă feministele nu aparțin niciunui bărbat și au mare grijă să își declare în fiecare clipă indepen-

dența. Dacă ai fi căsătorit cu o asemenea femeie, ți-ai sacrifica viața pentru ea? Dacă societatea ți-ar pune copiii sub autoritatea ei, ai muri pentru ei?

Răspunsurile au implicații mai ample. Ai sprijini-o dacă ar avea anumite neputințe? Ai face o muncă neplăcută zi după zi pentru a-ți ajuta copiii? Dacă nu, ar mai avea vreun rost să îți dai viața pentru țara ta? Este limpede că feminismul lezează contractul social, care prin natura sa este heterosexual.

Dacă vrei să atragi atenția unui bărbat, dă-i putere. Un bărbat nu se va sacrifica pentru o femeie sau o familie care nu îi aparțin, care nu sunt parte din el.

PENISUL SIMBOLIZEAZĂ PUTEREA

În filmul *The crying game* (1992), regizorul Neil Jordan a surprins experiența bărbatului modern: la un moment dat, protagonistul descoperă că iubita sa are penis. El fuge din cameră, icnind, și vomită.

În contrast, majoritatea imitatoarelor de femei de astăzi (adică feministele) sunt din punct de vedere anatomic femei. Încurajând tinerele femei să fie „puternice și independente”, feminismul le-a echipat cu un falus mental.

Au devenit bărbați și i-au făcut pe bărbați redundanți. Apoi, ele încearcă să îi oblige pe bărbați să le iubească, de parcă aceștia ar fi păpușile lor pe care să le mânuiască după bunul lor plac.

În realitate, puterea unei femei constă în a fi *fără penis*, adică în a fi *tot* ceea ce un bărbat nu este. Cu alte cuvinte, ea nu trebuie să fie agresivă, puternică, dinamică, musculoasă și ambițioasă. Unii bărbați slabi sunt atrași de femei „dinamice”, însă de fapt ei se află în căutarea propriului sine.

Puterea feminină constă în persuasiune mai degrabă decât în forță. O femeie adevărată se bazează pe autoritatea morală și pe puterea ei de atracție: frumusețe, grație, șarm, iubire și devotament. Aceste femei sunt foarte rare și la mare căutare.

Bărbații și femeile sunt diferiți. Jonathan Swift a remarcat faptul că femeilor le place să fie flatate, în schimb bărbații se simt stânjeniți. Aceasta se petrece deoarece bărbații sunt activi prin natura lor, iar femeile pasive. Universul este susținut în echilibru de principii pozitive (active) și negative (pasive). Căsătoria este calea prin care heterosexualii realizează acest echilibru.

BĂRBAȚII TREBUIE SĂ PREIA CONTROLUL

Un bărbat mi-a spus că, după ce lucrase toată ziua la renovarea casei, îi era teamă că soția sa va „exploda” dacă o va întreba de ce nu spălase măcar vasele.

Un australian mi-a scris recent: „De prea multă vreme, de teamă să nu par autoritar, le-am făcut pe iubitele mele să se simtă nesigure, nespunându-le ce voiam de fapt”.

Bărbații ar trebui să restabilească rolul de conducător și să se debaraseze de femeile cărora nu le place această perspectivă. Sunt mulți pești în mare care mușcă momeala. Cu răbdare și tărie de caracter, unele feministe pot fi salvate. Restul „peștilor” pot fi aruncați înapoi în mare.

În general vorbind, bărbații trebuie să își dea seama ce vor să facă cu viața lor. Ai putea să îl întrebi pe Dumnezeu ce plan are El cu viața ta. Apoi stabilește rolul pe care vrei să îl joace soția ta și caută o femeie care ar fi fericită să facă ceea ce îi propui tu.

Este ceea ce vor de fapt și femeile. Ele sunt atrase de bărbați dinamici, pe care nu îi pot controla. El trebuie să aibă o viziune sănătoasă asupra vieții, în care ea să fie valorificată și prețuită pentru contribuția adusă.

RECURGÂND LA CÂINI, PENTRU A AVEA O FAMILIE Iubirea face viața dulce

„Înainte, oamenii își luau câini pentru copiii lor”, a observat soția mea. „Acum și-i iau în locul copiilor.”

„Și în locul soților și soțiilor”, am adăugat eu.

Căsătoria și familia au fost subminate prin ingineria socială feministă. Oamenii recurg la adopția unui câine pentru a dobândi dragoste și sentimentul unei familii.

Acum o lună l-am adoptat pe „Raffi”, un cățel de un an, metis de Spaniel și Labrador, de la adăpostul de câini fără stăpân. Soția mea dintotdeauna a avut un câine. Nu mi-am dat seama cum aceștia pot crea imediat o atmosferă de familie. L-am ales pe Raffi deoarece nu lătra și nici acum n-o face. Doar scheaună și privește necăjit atunci când vrea ceva.

A AVEA UN CÂINE ÎNSEAMNĂ CĂ NU MAI EȘTI LUP SINGURATIC

Câinii sunt animale de haită. Ei vânează împreună și își țin dușmanii la distanță. Au un simț înnăscut pentru ierarhie și o solidaritate de grup pe care noi am uitat-o.

Lui Raffi îi place să fie cu mine tot timpul. Stă de veghe când plec și este în extaz când mă întorc. Îl hră-

nesc și am grijă de el. Sare în sus și mă pupă pe obraz. Câți oameni sunt atât de fericiți când ne văd?

Când neglijez să mă plimb cu el, nu se îmbufnează și nu se mânie. Când, într-un sfârșit, mă ocup de el, nu spune: „Era și timpul. Vreau zece minute în plus”. E pur și simplu fericit că ieșim afară.

Nu mai suntem un cuplu fără copii. Suntem o haită de lupi acum. Casa este bârlogul nostru. Câteva oase sunt împrăștiate pe covor. Raffi doarme sub patul nostru. Uneori sforăie ori mârâie ori scheaună în somn. Când aude un zgomot afară, o zbughește să investigheze problema.

Am devenit o familie. Raffi este copilul nostru. Discutăm despre alimentația lui. Îi cumpărăm jucării și îl scoatem la plimbare. Îl răsfaț cu oase.

FIECARE BĂLAT AR TREBUI SĂ AIBĂ UN CÂINE

Să fi avut mai demult un câine m-ar fi învățat să fiu însoțitor de bord și m-ar fi pregătit să fiu tată și soț. Înveți să iubești o ființă care este totalmente diferită de tine. Înveți că atunci când nevoile fundamentale sunt împlinite, natura are grijă de restul. A fi însoțitor de bord este simplu.

Înveți că există o parte a vieții lui pe care o împărtășește cu tine (afecțiunea) și că este o parte care îi aparține doar lui și care este intimă (tăvălirea prin mizerie, îngroparea oaselor, adulmecarea, alungarea pisicilor și a rozătoarelor). Raffi îmi cizelează instinctele de părinte. Mă încântă fericirea lui, vitalitatea, blana lui neagră, strălucitoare. Îi admir viteza și grația. El este „Seabiscuit”-ul căteilor.

Îl dresez să îmi asculte comenzile, pentru ca astfel să îl pot scăpa de necazuri. L-am pus la punct ca să nu

mai scheaune la noi și l-am deprins ca, atunci când îl asmut, să pună pe fugă alți câini. Raffi știe că îl iubesc. Îl bat pe spate, îl îmbrățișez și îl laud. „Nu se mai fabrică câini ca tine, Raffi. Au aruncat matrița.”

Cam așa ar trebui să se comporte un tată. El își pregătește copiii pentru viață. El își impune viziunea și voința. El îi învață valorile, disciplina de sine și le dă ținta spre care să tindă. Le câștigă încrederea prin exemplul său, prin tăria sa de caracter și prin cinstea sa. Îi laudă și îi asigură că sunt merituoși.

Câinii, femeile și copiii au câteva lucruri în comun. Ei au nevoie să aparțină cuiva. Au nevoie de un cămin. Au nevoie să fie conduși, iubiți, să li se poarte de grijă și să li se repartizeze responsabilități. În mod similar, bărbații au un puternic simț de a ocroti ființele pe care le iubesc. Am fost crescuți să credem că, „dacă iubești ceva, trebuie să îi dai libertate. Dacă este al tău, se va întoarce. Dacă nu se va întoarce, înseamnă că nicio-dată nu ți-a aparținut”.

Este un nonsens. Este necesar să îți asumi responsabilitatea față de ființele care depind de tine. Este un fapt demn de un bărbat. Nu ești prietenul lui. Ești stăpânul lui. *Dacă iubești ceva cu adevărat, nu îl supui riscului.* E mai bine să înțelegi aceasta înainte de a fi prea târziu.

FEMINISMUL LE LIPSEȘTE PE FETE DE DRAGOSTEA TATĂLUI Fetele au nevoie de validare

Majoritatea fetelor nu sunt iubite așa cum se cuvine de către tații lor. Din această cauză, ca femei se simt nesigure, nu au încredere în bărbați și simt că trebuie să fie independente. Nu pot relaționa din punct de vedere sexual și căsătoriile lor sfârșesc adeseori în di-

vorț. Fiicele lor continuă acest cerc vicios cauzat de lipsa tatălui din viața lor.

Aceasta este concluzia pe care Victoria Secunda o trage în cartea ei, *Femeile și tații lor: impactul sexual și romantic pe care îl are primul bărbat din viața ta* (1992). Se bazează pe interviuri cu 150 de fiice, 75 de tați și duzini de specialiști.

Deoarece nu este cadru universitar, Secunda a scris o carte onestă și folositoare. Deoarece este feministă, cartea a trecut de cenzura feministă și a fost bine primită. Este o ironie, deoarece feminismul este în mare parte răspunzător pentru pierderea tatălui și pentru consecințele implicite pe care ea le prezintă.

TAȚI ȘI FIICE

Fetele își formează idealul romantic masculin pornind de la relația pe care o au cu tatăl lor. „Când voi crește mare, voi găsi un bărbat atât de dulce, de bun și de blând ca tăticul meu?” - este felul în care exprimă această mentalitate o femeie (p. 105).

O fetiță de trei anișori vrea să se mărite cu tăticul ei. Un bun tată o ajută să înțeleagă că aparține altcuiva și că el o pregătește pentru viitorul ei soț. Dar, dacă el pleacă, idealizarea tatălui ei se poate diminua în timp.

Atașamentele romantice ale femeilor sunt „imagini în oglindă” ale felului în care au relaționat cu tații lor pe vremea când erau fetițe. Adeseori, ele repetă instinctiv ceea ce au experiat în copilărie. Ele încearcă să reînvie imaginea copilăriei, vor să aibă șansa de a-și re-scrie istoria afectivă.

Fetițele simt că au nevoie de încuviințarea și de iubirea tatălui lor. Acestea sunt pentru ele precum sunt soarele și apa pentru o floare.

O femeie a spus: „Ori de câte ori mă îngrijoram dacă voi avea vreodată vreun iubit, tata obișnuia să râdă și să îmi spună: «Îți arde de glume? O să fie nevoie să îi gonesc cu un băț. Numai să vezi». Modul în care aborda problema mă făcea să am o părere bună despre mine... Cred că dacă tații nu ar face nimic în plus față de aceasta, și tot ar fi un lucru mareț”.

O altă femeie spunea: „Tatăl meu m-a făcut să am încredere în mine. Îmi amintesc că mama mi-a spus cândva: «Să nu îți etalezi inteligența; băieții nu te vor plăcea». Tata a replicat: «Aiurea! Va cuceri băieții mai isteți»”.

Aceste femei în mod firesc au sentimente pozitive față de bărbați și sunt în stare să își găsească parteneri care să se asemeze tatălui devotat din copilăria lor. Un bărbat care își caută o parteneră merge la sigur dacă alege o femeie care are o bună relație cu părinții ei, și mai ales cu tatăl ei.

FEMEII „FĂRĂ DE TATĂ”

Și invers, dacă o femeie are un tată „cu probleme”, ea este supusă riscului. Dacă nu are un tată iubitor și de nădejde, ea se poate simți nedemnă de a fi iubită și aleasă de un bărbat care să se poarte frumos cu ea. Ea ar putea să refuze cu totul iubirea unui bărbat.

Aceste femei adeseori încearcă să dobândească iubirea devenind prematur active sexual. Alteori, ele se tem a se descoperi altora în intimitatea lor. Simptomul cel mai obișnuit este „neputința de avea încredere, de a crede că un bărbat nu o va părăsi”.

Secunda spune că femeile ai căror tați au fost absenți din punct de vedere emoțional sau fizic în timpul copilăriei lor au adeseori probleme de a ajunge la orgasm. Evident, o femeie trebuie să știe cum să își dăru-

iască încrederea sa pentru „a-și da curs trăirilor”. Femeile care au avut tați absenți simt că nu au rădăcini și că nu aparțin nimănui. Se închid în ele însele și de regulă au relații instabile. „Majoritatea acestor fiice tind să îi supună testelor pe bărbații din viața lor prin declanșarea de certuri, căutarea cu boldul a defectelor, teama permanentă de a nu fi abandonate ori inventarea de motive pentru a renunța chiar ele la relație.”

O altă caracteristică este teama de a nu se putea întreține sau de a fi dependente financiar de un bărbat. Acesta este punctul în care intervine feminismul.

„Se pare că ele, cu cât primesc mai puțină atenție masculină în perioada copilăriei, cu atât mai mult par să se identifice cu bărbații și să îi imite, ascunzându-și sentimentele, preferând flirtul ocazional și tachinarea lipsită de implicare emoțională profunzimii sufletului feminin.”

Fiind respinse de tații lor, femeile s-au masculinizat. Este un mod de a-și aduce *tăticul* înapoi. S-au transformat în lucrul de care duc lipsă.

Cu alte cuvinte, un bun tată afirmă feminitatea înăscută a fiicei sale, spunându-i cât de frumoasă și de inteligentă este. Dar, dacă el este absent, ea compensează, devenind masculină. Aceasta inevitabil va compromite viitoarea sa relație cu bărbații.

ORIGINILE FEMINISMULUI

Feminismul este o formă de autoperpetuare a pierderii tatălui. Scopul lui este acela de a „răsturna patriarhatul”. Cuvântul își are originea în cuvântul latin „pater”, adică „tată”.

Multe lidere ale celui de-al doilea val al feminismului sunt produsele unor cămine destrămate. „Tatăl meu nici măcar nu a existat vreodată ca prezență în via-

ța mea... Nu îi păsa de noi”, spunea Marilyn French, autoarea *Războiului împotriva femeilor*.

„Tatăl meu trăia în California”, a spus Gloria Steinem. „Nu suna, dar primeam scrisori de la el și îl vedeam probabil o dată sau de două ori pe an.”

Germaine Greer: „Tatăl meu a decretat destul de devreme că viața din casa noastră era aproape de nesuportat. (...) I-a dat mamei șansa de a-și tiraniza copiii și de a se folosi de ajutorul lor pentru a-l lipsi cu totul de drepturi pe tata.” (Din Susan Mitchell, *Figuri emblematice, sfinte și dive: Conversații intime cu femei care au schimbat lumea*, New York: Harper Collins, 1997.)

PRĂPĂDUL PRODUS DE FEMINISM

De la asaltul celui de-al doilea val al feminismului din anii '60, rata divorțurilor s-a triplat. Aproape 50% dintre femeile albe care s-au căsătorit la acea vreme au divorțat. Prin contrast, cu doar o singură generație mai înainte (prin anii 1940), doar 14% au trecut prin divorț.

Între 1970 și 1992, proporția copiilor născuți în afara căsătoriei a sărit de la 11% la 30%. Un studiu care a urmărit 1000 de copii provenind din părinți divorțați din 1976 până în 1987 a revelat că jumătate dintre aceștia nu își văzuseră tatăl în anul anterior. Feminismul este o boală care se autoperpetuează, influențând dezvoltarea psihologică și fericirea femeilor.

TATĂ-FIICĂ: O PARADIGMĂ HETEROSEXUALĂ

În zilele noastre, bărbații și femeile sunt ținuți într-o stare de fixație infantilă, încremeniți în faza cur-tării. Dacă oamenii se lasă ademeniți de mirajul

așa-zisei distracții și sunt însetați de sex, este mai simplu să le vinzi produse și să îi controlezi.

Mass-media ne încurajează să devenim obsedați de sex și să amânăm căsătoria și familia pe o perioadă nedefinită. Când ești căsătorit, sexul îți este la îndemână și devine mai puțin important.

Tinerii sunt învățați să judece femeile după înfățișarea lor și să ignore calități mai importante. Media îi face pe bărbați să creadă că femeile frumoase sunt supraumane și de neatins. Poate că ideile de mai jos vă vor fi de folos.

De vreme ce femeile își formează idealul de bărbat sub influența tatălui lor, fie că acesta a fost prezent ori absent, poate că bărbații ar trebui să fie mai „asemănători unui tată” în abordarea femeilor. În mod tipic, femeile îi aleg pe bărbații care sunt cu cinci ani mai în vârstă, deoarece ele caută să reclădească familia pe care au avut-o, în care soțul să ofere sentimentul de securitate psihică și afectivă insuflat de un tată.

Bărbații ar trebui să caute femei mai tinere, care să îi admire. În loc de a gândi în termenii atracției sexuale, bărbații ar trebui să întemeieze relații pe termen lung, care să ducă la căsătorie. Aceasta oricum îți oferă mai multe satisfacții personale decât sexul ocazional.

Chiar dacă au avut sau nu tați, femeile au nevoie de soți care să le confere sentimentul de securitate, să le ocrotească, și să le dea sens vieții. Bărbații ar trebui să se pregătească pentru acest rol privitor la soție și copii. Acesta este etalonul după care bărbații întotdeauna s-au măsurat pe ei înșiși și după care femeile încă îi mai măsoară.

Dacă femeile sunt în căutarea unei persoane cu alură de tată, oare bărbații tânjesc după o mamă? Posibil. Numai că nu e ceva sănătos. Mulți bărbați vor o femeie-ca-o-fiică, adică pe cineva care să le arate loialitatea, încrederea, inocența pe care o fată le simte pentru

tatăl ei. Un bărbat vrea să fie confirmat în autoritatea sa de soț și tată, nu să fie dădăcit ca un copil.

Bineînțeles, un bărbat vrea ca soția sa să fie puternică, sofisticată și capabilă, deoarece aceste calități o fac mai dezirabilă ca parteneră. Dar ea ar trebui să își păstreze câteva însușiri de fiică, pe care el le găsește atât de atractive. Când o femeie se lasă cu deplină încredere să fie condusă de soțul său, se poate concentra mai bine pe latura sa feminină. O ajută să își păstreze tinerețea și forța de seducție până la o vârstă înaintată.

Responsabilitatea unui tată este să construiască în sufletul fiicei încrederea în bărbați și să o pregătească pentru un bărbat. Aceasta înseamnă a o confirma în identitatea ei sexuală ca parteneră atrăgătoare pentru viitorul ei soț. Evident, dacă un tată trece dincolo de linie față de fiica sa, va distruge acea încredere și îi va ruina viața.

CONCLUZIE

În decursul vieții mele, imaginea tipică a tatălui a suferit transformări uriașe, de la respectabilul Robert Young din *Tații știu cel mai bine* la prostănacul de Homer Simpson. Acest fapt nu este o coincidență sau „un semn al vremurilor”, ci reflectă programul unui război psihologic sofisticat, menit să-i efemineze pe bărbați și să degradeze și să destabilizeze societatea.

Oamenii care stăpânesc și conduc planeta vor ca noi să nu devenim ființe mature, în stare să înțelegem adevărul. Principalul lor instrument este mass-media, care face ca mișcări ca feminismul să pară a fi apărut spontan.

O relație sănătoasă între tată și fiică în cadrul unei familii nucleare este esențială pentru dezvoltarea psihologică a femeii și pentru fericirea ei de mai târziu. În

pofida pretențiilor sale, feminismul le dezavantajează pe femei, lipsindu-le tocmai de aceste lucruri esențiale.

Vreau să mă fac bine înțeles și să clarific faptul că, indubitabil, femeile sunt egale cu bărbații în ceea ce privește dreptul lor la demnitate și la împlinirea personală. Numai că feminismul nu are nimic de-a face cu aceste lucruri. El răspândește o dereglare de dezvoltare, care distruge societatea prin atacarea celulei societății, familia nucleară.

Disfuncția creată de distrugerea familiei a generat o clasă prădătoare de feminisți profesioniști: politicieni, educatori, scriitori, oameni ai legii, avocați, consilieri și profesioniști pe probleme de sănătate. Această clasă devine masa de votanți ai elitelor. Și în acest mod este ținută omenirea într-un stadiu de fixație infantilă.

Este timpul ca bărbații să iasă în față și să ia frâiele în mâini. Și noi suferim de lipsa tatălui. Însă există un tată pe care îl putem cunoaște. Mă refer la Dumnezeu. Noi suntem făcuți după chipul Său, iar chipul Său se află în sufletele noastre. Bărbat în latină se numește „vir”, și are aceeași rădăcină cu „virtutea”. A deveni bărbat adevărat este la fel de simplu cu a face ceea ce este drept.

AUTOCONTROLUL Stăpânirea impulsului sexual masculin

La vârsta de 12 ani, în anul 1961, am văzut filmul *Spartacus*. Într-o scenă, camera era focalizată pe chipul lui Kirk Douglas privind-o pe Jean Simmons în timp ce aceasta își dădea jos rochia. Chipul lui era plin de uimire și de înfiorare, strălucind de o lumină mistică ce părea să emane din trupul ei gol, lumină ce venea de fapt de la foc.

Scena aceasta mi-a lăsat o impresie profundă ca și băiat ce mă aflam în pragul pubertății.

Cultura noastră masonică păgână (cunoscută și sub numele de „modernă”) ne programează să ne închinăm cultului sexualității sub forma unei tinere femei fertile.

Iubirea romantică este surogatul nostru de religie. Actul sexual este un sfânt sacrament. Sexul este considerat experiența cea mai plăcută și mai profundă pe care viața o are de oferit.

Mi-am făcut abonament la revista *Playboy* și am devorat nuduri cu adorația lui Kirk Douglas. Ca atare, am judecat femeile în mod primordial în funcție de forța lor de atracție sexuală, în vreme ce toate celelalte erau pentru mine invizibile. Am echivalat dorința sexuală cu iubirea, și iubirea cu religia. În esență, am devenit disfuncțional, incapabil să relaționez cu femei adevărate.

Versul subversiv al lui Paul Simon din *Cântecul lui Kathy* (1965) a devenit imnul generației noastre: „Așa că am ajuns să mă îndoiesc/De tot ce socoteam a fi adevărat,/Mi-am pierdut orice credință,/Unicul adevăr pe care îl cunosc ești tu”.

Am fost învățați să ne simțim „alienați” în societate și să căutăm împlinirea în povești de iubire. Fiind dezrădăcinați de contextul nostru istoric și spiritual, ni s-a spus că viața nu are sens, așa că am început să îl căutăm în sex.

„O adevărată erotomanie s-a răspândit pretutindeni în civilizația noastră”, scria Francis Parker Yockey în 1948. Aceasta este „identificarea «fericirii» cu iubirea sexuală, ținută la mare prețuire, înaintea căreia orice onoare, datorie, patriotism și închinare a Vieții unui scop mai înalt trebuie să treacă în umbră” (*Imperium*, p. 297).

Acest mesaj nu s-a schimbat, ba mai mult, s-a generalizat. Zeița păgână este folosită pentru a vinde orice, de la telefoane mobile la asigurări. Într-o reclamă TV, spune ea, „chiar și eu sufăr de constipație”, de parcă ar fi supranaturală.

Și, de parcă nu ar fi îndeajuns, în ultima vreme s-a metamorfozat într-o amazoană belicoasă, nerăbdătoare să se răzbune pentru secolele de închipuită oprimare. Drept urmare, ea este ori o inabordabilă de gheață, ori o dezmațată în perpetuă căutare de plăcere.

Acești factori au otrăvit relațiile dintre bărbat și femeie. Suntem temători și nu putem stabili o legătură permanentă. Mulți bărbați s-au îndreptat către pornografie, care a devenit o industrie multimiliardară și o distracție națională.

PROCREAȚIE SAU RECREAȚIE?

În *Republica* lui Platon, Socrate spune că, la o vârstă înaintată, atunci când într-un final și-a pierdut impulsul sexual, s-a simțit ca și cum „ar fi fost eliberat din ghearele unei fiare sălbatice”.

Sexul nu este nicidecum ceva care să devină o obsesie de-o viață. Este parte a stadiului curțării și a procreării. Noi suntem făcuți să ne căsătorim tineri, să avem copii și să depășim într-o oarecare măsură faza activității sexuale. Scopul nostru, ca oameni, este să ne concentrăm energia pe lucruri mai importante.

În cazul bărbaților, ei trebuie să își stăpânească impulsul sexual, nu să fie ei stăpâniți de el (sau de femei). Cum fac bărbații aceasta dacă nu pot găsi o parteneră compatibilă?

După câte se pare, cei mai mulți se masturbează și mulți folosesc pornografia ca ajutor. Multor bărbați nu le-ar mai fi capul la altceva dacă nu ar elibera tensiunea

în acest mod. Însă, după cum mi-a scris recent un adolescent: „Dacă simt nevoia să mă uit la poze, atunci nu prea mai simt nevoia să o fac”. El se concentra să își stăpânească impulsul sexual, nu să caute plăcerea. Masturbându-se din două în două zile, putea fi „imberturbabil” în preajma fetelor.

PORNOGRAFIA Hardcore: UN DELICT AL URII NEAMENDAT

Dacă o țevă ar revărsa murdărie pe străzile noastre, am opri-o. Însă pornografia hardcore face aceasta la nivel psihic și la scară mult mai mare și, într-un anume fel, ne simțim neputincioși.

Un graffitti cu svastica ori epitetul „cioroi” sunt considerate „delicte ale urii”, însă faptul că milioane de bărbați primesc zilnic oferte ofensatoare pe e-mail pentru mărirea penisului ori pentru a o vedea pe Sue-cea-de-14 ani fiind sodomizată este considerat „libertate de exprimare”.

Pornografia hardcore este antiumană. Aceasta este ură. Din nefericire, tot ceea ce este interzis capătă o importanță nepotrivită. Mi-ar plăcea ca bărbații curioși să vadă despre ce este vorba și să se dezguste, să se plictisească.

Este o diferență între pornografia hardcore, care este anostă și bolnavă, și nuditatea feminină savuroasă, care este un substitut temporar. Cheia este să depășim această fază. Substitutul temporar nu ar trebui să devină o permanență. Nu ar trebui să împiedice găsirea unei partenere.

Pornografia ne face să vedem femeile doar prin latura strict sexuală și, în mod evident, aceasta afectează felul în care le tratăm și felul în care ele ne răspund.

O ALTĂ OPTIUNE

Bărbații și femeile se înjosesc atunci când caută sexul doar ca o relaxare fizică. Să fim sinceri cu noi. Majoritatea dintre noi ne-am înjosit.

Noua Ordine Mondială se centrează pe problema: „Este viața umană sacră ori suntem niște simple animale?”

Noua Ordine Mondială vrea să ne arate că suntem o turmă care poate fi condusă, înrobită, ori chiar sacrificată.

Rezistența începe de acasă. Opuneți-vă frontal manipulării. Să încetăm să ne mai uităm la femei ca la niște obiecte sexuale. Să umanizăm sexul înțelegând că el își are locul într-o relație pe termen lung, relație care este condusă de bărbat.

Sexul este ritualul sacru de creație. Bărbatul își plantează sămânța, care conține esența sa, codul său genetic. Femeia o primește și face să crească această sămânță care va deveni o făptură capabilă de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Să căutăm camarade potrivite nouă și nu parteneri de sex. Aceasta ne-ar scuti de o mulțime de greutăți, de suferința respingerii și de timp irosit. Femeile ar deveni mai ușor de abordat și mai deschise.

SUBLIMAREA

A fi bărbat cere o disciplină spirituală. Înseamnă să te străduiești să te porți astfel încât să nu îți trădezi idealurile și să evoluezi în plan moral. Să ne surprindem în momentele când privim cu poftă la o femeie. Este o mare diferență între această atitudine și a admi-

ra o femeie cât este de atrăgătoare, de frumoasă și de plină de grație.

A ne comporta cum se cuvine cere însă o voință puternică. Noi suntem produsul gândurilor noastre. Gândul este părintele faptei. Trebuie să ne controlăm gândurile și stimulii pe care îi lăsăm să ne impresioneze. Un cunoscut de-al meu nu practică masturbarea foarte des. „Pentru ce să ațâț focul?” mi-a spus el. Își păzește mintea de gânduri de desfrânare și se concentrează asupra unor lucruri mai interesante¹⁸.

Aceasta se numește sublimare. Prodigiosul scriitor american Upton Sinclair (1878-1968) a scris în *Autobiografia sa* (1962):

„Mi-am păstrat castitatea cu prețul unui efort emoțional uriaș... Ce am primit în schimb? Am câștigat intensitate și putere de concentrare; aceste elemente ale plămădirii mele au fost rodul strădaniei de a mă împotrivi ispitei.

M-am deprins să lucrez paisprezece ore pe zi, studiind ori dedicându-mă operei de creație, deoarece numai ținându-mă astfel ocupat puteam izgoni din suflet tânjirea după o femeie. Am recitat din «Înțelepciunea lui Solomon»: *Cel ce își stăpânește duhul este mai de preț decât cuceritorul unei cetăți*” (p. 46).

Conform părerii lui Sinclair, precum și învățăturilor din multe religii, energia își are originea în puterea spirituală.

„Imaginați-vă pe cineva care are o grămadă de bani și slujitori și haine de lux dacă ar putea să fie la fel de fericit ca mine! Imaginați-vă pe cineva care se îmbată cu whisky dacă ar putea fi copleșit de beția poeziei, a muzicii, a apusurilor și a văilor pline de trifoii!”

Vizitați minunatul site al lui Julian Lee www.celibacy.org și veți afla o bogăție de informații și

¹⁸ Oricum, practică rar sau des, masturbarea tot păcat este. Raritatea săvârșirii unui păcat nu îl neutralizează [n.ed.].

un izvor de inspirație despre cum abținerea poate face bărbații mai puternici.

CONCLUZIE

Impulsul sexual masculin este o puternică forță creativă, care trebuie să fie controlată și canalizată. Putem face aceasta prin apăsarea și apoi eliberarea ușoară a frânei. Fiecare bărbat este diferit și trebuie să își găsească propria rețetă.

Slavia începe la nivel mental. Ne putem împotrivi dacă nu suntem controlați prin sex.

ANGOASĂ

Bărbații nu trebuie să presteze

Mulți bărbați perfect sănătoși se pare că folosesc medicamente de „îmbunătățire a performanței”, care chipurile au ca scop doar rezolvarea disfuncției erectile.

Unii dau mărturie: „E ca și cum ai avea un ciocan pneumatic între picioare” și „Poți lovi cu băta cât e noaptea de lungă”.

Și pentru a continua metafora cu baseball-ul, pun și eu întrebarea: Asta nu înseamnă a trișa? Nu este ca și cum ai folosi steroizi pentru a marca?

Acești bărbați ar trebui tratați ca eroi ori ca impostori? Simt femeile că au fost cu un bărbat real sau cu un vibrator natural?

Aceste medicamente automatizează totalmente un act care deja a devenit prea impersonal și mecanic. Sunt, într-adevăr, necesare?

Un tânăr din cercul meu de cunoscuți mi-a povestit cum Viagra i-a anihilat frica de a nu putea presta.

Eu nu cred că bărbații ar trebui să se simtă obligați să presteze. Nu aceasta dă măsura unui bărbat. Ce bizar vestigiu de pe vremea zilelor când eram primate!

Bărbat devii atunci când slujești unui ideal mai înalt, nu când ești în stare să menții o erecție.

O erecție indică gradul unei excitații, precum acul de la manometru. Nouăzeci de grade arată interesul acut; 170 de grade sugerează că ceva este greșit. Femeia ori relația pot fi în mod egal de vină.

În experiența mea, reacția femeii constituie un factor major. Excitația și dragostea oglindită pe fața unei femei sunt cel mai puternic declanșator.

Dacă pe manometru apare indicația de 170 de grade, este absolut necesar să rezolvăm problema, nu să deregăm reacția normală a corpului.

Trăim într-o epocă în care suntem mințiți în permanență. Vrem să ne mințim și noi pe noi înșine?

CONFESIUNEA UNUI CITITOR

Un cititor care se semnează „Bud” a povestit că el a început să folosească Viagra după cel de-al doilea divorț al său.

„Am aflat, spre totala mea încântare, că femeile sunt ușurate. Foarte ușurate! [Doar că] inima, sufletul și trupul meu nu erau aidoma majorității femeilor pe care le întâlneam. DAR, de vreme ce eram «Bărbat», socoteam că «Aveam nevoie de o femeie» și, în plus, «Trebuia» să o satisfac.

Ei bine, Viagra a reușit să îmi clarifice acea latură a mea, care îmi sugera, prin faptul că nu funcționa, că eu de fapt nu «Aveam nevoie» de sex.

Aici intervine partea bizară în istorioara asta despre Viagra. Da, aveam într-adevăr o erecție fantastică, da, izbuteam să-mi satisfac uluitor și partenera, numai că, după vreun minut sau două de sex, mă plectiseam.

Exact așa cum am spus, chiar eram plictisit rău de tot, și complet neimplicat, și mi se părea că toată trebușoara asta nu avea niciun rost.

Așa că, pentru a-mi stimula atenția, am folosit, desigur, băuturi alcoolice și m-am dedat la perversiuni.

Am încercat să îmi păstrez treaz interesul pentru a vedea «ce aş putea să o provoc să facă». Răspunsul a fost că «totul», așa precum americancele moderne sunt dispuse să facă. Însă acest fapt nu mi-a schimbat nici-cum starea de plictis.

Preferam să ascult muzică. Mi-era mai drag să mă gândesc la copiii mei și la cât de dor îmi era de ei ori îmi făcea mai mare plăcere să mă plimb.

Și toate acestea le simțeam în perioada în care experiam «formidabilul sex facilitat de Viagra»! Numai că nu era nici pe departe formidabil! Din contră, îmi crea o stare de tristețe!

Așa se face că pentru mine Viagra a avut un rol de deșteptător, întrucât m-a ajutat să devin mai conștient de trupul meu și de nevoile mele. Categoric, sexul nu se afla printre aceste nevoi ale mele.”

SEXUL ESTE SUPRAESTIMAT

Trăim într-o cultură care percepe sexul ca pe o experiență mistică, necesară împlinirii noastre ca persoane. În filme, actul sexual apare ca un sfânt sacrament.

De ce se petrece aceasta? Cultura modernă occidentală are un caracter masonic. Pe bancnota de un dolar se află piramida, simbolul francmasoneriei, aceasta fiind la bază un cult păgân al sexualității. Suntem spălați pe creier să credem că sexul are vreo valoare intrinsecă, că este necesar identității, sănătății noastre etc.

Suntem cumva inițiați în mod secret în niște practici sexuale oculte înjositoare?

Fără iubire, sexul nu este cu nimic mai bun decât masturbarea. Sexul, în ocult-ura noastră, înlocuiește dragostea și familia. Scopul ultim este acela de a dizolva familia și de a crea o societate de anonimi care se masturbează reciproc, care nu pot stabili relații durabile unii cu alții.

A trecut multă vreme de când am citit romanul lui Aldous Huxley, *Minunata lume nouă*, însă aceste droguri îmi amintesc de SOMA, un drog utilizat pentru a abate atenția maselor de la realitatea înrobirii lor.

În prefață, Huxley scrie: „Pe măsură ce libertatea politică și economică scade, libertatea sexuală tinde să crească proporțional, iar dictatorul ar face bine să încurajeze această libertate (...), îi va ajuta pe supușii săi să se împace cu servitutea, care va deveni soarta lor”.

SEXUL ȘI AVENTURILE ROMANTICE – O PEDALARE ÎN GOL Elitele exploatează șiretlicul firii

La vârsta de 57 de ani, nu mai sunt în perioada efervescentei tinereții. Mă refer la cerințele firii. Nu mi se mai cere să procreez un copil.

Cunosc aceasta deoarece impulsul meu sexual nu mai este ceea ce a fost odată. Pot „presta”, dar nu mai simt nevoia atât de tare. Departe de a mă alarma, din contră, mă simt ușurat.

Cum ceața hormonală se evaporă, am momente de limpezime pe care aş vrea să le petrec cu prietenii mei mai tineri tratând problema sexului și a aventurilor de dragoste.

După instinctul de conservare, impulsul de reproducere este instinctul nostru cel mai puternic.

Majoritatea bărbaților nu își dau seama cum, frecvent, cad exact în plasa acestui instinct. Când se simt atrași de o femeie, rareori cugetă: „Da, este chemarea firii, instinctul de a zămisli”.

În loc să cugetăm aceasta, rămânem fascinați, dacă nu chiar copleșiți de un sentiment de venerație înaintea oricărei tinere seducătoare (adică aflată la vârsta fertilității), neținând cont nici de caracterul ei, nici de personalitate, talent ori inteligență. Bărbații o investesc cu un mare mister și, de regulă, ea nu îi corectează.

Ca în cazul multor altor lucruri pe care le idolatrizam, comentariul scriitoarei Gertrude Stein despre Oakland: „Nu este niciun acolo, acolo”, se aplică și de această dată. Firea ne întinde o cursă și cultura de masă o exploatează.

Jung a spus că atunci când Dumnezeu este renețat, oamenii își creează falși dumnezei. În locul lui Dumnezeu, illumații ne livrează o falsă religie, cea a sexului și a iubirii romantice, pe care ne-o vârmă în cap prin filme și prin muzica în vogă. Sexul nu are nimic mistic; primordial, se axează pe funcția de procreare.

Nouăzeci la sută din ceea ce numim noi „iubire” este de fapt atracție sexuală. Avem sădit în firea noastră foamea, ca să ne putem hrăni, pofta, ca să ne putem înmulți. Acesta este motivul pentru care rar ne simțim atrași de femeile trecute de perioada în care pot deveni mame.

Iubirea romantică este o formă de idolatrie. Grație controlului nașterilor, pornografiei, sexul a devenit distracția sterilă a maselor și o formă de dependență.

O femeie ocupă un loc marginal pentru un bărbat care își vede de treaba lui, iar femeile în subconștient știu asta. Ele evită bărbații care le pun pe un pedestal.

Hiperbolizarea romantică a femeii cauzează bărbaților fixație infantilă. (De aceea media le conferă femeilor putere și le idealizează.) Orice bărbat care crede

că o anumită femeie are ceva fără de care el nu poate trăi este destinat să rămână un copil.

Un bărbat tânăr ar trebui să își aleagă o femeie care să îl ajute să își atingă scopurile. Ideal ar fi ca unul dintre aceste scopuri să fie întemeierea unei familii. Copiii reprezintă prelungirea noastră firească; ei ne proiectează în viitor. Ei sunt ofranda noastră către Dumnezeu, un Act de Credință. Un tânăr ar trebui să își găsească o femeie care îl completează și cu care este ușor să îți duci viața.

Femeile, în subconștientul lor, vor bărbați care să îi slujească lui Dumnezeu. Bărbații (și femeile) au fost creați ca să îi slujească Lui. Îl cunoaștem pe Dumnezeu împlinindu-I voia, slujindu-L prin faptele noastre. Femeile îl slujesc pe Dumnezeu slujindu-le copiilor și soților lor, primind în schimb iubire și prețuire din partea lor. Când femeile se slujesc pe ele însele, sfârșesc în singurătate și amărăciune.

ERODAREA CIVILIZAȚIEI

Semnul distinctiv al unei civilizații este îngrădirea sexului în sfera iubirii și a căsniciei. Acest fapt umanizează sexul și încurajează întemeierea familiilor, care sunt esențiale sănătății societății.

Alternativa o constituie „dragostea liberă”, în care bărbatul este un câine, iar femeia hidrantul. Toată viața mea am fost învățat că sexul pentru pură plăcere are valoare și profunzime, că înfrânarea sexuală cauzează nevroză, că orgasmul are încărcătură mistică etc. Woody Allen a rezumat astfel: „Printre toate experiențele sterile, sexul este cea mai bună dintre ele”.

Să încadrăm acest conflict într-o perspectivă istorică. Relativ recent, cu 45 de ani în urmă, moravurile noastre sexuale erau guvernate de principii religioase.

În 1960, încă mai persista stigmatul asupra copiilor ilegali. Nu intenționez să îndemn la defăimarea nimănui, dar adevărul este că acest stigmat a fost anulat de o puternică forță, hotărâtă să distrugă instituția familiei.

Vociferăm împotriva statutului femeii din Arabia Saudită, însă în Chicago, la anul 1912, o femeie putea fi amendată dacă își etala prea mult picioarele. Ben Hecht își amintește că poliția aresta femeii dacă „fumau țigări, mergeau la cumpărături fără corset, (...) vorbeau vulgarități, (...) purtau salopete ori pantaloni scurți, se sărutau în public, purtau pălării bărbătești, stăteau singure la cafenea ori consumau băuturi într-o cârciumă, conduceau un automobil fără a fi însoțite de un bărbat, se machiau prea strident ori își tundeau prea scurt părul” (*Un copil al secolului*, p. 47).

Aceste cuvinte ne amintesc de faptul că civilizația noastră a fost întemeiată pe valori creștine. Aceste interdicții erau extreme și se impunea corectarea lor, dar este cert că ele aveau o bază sănătoasă. Scopul lor era acela de a forma femeile pentru rolul de soții și mame, ferindu-le de a fi transformate în obiecte sexuale. Fiind lipsite de rolul lor natural, multe femei tinere se află acum în criză.

Forțe oculte ne inițiază treptat în cultul sexului fără știrea noastră. „Secular” este echivalentul lor pentru „satanic”. Libertatea pe care o trâmbițează este eliberarea de disciplina de sine, necesară pentru a urma modelul de viață pe care l-a sădit în noi Creatorul și pentru a ne dezvolta în mod sănătos și fericit.

Până ne vom trezi la conștientizarea faptului că omenirea se află în strânsoarea unei puternice forțe satanice, vom rămâne fără de apărare. Inginerii sociali de la vârf duc un război nedeclarat împotriva societății. Prin subminarea rolurilor sexuale, prin separarea sexului de căsătorie și de procreație, ei speră să ne distragă

atenția, să ne degradeze, să ne sedze și, într-un final, să ne controleze.

ARTA FEMINITĂȚII, PE CALE DE DISPARIȚIE Fascinanta feminitate

„Feminitatea este o calitate gingsă și duioasă care transpare în înfățișarea, purtarea și firea unei femei. O femeie feminină este o icoană a blândeții și a delicateții. Sufletul ei emană dulce supunere și o anume dependență față de bărbați, față de grija și ocrotirea lor. Nimic din ea nu pare bărbătesc, nici agresivitatea masculină, nici spiritul de competiție, nici eficiența, neînfricarea ori puterea.”

Cartea lui Helen Andelin, *Fascinanta feminitate*, este una subversivă în Noua Ordine Mondială deoarece susține diferențele inerente dintre sexe și legile de bază care guvernează căsnicia.

O asemenea carte nu ar fi fost niciodată publicată astăzi. Faptul că mai este încă disponibilă se petrece deoarece a apărut cu 40 de ani în urmă și s-a vândut în 2 milioane de exemplare.

Dacă ai vreo îndoială cu privire la identitatea ta sexuală, îți recomand *Fascinanta feminitate*. Este potrivită deopotrivă bărbaților și femeilor. De asemenea, recomand cartea *Fascinanta fată*, pentru femeile singure, precum și cartea scrisă de soțul ei, *Bărbatul de oțel și catifea*, pentru bărbați.

Nu spun că ar trebui să tratați acest model ca pe o evanghelie ori că este valabil pentru toți. Reprezintă însă o paradigmă nemuritoare a heterosexualității, care funcționează. Fiecare cuplu este, desigur, diferit. Alegeți ceea ce vi se potrivește și ignorați restul.

Feminitatea și masculinitatea sunt o artă, se aseamănă interpretării la pian. Trebuie să o deprinzi. Trebuie să avem o bază de cunoștințe înainte de a fi în stare să improvizăm.

Oamenii sunt foarte maleabili. Societatea este ținta unei îndelungi campanii a urii ce dorește să degradeze și să discrediteze heterosexualitatea. Violența domestică și violul sunt trâmbițate pentru a le face pe femei să se teamă de bărbați, să respingă feminitatea și să devină masculine. Distrugerea familiei a fost dintotdeauna scopul elitei financiare pentru a controla lumea.

FUNDAMENTUL FEMININITĂȚII

Andelin spune că fericirea unei femei depinde de devotamentul și iubirea de-o viață întreagă a soțului ei. Cartea sa le învață pe femei cum să fie atrăgătoare pentru bărbații lor, cum să fie *feminine*.

Andelin spune că nu este absolut necesar ca femeile să fie frumoase, ci ele trebuie să fie feminine. „Însușește-ți un fel de a fi feminin prin accentuarea diferențelor dintre tine și bărbați, nu a similitudinilor. De vreme ce felul de a fi masculin este puternic și greoi, al tău trebuie să fie gingaș, delicat și diafan. Aplică-l în modul în care pășești, vorbești, gesticulezi și te miști.”

Eu încă îmi mai amintesc de o fată care a închis dulapul de la bucătărie cu o mișcare din șolduri. Această s-a petrecut cu 37 de ani în urmă, pe când eu aveam 20!

Atunci când Andelin spune că o femeie feminină nu trebuie să fie niciodată „crudă, vulgară, aspră, autoritară ori critică”, devine limpede că sexul frumos a fost înadins degradat și schilodit de media. „Se cuvine ca vorbirea ta să reflecte tandrețe, răbdare, iertare, îngăduință și iubire.”

Cea dintâi prioritate a unei soții este soțul ei și, mai apoi, copiii. Astfel, o femeie singură va lucra asupra ei spre a se pregăti pentru viitorul ei soț și a copiilor ei cât de mult posibil. Să nu fie dezamățată.

Soțiile tind să își pună cariera, prietenii, părinții, succesul și modul în care arată înaintea grijii pe care o poartă soțului lor. „Dacă ești o femeie de carieră care ai izbutit, păstrează bine ordinea priorităților”, scrie Andelin. „Fă-l pe soțul tău să știe, prin cuvintele și faptele tale, că el este pe locul întâi.”

Rolul primordial al unei femei este să fie soție, mamă și gospodină. Rolul bărbatului este de a călăuzi, ocroti și întreține familia. Aceasta nu înseamnă că femeile nu pot avea cariere sau că bărbații nu pot găti ori schimba scutece.

Un bărbat are nevoie să simtă că este nevoie de el și că prin rolul său este mai bun decât femeia. Dacă ea devine independentă, el își poate pune sub semnul întrebării intențiile și sentimentele sale față de ea, deoarece „sentimentele lui de dragoste izvorăsc în parte din nevoia ei de a fi protejată, ocrotită și de a i se purta de grijă”.

O femeie ar trebui să îl accepte pe soțul ei așa cum este el și să nu încerce să îl schimbe. Mândria și libertatea lui sunt inviolabile. Ea ar trebui să își centreze atenția pe calitățile lui, iar el se va schimba firesc, ca răspuns la felul ei de a se purta.

Părerile despre cartea lui Andelin sunt fie pozitive, fie negative. Un pastor a scris pe Amazon: „Am dat aproape 250 de copii ale acestei cărți femeilor pe care le-am consiliat în ultimii 5 ani. În această perioadă de timp, nu am văzut pe niciuna dintre ele să își îmbunătățească viața familială, străduindu-se să îndeplinească ceea ce femeile ar trebui să facă într-o căsnicie”.

Multe femei consideră această carte perimată și hilară. Unul din punctele discordiei este că Andelin le

sfătuiește pe femei să recurgă la o drăgălașă bosumflare de copil atunci când sunt supărate pe soțul lor. O mulțime de femei găsesc că această atitudine este degradantă. Însă, în practică, majoritatea bărbaților răspund pozitiv când autoritatea lor nu este direct contestată.

Andelin poate fi demodată ici și colo, dar principiile de bază sunt expuse corect. Să le adaptăm.

Femei frumoase se găsesc pe toate drumurile, însă femeile feminine sunt din ce în ce mai rare. După părerea mea, blugii sunt simbolul virusului unisex. Femeile feminine nu ar trebui să poarte niciodată blugi.

Lumea suferă de pierderea calităților feminine: încredere, modestie, grație, candoare, seninătate, tandrețe, răbdare și iubire jertfelnică. Tânjirea după acestea se află de fapt dincolo de obsesia masculină față de sexul pornografic. Bărbații caută, în mod subconștient, feminitatea și iubirea care să îi echilibreze. Spiritul masculin neliniștit caută un liman liniștit.

PRECIZAREA NEVOILOR PROPRII **Iubirea se bazează pe dependență reciprocă**

O NOUĂ RECLAMĂ A FIRMEI STAPLES surprinde groaznica stare a femeii moderne „independente”.

Ea înfățișează o tânără feministă tipică în tot adevărul ei.

Undeva în sălbăticie, ea escaladează o stâncă goală de peste 300 metri.

Îi sună telefonul și un coleg de serviciu îi spune că au câștigat un contract.

Ea telefonează la Biroul Central al Firmei Staples și cere să fie întocmit un raport până miercuri. Acestea sunt contactele ei din agenda telefonică: colegii de serviciu și subalternii ei.

Apoi ceva ciudat și de rău augur se întâmplă.

Scapă telefonul din mână!

Aproape îl auzim cum se izbește de stânci.

Nu știu ce au vrut cei de la Staples să transmită prin acest lucru. Poate că s-au gândit că ea nu mai avea nevoie de telefon.

Pentru mine, scăparea telefonului simbolizează condiția jalnică a femeii moderne.

În loc să fie dependentă de soț și de familie, ea este dependentă de șef și de fluctuațiile pieței și a politicii.

Cu alte cuvinte, ea este dependentă de bancheri. Când ei își vor finaliza cea de pe urmă dintre „revoluții”, cea (homo) sexuală, se vor debarasa și de feminisți. Când va fi lăsată fără slujbă (scăparea din mână a mobilului) și „independența” cu mândrie etalată se va sfărâma și ea în mii de bucăți, va rămâne singură și izolată, agățându-se de stânci abrupte.

O ALTĂ PERSPECTIVĂ **ASUPRA IUBIRII**

Iubirea romantică este o pseudo-religie. Cântecelul în vogă sunt imnurile sale. Sexul este preamărit de parcă ar fi vreo experiență mistică. Se cade ca noi să îl/o iubim („venerăm”) pe partenerul/partenera nostru/noastră în misterul lui/ei ca și cum el/ea ar fi divin/divină.

Evident, foarte puțini oameni se ridică la acest mărșă standard. Orbirea pe care ți-o dă tulburarea simțurilor și noutatea se risipesc pe măsură ce tensiunile vieții cotidiene se infiltrează treptat. Descoperim că ne-am căsătorit cu un om asemenea nouă, cu bune și cu rele.

O căsnicie are mai multe șanse de a reuși dacă se bazează pe dependență reciprocă, iar nu pe idealizare

romantică. Am fost învățați că iubirea se bazează pe independența fiecărui partener în parte, însă în realitate ne căsătorim deoarece partenerul nostru ne împlinește anumite nevoi și viceversa.

Aceste „nevoi” pot fi de ordin afectiv, spiritual, sexual, familial, financiar ori cum vreți voi.

Un soț îi poate spune soției sale: „De acest lucru am nevoie de la tine. Tu de ce ai nevoie de la mine?” Nicio soție nu îi poate împlini nevoile partenerului său dacă ale ei nu sunt, de asemenea, împlinite.

Căsătoria este un contract. Trebuie să îți respecti angajamentul pe care l-ai făcut, chiar dacă nu simți neapărat iubire într-un anumit moment. Este un „legământ”.

Dar acesta nu este un răspuns complet. În ultimă instanță, oamenii se iubesc unii pe alții așa cum sunt ei. Numai că această abordare aduce un strop de realism.

DRAGOSTEA NE TRANSFORMĂ PE TOȚI ÎN CERȘETORI

Cultura noastră disfuncțională încurajează ideea că oamenii ar trebui să fie iubiți pentru excelențele lor calități (mai cu seamă pentru sex-appeal-ul lor) și pentru realizările lor (mai cu seamă pentru putere și bogăție).

Suntem atrași în mod firesc de oamenii care au calitățile pe care noi le admirăm. Dar această dragoste adulatoare adeseori se aseamănă *invidiei*. Vrem să posedăm ceea ce au aceștia. Căutăm aceste calități *în noi înșine*. Le căutăm pentru noi înșine.

În mod similar, oamenii adeseori cred că vor fi iubiți pentru realizările lor. De exemplu, în filmul *Ceva, ceva, tot o ieși*, Diane Keaton joacă rolul unei femei în jur de șizeci de ani. Jack Nicholson o iubește, chipuri-

le, pentru că (țineți-vă bine!) ea este o dramaturgă faimoasă.

Gândiți-vă la oamenii pe care îi iubiți cu adevărat. O faceți pentru că arată bine, pentru că sunt talentați sau pentru realizările lor? Sau pentru că vă oferă lucrurile de care aveți nevoie?

Cred că am dreptate când afirm că femeile independente își canalizează greșit energia către carieră (care nu aduce iubire).

Sunt atât de ocupate, încercând nebunește să uite că nu sunt măritate și că nu au copii, încât cu greu mai au timp ori dispoziție pentru bărbați.

Cele mai în vârstă sunt resemnate și traumatizate. Am intrat în două birouri unde femei de vârsta mea și-au acoperit degetele inelare libere în timp ce vorbeau cu mine. Cantitatea de suferință umană este incalculabilă.

FATA DE PE STÂNCĂ

Învoiala tradițională decurgea în felul următor. Bărbatul se îngrijea de nevoile materiale ale femeii. În schimb, ea se îngrijea de nevoile lui afective și sexuale. Bărbatul făcea casa; femeia făcea căminul și familia. Femeia ridică nivelul cultural al familiei.

Dependența reciprocă a funcționat foarte bine până când inginerii sociali de la vârf au decis să distrugă familia, folosindu-se de mass-media.

Ei au convins milioane de femei credule că feminismul era „cel mai în vogă” lucru. Dragele, bietele de ele, au aflat astfel că iubitorii lor soți, care trudeau pentru a le întreține și își dădeau viața în războaie, de fapt le exploatau!

„O, om ridicol, există ceva ce nu poți fi făcut să crezi?”, întreba retoric Adam Weishaupt, fondatorul

mișcării iluminatilor. Această cugetare se aplică și femeilor. Astăzi, o femeie muncește și se îngrijește de propriile sale nevoi (făcându-l pe bărbat redundant). Adeseori, ea este mult prea extenuată și înăsprită de cerințele dure de pe piața muncii pentru a se mai ocupa de nevoile afective și sexuale ale soțului ei. Fiind frustrați, atât soțul cât și soția încep să caute împlinire în altă parte; căsnicia lor se destramă și copiii lor pierd mediul sănătos în care trebuiau să crească.

Femeile nu află dragostea și împlinirea în cariera lor. Le află fiind indispensabile celor pe care îi iubesc și care, în schimb, le prețuiesc.

Bărbații și femeile au fost făcuți să se completeze unul pe celălalt. Dragostea și căsătoria se bazează pe dependența reciprocă.

Atunci când femeile își dau seama de greșeala lor, este adesea prea târziu. Se află între ciocan și nicovală.

LILITH

Rădăcinile oculte ale feminismului

Feminismul are rădăcini în tradiția ocultă cabalistică și gnostică, care percepe căsătoria și familia ca impedimente pentru sexul liber și controlul ocult al societății. (Cabala și gnosticismul sunt baza francmasoneriei și, ca urmare, a comunismului, socialismului, fascismului, sionismului și feminismului.)

Conform acestei tradiții oculte, Lilith a fost prima soție a lui Adam, arhetipul feminist cu care un bărbat se căsătorește pentru ca mai apoi să divorțeze.

Lilith și Adam se certau mereu, deoarece Lilith refuza să fie sub el în actul iubirii, spunând că sunt „egali”. Fragmentul ce urmează face parte din *Povestea lui Lilith*, care datează din secolele opt-zece:

Dumnezeu „a creat pentru Adam o femeie din pământ, așa precum îl crease pe Adam însuși, și a numit-o Lilith. Adam și Lilith au început să se certe. Ea spunea: «Nu vreau să stau sub tine», iar el spunea «Nu vreau să fiu sub tine, ci deasupra ta. Căci ție îți șade bine să stai în poziția inferioară, în vreme ce mie mi se cuvine să o ocup pe cea superioară».

Lilith i-a răspuns: «Noi suntem egali unul cu celălalt, de vreme ce amândoi am fost plămădiți din țărână». Dar ei nu au vrut să se mai asculte unul pe celălalt. Când Lilith a văzut aceasta, a pronunțat Numele cel de Nerostit și a zburat în aer. Adam s-a pus pe rugăciune înaintea Ziditorului său: «Stăpâne al universului», a spus el, «femeia pe care mi-ai dat-o a fugit de la mine»”.

Refuzul lui Lilith de a sta sub Adam echivalează cu refuzul pământului de a primi sămânța. Nu este nimic inferior ori „inegal” în această chestiune, indiferent de răspunsul pus în gura lui Adam în acest text.

Bărbatul îi slujește lui Dumnezeu. Femeia slujește familiei. În acest fel, ambii sunt folositori, iar viața are un scop¹⁹.

Însă tradiția gnostică/cabalistică vrea să Îl uzurpe pe Dumnezeu și să înlocuiască stăpânirea Sa cu cea a unor oameni. Noua Ordine Mondială este culminația acestei tradiții satanice.

De aceea, Cele Zece Porunci au fost eliminate în tribunale și au fost înlocuite cu „drepturile omului”, care nu sunt date de Dumnezeu, ci sunt alcătuite și aplicate selectiv de politicieni.

Acesta este motivul pentru care tinerele femei sunt crescute ca să devină disfuncționale și nefolositoare-

¹⁹ Din punct de vedere creștin, nu numai bărbații, ci și femeile trebuie să Îi slujească lui Dumnezeu. Faptul că bărbatul îi este cap femeii nu presupune că doar el Îi slujește pe Dumnezeu, în timp ce este, la rândul său, slujit de femeia sa [n.ed.]

re. Și, de asemenea, acesta este motivul pentru care tinerii nu sunt învățați să îi slujească lui Dumnezeu (Adevărului, Iubirii) și, astfel, să le ofere și femeilor un scop nobil în viață.

DRAGOSTEA TREBUIE CÂȘTIGATĂ

Rădăcinile oculte ale culturii moderne conferă explicații cu privire la aburul mistic, amăgitor, care învăluie iubirea romantică. Ideea că bărbații își află scopul existenței în dragoste și căsătorie este foarte derutantă și greșită. Este de fapt modul în care femeile își află împlinirea. Bărbații își clădesc încrederea în ei făcând lucrul care le place și obținând recunoașterea și răsplătirea pentru ceea ce fac.

Ideea că am fi divini și că putem iubi pe „dumnezeul dinlăuntrul” partenerului nostru este o formă de idolatrie. Majoritatea dintre noi suntem mai aproape de maimuțe decât de Dumnezeu.

Eu aș înlocui cuvântul „iubire” cu alte două: „încredere și respect”. Acest concept este mai realist și mai lesne de înțeles. Dragostea adevărată se încheagă în decursul unei perioade de ani și se fundamentează pe încredere și pe respect.

Firește, trebuie să începem prin „câștigarea” respectului față de noi înșine, iar aceasta se obține prin ridicarea la înălțimea idealurilor noastre și prin atingerea scopurilor pe care ni le-am fixat. Acesta este izvorul încrederii în sine și al forței de atracție pe care o degajăm.

Apoi, un bărbat trebuie să îi „câștige” încrederea și respectul femeii printr-o curtare răbdătoare, făcută pe îndelete. Pentru o femeie, iubirea este un act de abandon al propriei persoane, care o face vulnerabilă. Fericirea sa depinde de alegerea înțeleaptă a unui soț.

Am eu o bănuială că cel mai satisfăcător aspect al sexului nu este de ordin fizic, ci *afectiv*: totala posesie din perspectiva bărbatului și totalul abandon din perspectiva femeii. Reușita depinde de câștigarea încrederii femeii, astfel încât ea să lase garda jos.

Concepția greșită încetățenită printre noi că ni se cuvine iubirea constituie un alt aspect al culturii noastre. În loc de a ne strădui să devenim mai merituoși și mai utili, tânjim după „cineva” de poveste care să ne iubească așa cum suntem noi.

CE NUMIM NOI A FI IUBIRE

Ceea ce numim noi iubire este, de cele mai multe ori, tulburarea simțurilor noastre. Tinerele femei se comportă de parcă sex-appeal-ul este unicul lucru care le este necesar, iar tinerii bărbați de regulă le confirmă această greșeală. Filmele îi arată pe bărbați pierzându-și mințile după femei care au puține lucruri de oferit, în afară de frumusețe și nonconformism.

E o experiență interesantă vreme de zece minute, dar cum rămâne cu restul vieții? În trecut, femeile aveau deprinderi practice pentru a fi soții și mame. Învătau să gătească, să coasă și să își facă din casa lor un loc frumos și primitiv. Primeau învățătură aleasă și știau să cânte la un instrument. Aveau cunoștințe despre creșterea copiilor.

Însă, ceea ce este mai important, ele își formau o atitudine spirituală. Ele urmau să își lege viețile de un bărbat și „să se alăture echipei lui” la bine și la rău. Ele aveau să îi poarte copiii și să îi ducă mai departe esența ființei lui. Întru aceasta constă de fapt iubirea unei femei. Aceasta este ceea ce leagă un bărbat de o femeie.

Soția mea, care este mexicană, mai păstrează ceva din Lumea Veche. Ne-am întâlnit cu cinci ani în ur-

mă prin internet. Mi-a trimis un link, despre care mi-a spus că reprezintă un dar. Când l-am deschis, am văzut că realizase un superb site nou pentru cartea mea, *A Long Way to Go for a Date*.

Dragoste de la primul site; gestul ei mi-a spus că ea era pregătită să îmi fie folositoare, să mă ajute.

O femeie să-i fie de ajutor unui bărbat! Ce concept bizar în zilele acestea, când o veche conspirație satanică aproape a atins apogeul.

(Notă: Îi sunt dator lui David Livingstone, strălucitul autor al cărții *Dumnezeul muribund: Istoria secretă a civilizației occidentale*, pentru că mi-a atras atenția asupra *Poveștii lui Lilith* și a legăturii dintre feminism și cabala.)

INCORECT POLITIC Sfat pentru tineri

Viața mea a fost disfuncțională până la vârsta de 50 de ani, deoarece am acceptat cu naivitate minciunile feministe livrate de mass-media. Nu mi-am imaginat niciodată că elita financiară s-a angajat într-un război pentru a submina societatea prin distrugerea rolurilor heterosexuale. Acest atac înveninat din partea guvernului împotriva familiei tradiționale continuă cu îndârjire până astăzi. Scopul este acela de a crea o Nouă Ordine Mondială totalitaristă, în care controlul mental să înlocuiască statul polițienesc.

Ca milioane de alți bărbați, „am fost scutit de o corvoadă” prin eliberarea sexuală și feminism. În loc de a deveni soț și părinte, am fost liber să fac sex și să îmi caut „identitatea”. Adeseori, sexul și identitatea se confundă. Nu am înțeles că bărbații se maturizează și își află direcția și scopul vieții asumându-și rolul tradițional, nu evitându-l. Drept urmare, am suferit de fixație

infantilă pe plan afectiv și am ratat șansa de a-mi înțelege o familie.

Ceea ce urmează constituie un antidot la propaganda elitei feministe. Nu vreau ca tinerii să cadă în aceeași capcană în care am căzut eu.

1) Arareori auzim aceasta, dar a avea copiii sănătoși și viguroși este cea mai mare realizare a unui bărbat. Instinctul patern este la fel de puternic ca cel matern, însă noi îl luăm în mod greșit drept poftă trupească. De fapt, noi căutăm o femeie care să ne poarte și să ne îngrijească copiii; o femeie ale căror extraordinare calități se vor împleti cu ale noastre, zămisbind ființe minunate. Noi suntem verigi într-un lanț care tinde către veșnicie. Noi suntem părinți fondatori. Familia este moștenirea noastră.

2) Nu mai plecați urechea la ce se transmite prin media ori la ce vă spun anturajul ori părinții voștri. „Încrede-te în tine însuși”, spune Emerson în poezia *Încrederea în sine* (1841). „Cel care vrea să fie bărbat trebuie să fie un nonconformist.” Ce îți șoptesc instinctele? De pildă, eu dintotdeauna am vrut să fiu stăpân în casa mea, dar feminismul îmi interzicea. *Ascultă-ți instinctele*.

3) Munca pe care o iubiți să vă fie pasiunea, și nu femeile. Munca este cinstea bărbatului. Bărbații dintotdeauna și-au clădit încrederea în ei înșiși pe îndeletnicirea favorită și pe răsplata inerentă. Femeile vor încerca să se intercaleze între un bărbat și munca lui, dar să nu le lăsați. Nu lăsați pe nimeni să vă distrugă darul.²⁰ Femeile nu respectă bărbații care fac din ele prima prioritate. Munca vă va ajuta să o țineți pe calea cea dreaptă și să evitați ispitele.

²⁰ Se subînțelege de aici o anumită ierarhizare, în care munca îi este superioară femeii. Dar, în realitate, prioritară ar trebui să fie relația soțului cu soția sa, munca fiind pe plan secundar [n.ed.].

4) Societatea noastră face din sex, dragoste, și din frumusețea femeii o falsă religie, pentru a ne abate atenția și a ne manipula. Sexul și frumusețea devin curând anoste. După ce noutatea trece, rămân personalitatea și caracterul. Mai bine te însori cu o femeie care are un anumit talent și aptitudini pentru viață, adică una care poate să programeze un aparat video, să decoreze casa și să taie gazonul²¹.

5) Nu pune femeile frumoase pe un pedestal. Au și ele defecte, ca oricare altele. Îți dau mai multă bătaie de cap deoarece au sentimentul că totul li se cuvine. Nu te însura cu cineva pentru care ai făcut o pasiune nebună, bazată pe atracție trupească. Am relatat această greșală a mea în cartea *A Long Way to Go for a Date*. Niciodată să nu îți arăți slăbiciunea. În faza curtării, niciodată să nu pari prea înfocat. Femeile iau asta drept o slăbiciune. Păstrează-ți demnitatea. *Nimic nu îi câștigă respectul mai rapid decât să o ții la distanță*. Bărbații cred că vor fi iubiți pentru calitățile lor excepționale. Nu este așa. Femeile caută bărbați care le fac să se simtă în siguranță. Ele vor bărbați care să iradieze forță și încredere. Dacă ești nesigur, construiește-ți încrederea atingându-ți scopurile personale. Nu dispera. Cel de-al doilea nume al femeilor este nesiguranța. Găsește pe cineva a cărei stimă de sine este inferioară stimei pe care o ai tu față de propria persoană.

6) Acum, că am ieșit din tulburarea hormonală la vârsta de 55 de ani, pot înțelege că sexul este îndeobște modul prin care se asigură supraviețuirea speciei. Însă

²¹ Pe cât este de greșită idolatrizarea frumuseții fizice într-o relație, pe atât este de greșită ignorarea acesteia în cadrul vieții de familie. Cel care își va alege soția pentru că știe să taie gazonul sau să programeze aparatul video, preferând-o unei femei frumoase, are mari șanse să aibă gazonul tăiat și aparatul video pornit, dar să fie cu gândurile departe de soția sa, la alte femei frumoase [n.ed.].

sexul este folosit ca să ne distragă atenția și ca să ne controleze. Oamenii nu ar avea nevoie să îl caute dacă s-ar căsători la vârste tinere, cum făceau în anii '50, și ar întemeia familii. Femeile ar trebui să se căsătorească și să aibă copii *înainte* de a merge la facultate. După ce și-au început cariera, bărbații trebuie să își găsească parteneri cu cinci ani mai tinere. Din punct de vedere sexual, un bărbat necăsătorit este ca un cablu electric sub tensiune. Trebuie să descarce acea energie într-o femeie.

7) Nu vă căsătoriți cu femei care nu fac din voi și din familia voastră prioritatea lor *primordială*. Vrei să îți împarți soția cu șeful ei? Dacă ai un țel în viață, de ce te-ai căsători cu cineva care nu te susține pentru ca tu să-l urmărești? Ori cu una care să se ia la întrecere cu tine? În economia iubirii, bărbații dețin puterea. Fertilitatea noastră durează de trei ori mai mult decât a lor. Noi suntem cumpărătorii. Alege-ți soția pentru învoiala pe care o face cu tine. „Un șapte” întreg este mai mult decât un sfert din „zece”.

8) Femeile adevărate știu să treacă în umbră. Își pun soții și copiii mai presus de ele. Ocoliți femeile care vor să intre în competiție, să controleze, să critice ori să se plângă (cele patru puncte de evitat!). Ocoliți femeile care sunt superperformante. Nu vă agățați de femeile care nu sunt disponibile. Nu sunt așa de speciale cum vor ele să vă facă să credeți că sunt (sau cum cred ele că sunt). Alegeți-vă o soție care să vă completeze și care să vă fie o bună tovarășă de viață.

9) A fi posesiv este un lucru firesc. Un bărbat vrea să posede o femeie. Femeile vor să fie posedate. În actul iubirii, spunem că un bărbat „posedă” o femeie. Cedând totala ei putere, ea primește în schimb totala iubire (ori totala posesie). Nu este același lucru cu dominarea. Nu îți domini brațul drept, nu-i așa? Soția ta este o parte

din tine. Căsătoria este parteneriatul bazat pe încredere și respect reciproc.

10) Gândește-te la sămânța ta ca la spiritul și esența ta unice. Este codul tău genetic. V-ai încredința sămânța unei femei vulgare și mediocre doar pentru că este atrăgătoare? Ideal ar fi să facem sex doar cu femeia pe care o vrem mama copiilor noștri. De aceea sexul este rezervat căsătoriei. Copiii ar trebui să fie rodul iubirii, nu al poftelor.

11) Media ne face un mare rău în ceea ce îi privește pe copii. De câte ori vedem copii portretizați într-o lumină cu adevărat pozitivă? Ca îngerași, așa cum adevărații și sunt? Socotind după lucrurile pe care le iubim, suntem foarte bogați. Cea mai mare iubire este cea dintre soț și soție, și dintre părinți și copii.

12) Nu vă irosiți vremea „căutându-L pe Dumnezeu”.²² Îl aflăm pe Dumnezeu slujindu-L, ascultându-L. Dumnezeu ne vorbește prin conștientizarea a ceea ce este bine și a ceea ce este rău, prin idealurile de adevăr absolut, de dreptate și de iubire. Nu suntem bărbați dacă refuzăm să ne jertfim „sinele” lui Dumnezeu (ascultându-L). Adevărul este eliberator, chiar dacă adevărul poate însemna robia noastră momentană.

Multe dintre acestea erau cunoștințe banale pe vremea copilăriei mele, prin anii '50. De-a lungul anilor ce au trecut, elitele ne-au denaturat treptat înțelegerea ordinii firești a lucrurilor.

Un sistem care seamănă frică și confuzie între sexe, care promovează promiscuitatea și distrugerea familiei, indiscutabil nu are în centru cele mai bune interese ale țării.

²² Autorul nu contestă aici viața religioasă în familie, ci contestă așa-numitul curent al „căutării lui Dumnezeu”, curent care în practică a deschis poarta influențelor spirituale orientale – ducând până la urmă în găsirea lui Dumnezeu prin droguri etc [n.ed.]

DRAGOSTE ORI SEX Ce vrem de fapt?

Când eram mai tânăr, nu puteam înțelege ce vor femeile. Aceasta deoarece nici femeile însele nu știau ce vor. Feminismul le-a spus să fie independente, să aibă cariere și amanți. Însă instinctele le-au spus să se căsătorească și să aibă copii.

Recent, Mary, o americană care locuiește la Londra, mi-a scris: „Am 39 de ani, sunt de două ori divorțată și nu puteam înțelege de ce îmi este atât de dificil să îl găsesc pe cel care mi se potrivește. Mulțumită site-ului dumneavoastră, acum înțeleg perfect de ce. Voi arăta articolele dumneavoastră prietenelor mele [care] sunt foarte nefericite și se plâng că majoritatea bărbaților pe care îi întâlnesc (și mă refer la bărbați trecuți de 30 de ani, nu la puștani de 15) nu vor decât sex și refuză să se angajeze într-o relație care să ducă undeva. Am început să înclin către o viață spirituală ca urmare a singurătății și a dorinței neîmplinite de a avea copii.

Între timp, vă voi citi articolele cu sârg, mulțumindu-I lui Dumnezeu că cineva are curajul să strige adevărul. În ultimii cinci ani m-am întrebat tot timpul de ce viața mea s-a dovedit a fi atât de neîmplinită, în vreme ce mama mea nu avea această problemă (ea s-a născut în 1929)”. Mary este una dintre milioanele de femei, așa cum există și milioane de bărbați, care nu au familie din cauza unei campanii secrete din cadrul unui război psihologic dus împotriva societății heterosexuale.

COMPORTAMENTUL DE AUTOAPĂRARE AL FEMEILOR

Mary identifică miezul problemei: bărbații „nu vor decât sex și refuză să se angajeze într-o relație care să ducă undeva”.

Tinerele femei de astăzi se poartă de parcă sexul este singurul mod de a atrage bărbații. Apoi ele încearcă să convertească sex-appeal-ul în iubire durabilă și familie. Este o autoamăgire. Le transmit acestora un mesaj greșit.

Doamnelor, dacă vreți iubire și familie, nu vă prezentați în manieră sexuală. De ce încercați să ieșiți în evidență în felul în care practic orice tânără femeie o poate face? Nici nu-i de mirare că sunteți părăsite!

În loc de aceasta, prezentați-vă ca potențiale partenere de viață: ca soții și mame. Cu alte cuvinte, îmbrăcați-vă modest și pregătiți-vă să fiți indispensabile bărbatului și copiilor pe care îi veți iubi. Deprindeți îndemânări de gospodină și de tovarășe de viață.

Ieri, o casierită de la Safeway m-a șocat, zâmbindu-mi. Repede mi-am dat seama că făcea parte din atribuțiunile ei de serviciu. Farmecul feminin (căldura, grația, voioșia, atenția, modestia) a fost zdrobit sub cizma grea a feminismului.

Doamnelor, asigurați-vă că bărbatul pe care l-ați ales vă merită. Nu vă încurcați cu nomazi sexuali, care nu își fac timp pentru curtare și căsătorie. Sexul este ritualul sacru de procreație. Sexul întotdeauna ar trebui să se petreacă în contextul unei iubiri, preferabil al unei căsătorii.

Copiii sunt literalmente parte din noi. Ei reprezintă creșterea noastră organică. Este sănătos, natural și normal să simți un sentiment de posesiune față de ei. Ei sunt noi.

PROMISCUITATEA

Promiscuitatea nu este normală sau naturală pentru heterosexuali. După cum am spus în altă parte, legătura heterosexuală se bazează pe încredere. Încrederea se bazează pe monogamie.

Cultul iluminat care stăpânește lumea înfățișează moralitatea tradițională ca fiind „de modă veche”. De-a lungul istoriei, bancherii iluminați au folosit „revoluția sexuală” pentru a corupe societatea și pentru a pune bazele subtilei lor tiranii. După cum a spus revoluționarul mason Giuseppe Mazzini, „noi corupem pentru a stăpâni”.

Forța de atracție a mișcărilor de stânga a constat întotdeauna în făgăduința privitoare la „sexul liber” (adică la eliberarea de constrângerile iubirii și căsătoriei).

Moralitatea tradițională reprezintă înțelepciunea pe care omenirea a agonisit-o de-a lungul istoriei cu privire la ceea ce este dăruitor de fericire. Comportamentul nostru moral contribuie la sănătatea noastră mai mult decât dieta și sportul.

Monogamia este bună și pentru bărbați. Un prieten îmi scria: „Bărbatul își dobândește prețuirea de sine din iubirea și respectul pe care i le insuflă familia, roadele muncii sale și din faptul că se bucură că ceea ce face el contribuie la edificarea unei lumi mai bune pentru copiii lui. Toate acestea ne-au fost răpite, Henry. Este dezgustător că foarte puțini bărbați au curajul să privească astfel lucrurile”.

Femeile depind și ele de un bărbat (soțul lor), pentru a se împlini pe plan personal. De aceea sunt atât de obsedate de iubire și de măritiş.

În căsnicie, bărbatul își asumă responsabilitatea de a-și împlini soția ca femeie, adică în calitate de par-

teneră de viață și de mamă. Femeile sunt diferite de bărbați. Ele sunt ca niște instrumente, ca niște vehicule. Ele simt nevoia de fi ocrotite și folosite pentru un scop mai înalt, altfel vor putrezi pe lujer ori vor exploda de frustrare.

Sexul reprezintă doar o mică parte din viață. Noi trăim într-o lume stranie și nesigură și avem nevoie să alegem ca parteneri oameni adevărați, de caracter și înzestrați cu anumite calități trebuincioase pentru a răzbi în viață. Iubirea crește pe zi ce trece, acumulându-se într-o lungă perioadă de timp.

BĂRBAȚILOR LI SE SPUNE SĂ SACRIFICE PUTEREA PENTRU A SE BUCURA DE SEX

Comedia de succes *Dragul de Raymond* este un exemplu al noii dinamici (feministe) ce caracterizează relația dintre bărbat și femeie. Raymond este arhetipul bărbatului american efeminat.

Într-un episod, de pildă, Raymond o învață pe soția sa să joace golf. Lăsăm la o parte faptul că golful este un sport tradițional rezervat bărbaților, un loc unde bărbații se duc pentru a scăpa de femei. Când Raymond o complimentează pentru priceperea de care dă dovadă la jocul de golf, ea îl răsplătește cu un sărut pasional. Privitorii își arată aprobarea.

Raymond rabdă orice incursiune a soției sale pe târâmul lui și îi potolește orice izbucnire nervoasă. El nu bagă de seamă că ea se concentrează mai mult asupra ei decât asupra lui și a familiei. Răsplata lui este de fiecare dată o partidă de sex.

Copiii nu sunt niciodată în prim plan, nu mai vorbim de Raymond.

În alt episod, Raymond se plânge că soția sa ia toate deciziile în casă. Însă atunci când preia el conducerea, provoacă un incendiu și se iscă panică. Imper-turbabilă, ea îl stinge cu un extingtor. Se pare că „stereotipurile sexiste” sunt numai bune atunci când rolurile sunt inversate.

Aceeași dinamică apare și în reclama la cârpa de praf Swiffer. Bărbatul este acasă și șterge praful. Soția sa este un director energic, aflându-se în mijlocul unei ședințe de afaceri. El o sună, telefonul fiind dat pe difuzor, și îi spune că acum face curățenie în dormitorul lor. Îngână un soi de gângurit de bebeluș, iar toți de la ședință aud. Vai! Zâmbete de jenă pe fețele tuturor!

Mesaj: dacă un bărbat cedează puterea soției sale, el va fi recompensat cu sex.

În viața reală acest fapt duce la o căsnicie disfuncțională. Femeile cedează puterea pentru a primi în schimb iubire. Când bărbații procedează astfel, ei se transformă în femei.

Femeile nu sunt atrase de bărbații pe care îi pot controla. Cu toate acestea, feminismul nu vrea să accepte conducerea bărbatului. Rezultatul este adesea destrămarea căsniciei.

MEDIA

Dacă cineva s-ar ocupa să-ți distragă atenția în timp ce complicele său ți-ar jefui casa, l-ai urî pe acesta?

Exact aceasta face mass-media (și sistemul educațional). Ne înșală și ne stagnează dezvoltarea, în vreme ce cartelul financiar consolidează un nemilos sistem de guvernare „de sus în jos”. Țara, democrația, adevărata religie și cultură, precum și familia sunt, pe ascuns, destrămate.

Se edifică instituții în vederea guvernării mondiale, creșterii fiscalității și a forței polițienești. Despre nimic din toate acestea nu se vorbește la știri și nici nu sunt transpuse în filme.

Și, în pofida acestui crud adevăr, ca niște oameni fără minte, avem o atitudine pozitivă față de media și față de educație.

Haideți, mai distrageți-ne atenția! Mai spuneți-ne niște minciuni!

CONCLUZIE

Căsătoria nu are nimic de-a face cu sexul și cu adorația reciprocă. Acestea devin rapid plictisitoare²³. Căsătoria înseamnă a îndeplini ceea ce ești dator să faci, și anume să lucrezi ceea ce este bineplăcut lui Dumnezeu, în cadrul propriului cămin și în societate.

Am încercat să Îl discredităm pe Dumnezeu, acuzându-L de tot ceea ce nu merge bine. Dumnezeu nu este un personaj care să ne rezolve nouă toate problemele; El este un ideal spiritual, adevărul absolut, suprema dreptate, bunătate și iubire. Capacitatea noastră de a percepe aceste idealuri este ceea ce ne definește ca oameni.

Menirea noastră este de a întrupa aceste idealuri și de a le răspândi în lume. Dacă nu o vom face, lumea nu se va transfigura și, pe merit, vom suferi consecințele. Asemenea și urmașii noștri. Majorității oamenilor le

²³ Devin plictisitoare pentru cei care nu știu de fapt să se iubească unul pe celălalt, pentru cei pentru care iubirea trupească e un act animalic și atât. Pentru creștini, iubirea trupească este un dialog între soți, un mod lăsat de Dumnezeu pentru exteriorizarea sentimentelor lăuntrice. Combătând, pe bună dreptate, idolatrizarea sexualității familiale prin spiritualizarea ei forțată - curent influențat de tantrism -, autorul cade în cealaltă extremă, a pervertirii unirii conjugale [n.ed.].

pasă de copiii lor, însă acordă puțină atenție stării reale a lumii pe care o locuiesc.

Astfel, în centrul unei căsnicii nu se află nici femeia, nici bărbatul, ci dragostea față de Dumnezeu. În special, bărbații ar trebui să aibă o viziune despre cum să Îi slujească lui Dumnezeu. Femeia trebuie să își aleagă un bărbat a cărui viziune să o poată împărtăși.

Ce vor *de fapt* femeile? Ele vor să țeasă un cuib de iubire. Întru aceasta constă familia dedicată idealurilor spirituale.

PARTEA A PATRA

FRANCMASONERIA, CONTROLUL MENTAL ȘI SOCIETATEA ILLUMINATI

FRANCMASONERIA Dorința de moarte a omenirii

Arhitecții înșelării, o istorie de 600 de pagini a francmasoneriei, scrisă de scriitorul estonian Jüri Lina, oferă o profundă cunoaștere a adevăratei naturi a istoriei moderne.

În esență, un segment dominant al societății occidentale s-a alăturat elitei financiare evreiești îmbrățișând francmasoneria, o filosofie luciferiană, care reprezintă o dorință de moarte a civilizației. Ei își imaginează că vor profita cumva în urma carnagiului și a suferinței cauzate de „Noua Ordine Mondială” pe care o vor clădi.

Deși incredibil, bizar și deprimant, Lina scrie că 300 de familii de bancheri, de origine evreiască în mare parte, s-au folosit de francmasonerie ca de un instrument pentru a răsturna, controla și perverti lumea apuseană.

Această perspectivă este consonantă cu interogatoriul din 1938 al NKVD-lui la care este supus un membru iluminat, care numește multe dintre familiile de bancheri și confirmă faptul că francmasonii sunt unelte de sacrificiu. (Vezi capitolul în trei părți „Clanul Rothschild dirijează Simfonia Roșie”).

Bazându-se pe arhivele puternicei Loje Franceze a Marelui Orient, capturate în iunie 1940 și făcute publice mai târziu de către ruși, Lina detaliază cum francmasonii au urzit o conspirație pentru înrobirea lumii și au

orchestrat toate marile revoluții și războaie ale erei moderne (Lina, p. 332).

Masonii, adeseori evrei, sunt responsabili pentru comunism, sionism, socialism, liberalism (și feminism). Ei iubesc *big government*-ul deoarece reprezintă monopolul suprem. „Guvernul mondial” (dictatura) reprezintă trofeul ultim. Aceasta este viziunea din spatele evenimentului din 11 septembrie și a „războiului împotriva terorismului”.

Toate aceste mișcări „progresiste” și „revoluții mondiale” reflectă răzvrătirea lui Lucifer împotriva legilor lui Dumnezeu și ale naturii, care se află în centrul francmasoneriei. Ei prind în capcană milioane de idealisti creduli, promițându-le o utopie bazată pe materialism și pe „rațiune”, dedicate „libertății, egalității, fraternității”, proprietății publice și altor idealuri amăgitoare. Cu alte cuvinte, se face uz de metoda „momește-și-comută”.

Conform afirmațiilor lui Lina, „scopul primordial al francmasoneriei moderne este de a construi Noua Ordine Mondială, un Templu al lui Solomon spiritual, în care cei care nu sunt membri nu sunt altceva decât niște sclavi [și] ... în care ființele umane vor fi sacrificate lui Iahve”.

Lina citează numeroase surse evreiești care susțin că francmasoneria se bazează pe iudaism și constituie „organul politic executiv al elitei financiare evreiești”. Francmasoneria a extins iudaismul la non-evrei, ori la non-evrei care pretindeau a fi evrei (Vezi „Conspirația evreiască este imperialismul britanic”).

Lina și alții care au încercat să trezească omenirea la conștientizarea stării sale reale sunt de obicei etichetați calomnios ca antisemiți, fasciști și „detractori” de extremă dreaptă de către persoane care se află indirect în slujba bancherilor.

Tactica apără conspiraționistii de investigare amănunțită și zădărnicește discuția noastră privitoare la previziunile negre.

Eu sunt evreu. Eu nu fac parte din acest monopol bancar, după cum nu fac parte nici majoritatea evreilor. Prin analogie, mafia este adeseori considerată ca fiind italiană, însă majoritatea italienilor nu aparțin mafiei.

Italienii nu îi atacă virulent pe oponenții crimei organizate și nu îi numesc „rasiști” ori „instigatori la ură”. Ar arăta teribil de suspicios. Evreii se compromit pe ei înșiși apărându-i pe bancheri, cu maleficul lor plan pentru omenire.

Toți cei patru bunici ai mei au pierit în holocaustul evreiesc. Cer să aflu motivul real pentru care au fost uciși. Bancherii masoni cu sediul la Londra și acoliții lor l-au adus pe Hitler la putere pentru a declanșa războiul, pentru a-l controla pe Stalin și pentru a justifica crearea statului Israel. Ei i-au trădat pe evreii ne-sioniști și i-au lăsat să piară. Se folosesc de evreii naivi așa cum se folosesc de masoni și de alte națiuni și grupuri.

CONSPIRAȚIA ILUMINISTĂ

Nu putem înțelege deplin lumea modernă dacă nu ne dăm seama că ea este rezultatul conspirației masonice. Oamenii o iau în derâdere, deși evidența le sare în ochi în fiecare zi.

Marele Sigiliu al Statelor Unite de pe bancnota de un dolar este un simbol masonic. Sunt 33 de trepte pe latura unei piramide reprezentând cele 33 de grade ale francmasoneriei. Masonii au întemeiat Statele Unite ca o bază pentru a pune în aplicare scopul lor de supremație mondială.

În mod similar, emblema Națiunilor Unite este de asemenea un simbol masonic. Lumea prinsă într-un

grilaj ce formează 33 de spații, înconjurat de ramuri de măslin, care semnifică intensă activitate din masonerie.

Trei pătrimi din președinții Statelor Unite din secolul XX au fost masoni de rang înalt. Atât Bush cât și Kerry sunt masoni (fac parte din ordinul „Skull and Bones”). Roosevelt, Churchill, Lenin, Troțki și Stalin au fost masoni. Majoritatea liderilor sioniști au fost masoni. Gerhard Schroeder, Jacques Chirac și Tony Blair sunt francmasoni. La fel este și Saddam Hussein, care a sugerat că războiul din Irak ar putea fi o sadică șaradă.

Există peste șase milioane de masoni în 32.000 de loje în întreaga lume, dintre care un număr de 2,5 milioane se află în Statele Unite. În 1929, 67% dintre membrii Congresului erau masoni. Există 360.000 de masoni în Anglia.

Lina crede că „francmasoneria joacă același rol în societatea occidentală pe care l-a jucat în Uniunea Sovietică. Dacă nu faci parte din francmasonerie, nu există niciun fel de șansă să ai acces la o carieră rapidă, indiferent de cât de talentat ai fi”.

Nu uitați faptul că și comunismul a fost un proiect masonic, și astfel puzzle-ul începe să prindă contur.

Lina spune că francmasonii controlează nu doar politică, ci și fiecare segment al societății occidentale, inclusiv știința și cultura. „Viața culturală din zilele noastre realmente și-a pierdut luciditatea”, scrie el. „Asistăm la debutul senilității culturale.”

În pamfletul său, *Conspirația deschisă: Planul pentru o revoluție mondială* (1929), francmasonul H.G. Wells descrie o „societate secretă deschisă”, alcătuită din oamenii de la cârma societății, ce funcționează ca o forță secretă, având ca scop luarea în posesie a resurselor lumii, reducerea populației prin război și înlocuirea statului național cu dictatura mondială.

IDEOLOGIA MASONICĂ

Ființele umane sunt firesc atrase de bine și resping răul. Astfel că răul întotdeauna se înfățișează sub forma unui bine aparent. Publicului larg și propriilor membri din rangurile inferioare, francmasoneria le propovăduiește că ea este dedicată umanismului, toleranței, creștinismului, precum și „transformării omului bun în mai bun” ș.a.m.d.

Dacă acestea ar fi adevărate, ar mai fi oare nevoie să pretindă jurăminte de păstrare a secretului de la membrii lor sub amenințarea că li se vor tăia gâturile? I-ar mai îndemna pe masoni să își sprijine fratele, chiar și atunci când încalcă legea? Ar mai fi fost ei condamnați de numeroși papi și exilați din multe țări?

Nu doresc să contest bunele intenții ale multor oameni decenti și cumsecade din „Gradele albastre” inferioare, care nu sunt conștienți de adevărata funcție și natură a francmasoneriei. Însă există din belșug dovezi și mărturii că francmasoneria este o organizație satanică care este dedicată cultului morții.

De exemplu, atunci când Loja Italiană a Marelui Orient a fost evacuată din Palazzo Borghese din Roma în 1893, proprietarul a găsit un altar dedicat lui Satan. Francmasonii italieni au publicat un ziar în anii 1880, în care au recunoscut de nenumărate ori că „stăpânul nostru este Satan!”

Masonii recunosc și că au o agendă politică revoluționară.

O frază ilustrativă printre cele pe care Lina le citează din publicațiile masonice este cea dintr-o revistă germană din anul 1910: „Idea motrice este întotdeauna centrată pe distrugere și pe nimicire, deoarece puterea acestei mari societăți secrete poate răsări doar din ruinele ordinii existente a societății”.

CONCLUZIE

Conspirația illumiinaților este frâna responsabilă pentru stagnarea dezvoltării omenirii. Omenirea se aseamănă unei persoane care suferă de o boală gravă și zace în comă.

Jüri Lina a scris o carte curajoasă ca să ne reînvie. El spune că noi ne înfruntăm cu „cea mai amplă criză spirituală din istoria umanității. (...) Ei ne-au confiscat istoria, demnitatea, înțelepciunea și onoarea, simțul responsabilității, tradițiile și percepția spiritualului”.

În parte și noi suntem de vină. „Nu am izbutit să ne împotrivim nebuniei masonice din cauza enormei noastre credulități. Am fost totalmente păcăliți și am nesocotit semnalele de avertizare.”

El încheie într-o notă optimistă, spunând că răul este disfuncțional și inevitabil se va autodistruge. „Francmasoneria conține înlăuntrul ei semințele proprii distrugerii.”

Războaiele, revoluțiile, crizele economice fac toate parte din procesul „revoluționar” al cărui scop este de a conduce omenirea în marș forțat către „guvernarea mondială”, sub egida francmasoneriei, care este surogat al alianței dintre elitele oculte evreiești și elitele financiare ne-evreiești. „Autodistrugerea” lor pare a fi cea mai bună nădejde a noastră, de vreme ce oamenii sunt prea slabi și ineficienți să se împotrivescă.

ÎNDOCTRINARE

Cum își trădează universitatea studenții

Eu mi-aș trimite fiul la universitate numai dacă nu ar avea niciun talent. El se va duce oricum, pentru viața socială și pentru diplomă. Însă îl pun totuși în gardă că, după ce va studia științele umaniste și sociale,

nu va mai fi în stare să gândească independent ori să absoarbă informații care sunt contrare îndoctrînării primite.

Universitatea modernă nu este fidelă adevărului, ba dimpotrivă. Feminismul represiv tronează în campus, iar acesta este doar un simptom al unei probleme mult mai profunde.

„Cultura” modernă occidentală este clădită pe ipotezele mincinoase ale iluminismului, o mișcare intelectuală datând din secolul al XVIII-lea. Aceasta, la rândul ei, a fost produsul iluminărilor, care și-au propus să creeze o nouă ordine (seculară) mondială, tăgăduind existența lui Dumnezeu și a legilor imuabile naturale și spirituale.

În practică, aceasta înseamnă că studenții de la disciplinele umaniste studiază o grămadă de atești care sunt prezentați de parcă ei ar fi dumnezei. Profesorii lor joacă rolul unor mari preoți.

Ca niște oameni surzi care acordează un pian, ei încearcă să explice condiția umană fără referire la Creator, la planul dumnezeiesc ori la Sfântul Duh, Care viază în oameni.

Ei portretizează omenirea ca pe un animal lăsat de izbeliște într-o lume amorală, pradă nemiloasei lup-te pentru supraviețuire.

Ei celebrează „libertatea” - prin care ei înțeleg libertatea de a respinge Rânduiala lui Dumnezeu - de a te deda la pofte animalice și de a-ți făuri o realitate personală alienată și disfuncțională.

Iluminismul este doctrina luciferiană a francmasoneriei. Toga de absolvent pe care o poartă absolvenții este un simbol al francmasoneriei. Roba neagră simbolizează puterea ocultă. Studenții de la științe umaniste sunt, fără să bage de seamă, inițiați treptat într-un cult luciferian/comunist.

Dumnezeu personifică idealuri precum iubirea, adevărul, bunătatea, armonia și dreptatea. Credința în realitatea acestora este esențială pentru dezvoltarea noastră sănătoasă. Cultura noastră le cinstește numai cu buzele (astfel funcționează înșelarea), pentru că ea de fapt este dedicată anihilării lor.

PROGRAMAȚI SĂ DEVENIM DISFUNCȚIONALI

Scopul culturii și educației moderne a fost acela de a ne face disfuncționali. *Protocoloalele Înțelepților Sionului* o confirmă. *Protocoloalele* nu sunt o diatribă antisemitică. (Ei spun aceasta deoarece nu vor să le citiți.) Este planul pentru Noua Ordine Mondială care este acum în desfășurare.

Cineva - care ar putea fi Baronul James Meyer Rothschild - a scris și a revizuit această lucrare între anii 1855 și 1895 pentru o Societate Secretă Masonică, Illuminati. Societatea Illuminati reprezintă o continuare a alianței feudale dintre bancherii evrei și aristocrații europeni. Illuminații au creat și au finanțat comunismul.

Illuminații sunt legați printr-un jurământ de închinare înaintea lui Lucifer, îngerul răzvrătit care L-a sfidat pe Dumnezeu, ei crezând acum că omul va fi cel care va plămădi realitatea. Numele lui înseamnă „pur-tător de lumină”. Acum înțelegeți ce anume înseamnă „iluminismul”? Cei superbogați vor să fie ei dumnezei și să dea realității o înfățișare nouă, potrivită intereselor lor. Pentru a face aceasta, ei trebuie să rezeze legăturile noastre cu Realitatea, adică cu Dumnezeu (Adevărul, Iubirea și Dreptatea absolute).

Mijloacele lor sunt nelimitate, precum le sunt și ambițiile. Iată câteva afirmații relevante din *Protocolul al șaisprezecelea*:

„Cu scopul de a nimici toate forțele colective în afară de ale noastre, vom desființa Universitățile, prima etapă a colectivismului, și vom întemeia altele într-un nou spirit.”

„Trebuie să introducem în educația lor toate acele principii care au slăbit atât de mult ordinea lor socială.”

„Să nu credeți că afirmațiile acestea sunt fără o bază serioasă; gândiți-vă la succesul pe care l-am știut a-l făuri darwinismului, marxismului, nietzscheismului, (...) este limpede de remarcat ce mare putere de năucire au avut aceste curente asupra minților goimilor.” (*Protocolul al doilea*)

„Vom șterge din amintirea oamenilor toate lucrurile care au existat în secolele anterioare și care nu sunt pe placul nostru.”

„Îi vom transforma în niște dobitoace supuse, care nu gândesc, așteptând ca lucrurile să le fie puse dinainte pentru a-și putea forma o idee despre ele...”

Acestea sunt la unison cu un pasaj dintr-un manual de control mental din anul 1930: „În Statele Unite noi am reușit să scoatem scrierile lui William James și ale altora (...) și să introducem în manualele de psihologie doctrinele lui Karl Marx, Pavlov, Lamarck și ideile materialismului dialectic, într-un asemenea grad încât oricine se apleacă către studiul psihologiei devine pe loc pasibil de a accepta justetea comunismului”.

„De vreme ce fiecare catedră de psihologie din Statele Unite este ocupată de persoane din cercul nostru, folosirea cum se cuvine a unor asemenea texte este garantată. (...) Instruirea claselor educate ale populației în spiritul doctrinei comuniste se înfăptuiește relativ ușor” (*Arta sovietică a controlului mental*, II, cap. 11).

PLECAȚI-VĂ ÎNAINTEA „MARILOR PERSONALITĂȚI”

Studentii sunt inițiați în „Cultul Marilor Personalități”, panteonul impostorilor moderni care au uzurpat tronul lui Dumnezeu.

Fiecare lucrare de-a lor este tratată ca o Scriere Sacră. Articolele academice sunt consacrate cuvintelor care se dovedesc ulterior a fi greșeli de tipărire. Am asistat la un colocviu al absolvenților în cadrul căruia un student a citit o listă de obscenități revoltătoare care fuseseră cenzurate din romanul lui William Faulkner, *Sanctuarul*. După fiecare expresie obscenă citită, ceilalți studenți își țineau răsuflarea de oroare de parcă un artefact religios ar fi fost profanat.

Profesorii sunt preoții plătiți cu vârf și îndesat ai acestui cult secular. Ei au un interes personal în propagarea învățăturilor sale. Ei își inițiază studenții într-un obicei de servitute mentală pe viață. Toată cunoașterea vine de la Marile Personalități. Studenții pot doar aspira să le pătrundă înțelesul. Un profesor mi-a spus odată că eu îmi ratasem cariera, deoarece „doar marile personalități pot spune astfel de lucruri”.

Starea de spirit a studentului înclină către pasivitate și dezorientare. El se luptă să reconcilieze perspective contradictorii asupra lumii.

Într-o bună zi mi-am venit în fire. Nu trăiesc aceste „mari personalități” în aceeași lume ca și mine? Nu este cea în care eu însumi trăiesc?

Să cutez a gândi cu mintea mea?

Distrugerea are loc și în timp, și în spațiu. Axându-se exclusiv pe studierea trecutului, studenții cred că nimic nu a mai rămas de înfăptuit. Nu a mai rămas niciun manifest de scris și nicio Bastilie nu mai trebuie zguduită din temelii.

În vreme ce lumea tânjește după un bun conducător la cârma ei, generația tânără șade îngropată între manuscrise prăfuite, scriind comentarii elogiase pe marginea lucrărilor unor oameni morți.

SISTEMUL EDUCAȚIONAL SLUJEȘTE ACESTUI SCOP

După cum ați aflat până acum, educația umanistă nu își propune să ridice nivelul intelectual ori să formeze oameni cu mintea trează. Lumea este în posesia și sub conducerea unei societăți secrete alcătuite din bancheri și din aliații lor. Scopul lor, făcând uz de cuvintele lui Cecil Rhodes, este de a „absorbi treptat bogățiile lumii”. Firește, trebuie să își țină ascuns planul. Ei vor să îi transforme pe studenți în uneltele lor. Profesorii care nu intră în acest joc sunt concediați.

Dacă nu ați băgat de seamă, universitățile nu sunt locuri dedicate cercetării și dezbaterii revigorante. Sunt bălți cu apă stătută care duhnesc a compromis moral și a decepție.

Omenirea bâjbâie prin întuneric. „Tot ceea ce știm este că vântul bate”, scria Thoreau. Găunoasa noastră încredere în noi se bazează pe progresul material și pe tehnologie, pe care Thoreau le numește „mijloace avansate pentru scopuri care nu sunt la înălțime”.

„Prin ideea progresului, am sucit capetele lipsite de creier ale goimilor”, spune *Protocolul al treisprezecelea*. Cu excepția „inventiilor materiale”, progresul, „ca o idee amăgitoare ce este, înseamnă abandonul adevărului în toate domeniile”.

Cu alte cuvinte, illuminații au infestat omenirea cu iluzia că ei construiesc o utopie umanistă al cărei fundament este rațiunea, când, de fapt, ei pun bazele unei tiranii. Aceasta este esența „globalismului” și firul

roșu ce străbate toate evenimentele ce se petrec în lume...

În concluzie, Dumnezeu este Duh, o stare de conștiință, în care idealurile de dreptate, bunătate, adevăr și iubire sunt evidente. Prioritatea iluminatilor este distrugerea creștinismului și a credinței în Dumnezeu. Ei trebuie să dezlege omenirea de ancora sa metafizică și de a o substitui cu o falsă realitate favorabilă conducerii lor.

Educația umanistă din zilele noastre este un placebo, un substitut al unei adevărate educații. Este un pretext pentru îndoctrinare, pe care dacă o accepți, îți dă dreptul să primești o slujbă.

Lumea nu va fi salvată de faptele lui Dumnezeu, ci de faptele oamenilor prin care lucrează Dumnezeu. Sarcina noastră este de ne asuma la modul cel mai serios aceste idealuri în viața noastră personală și de a le răspândi în lume. Prețul respingerii lui Dumnezeu este acela de a deveni sclavii unor oameni extrem de malefici.

TAVISTOCK Cum se joacă elitele de-a Dumnezeu

Ca o pisică jucându-se cu un șoricel, elitele ne hărțuiesc, lăsându-ne să întrezărim când și când starea deplorabilă în care ne aflăm. O astfel de mijoarcă o constituie și filmul din 1998, *The Truman Show*, regizat de Peter Weir.

Truman Burbank, interpretat de Jim Carrey, nu are habar că viața sa este un reality show.

Totți, inclusiv soția sa, sunt niște actori și tot ceea ce se întâmplă are un scenariu în spate. Cu alte cuvinte, viața lui este o amăgire.

Condiția de coșmar a lui Truman Burbank o descrie de fapt pe a noastră. Conform spuselor lui John Coleman, elitele scriu și regizează acest scenariu de aproape o sută de ani la Institutul Tavistock pentru Relații Umane, cu centrul la Londra.

Coleman, în vârstă de 71 de ani, fost ofițer în serviciile secrete britanice (MI-6) a dat în vileag clica care domină lumea, mai întâi în cartea *Ierarhia conspirației: Povestea Comitetului celor 300* (1992).

După cum sugerează și titlul, recenta sa carte este un strigăt de acută disperare: *Institutul Tavistock pentru Relații Umane: Plămădirea declinului moral, spiritual, cultural, politic și economic din Statele Unite ale Americii* (2005).

Cartea este confirmarea faptului că o elită financiară a pus la cale fiecare război și criză economică din istoria modernă și continuă să ne condiționeze credințele și comportamentul.

După cum susține Coleman, Institutul Tavistock și-a început existența înainte de primul război mondial, pentru a convinge popoarele iubitoare de pace de necesitatea de a se masaca unele pe altele.

„Acei tineri americani cu chipuri proaspete din Arkansas și Carolina de Nord au fost trimiși să mărșăluiască prin Europa crezând că «luptă pentru țara lor», neștiind că «democrația» pentru care Wilson i-a trimis «să construiască o lume sigură» era, de fapt, dictatura unui guvern unic socialisto-internaționalist.”

Fondat de familia regală, de clanurile Rockefeller și Rothschild, Tavistock a făcut muncă de pionierat în sfera tehnicilor de propagandă folosite ca să justifice războiul. Minciunile sfruntate despre atrocitățile germane din primul război mondial sunt în perfectă consonanță cu minciunile de decenii mai târziu despre gazarea kurzilor din ordinul lui Saddam Hussein și uciderea copilașilor în Kuwait. Desigur, cea mai gogonată

dintre toate este minciuna că musulmanii ar avea ceva de-a face cu evenimentul de la 11 septembrie.

Coleman a aflat că 94% din cuvintele și frazele cheie fabricate de Institutul Tavistock pentru a servi în timpul celui de-al doilea război mondial „se potriveau de minune cu cele folosite în Războiul din Coreea, Războiul din Vietnam, Războiul din Golf”.

Principală remarcă a lui Coleman este aceea că noi nu putem avea încredere în nimic din ceea ce mass-media ori guvernul ne spun și, mai cu seamă, în cadrul așa-ziselor „știri”. El îl citează pe șeful propagandei lui Stalin, Willi Munzenberg: „Toate știrile sunt minciuni și toată propaganda este deghizată în știri”.

Coleman spune că societatea este împânzită de instituții și organizații aflate sub directiva Institutului Tavistock, al căror scop este inducerea în eroare și distorsionarea. Sunt numite instituții „de elită”, după cei cărora acestea le slujesc.

Conspirația are ramificații până la nivele locale. Conform afirmațiilor lui Coleman, Tavistock deține o „armată invizibilă” de actori care se găsesc „astăzi în sălile de judecată, în poliție, biserici, administrația instituțiilor de învățământ, complexe sportive, redacțiile ziarelor, televiziuni, (...) consilii orașenești, puterea legislativă statală, și sunt o mulțime în Washington. Ei sunt la conducerea fiecărui birou...”

Practic, fiecare corporație, universitate, think tank ori fundație importantă este legată de Institutul Tavistock (vezi lista din *Ierarhia conspirației*, pp. 221-253). Acesta alege ce protagoniști ai divertismentului să privim, ce experți să ascultăm, ce politicieni să alegem. Fiecare președinte al Statelor Unite, începând cu Theodore Roosevelt, s-a aflat sub controlul său. De la acest control s-au sustras răzvrățiți ca JFK și Richard Nixon.

Tavistock se află în spatele fiecărei mișcări sociale „spontane” din ultimul secol, incluzând feminismul, eliberarea sexuală, mișcarea pentru pace, mișcarea „New Age”, ecologismul, homosexualitatea și mișcarea pro-avort.

„Falimentul moral, spiritual, rasial, economic, cultural și intelectual în care ne aflăm astăzi nu este un fenomen social (...) care pur și simplu s-a întâmplat. Mai curând, este produsul unui program cu grijă planuit de Tavistock”, scrie Coleman.

Suntem constant studiați spre a se vedea cum vom reacționa sub stres. Invazia marțiană a lui Orson Welles²⁴ din 1938 a avut drept scop demonstrarea puterii „știrilor” de a înșela. Coleman nu o menționează, dar puternica pană de curent din Nord-Est a fost probabil un alt studiu de comportament al maselor. La fel ca și cazul New Orleans. Convinși de comportamentul nostru gregar, Coleman spune că Tavistock a mers mai departe și a instrumentat masacrarea lui David Koresh și a discipolilor lui la Waco, după ce a mințit în legătură cu activitățile lui.

Tavistock acționează conform maximei lui Sun Tsu: „Ucide câțiva, terorizează mulți”. Coleman numește decizia lui Winston Churchill de a bombarda civilii „o crimă de război”. La Dresda s-a întâmplat un „atac împotriva creștinismului, programat a se petrece în timpul Postului Mare”, spune el.

²⁴ Pe 30 octombrie 1938, în ziua de Halloween, a fost difuzat teatrul radiofonic *Războiul lumilor*, adaptare după romanul fantastic al lui H.G. Wells (publicat în 1898), care prezintă o invazie și o luare în stăpânire a pământului de către marțieni. Adaptarea radiofonică a fost narată de actorul Orson Welles. Cea mai mare parte a piesei a fost prezentată ca un „buletin de știri” simulat, fapt ce a creat ascultătorilor senzația că exact în acele momente avea loc o invazie a marțienilor [n.tr.].

În opinia lui Coleman, Tavistock poartă un război împotriva lumii musulmane, deoarece islamul reprezintă un obstacol în calea deplinului său control. El afirmă că Rusia și China încă mai posedă un dram de independență.

CONCLUZIE

Ne aflăm în această năpastă deoarece un mic grup de familii dinastice au adunat bogății nelimitate prin uzurparea rolului guvernului de a crea bani.

Pentru a menține acest nedrept avantaj, ei au nevoie să creeze o dictatură a unui „guvern mondial”. Precum în multe situații coloniale, elitele noastre naționale sunt alese după disponibilitatea lor de a colabora cu puterea ocupantă. Majoritatea oamenilor ar face orice pentru a avea „succes”. Mulți cred că sunt cetățeni liberi, care clădesc o lume mai bună. Precum în cazul a doi profesori evrei care au adus recent critici lobby-ului israelian, oamenii, de regulă, descoperă realitatea doar atunci când se abat de la scenariul impus.

Publicul se află sub un permanent atac psihologic. Dați drumul la știri, uitați-vă la complicele sub acoperire în cazul 11 septembrie, Rudolph Giuliani, vărsând lacrimi de crocodil cu familiile victimelor la procesul înscenat lui Zacharias Moussaoui, găsit țap ispășitor. Mohammed Atta, deturnătorul din partea Al-Qaeda, „a tastat din greșeală microfonul de control al traficului aerian în locul sistemului de intercomunicație al cabinei” și este surprins cum vorbește cu pasagerii înfricoșăți! Sigur că da!

Între timp, ne paște gripa aviară. Cineva incendiază bisericile africanilor. Străini nepoștiți ne invadează țara (în ciuda „securității sporite” decretate de „războiul împotriva terorismului”). Iisus i-a cerut lui Iuda să Îl trădeze. Și așa mai departe.

Oamenii cred că iluminatii sunt un dușman abstract și vag. Să nu care cumva să priviți dincolo de televizorul vostru, de iPod-ul vostru, de radioul vostru, de filme ori ziare!

Coleman spune că 450 din cele 500 de companii de succes din clasamentul anual realizat de revista *Fortune* își primesc ordinele de funcționare de la Tavistock. Aceasta ar explica de ce reclamele de la televizor sunt mai curând preocupate de modificarea comportamentului uman decât de vinderea unui produs.

Am văzut minunăția aceasta recent. Un băiețel asaltează o fetiță cu daruri. De fiecare dată, ea îl respinge. Într-un sfârșit, acceptă o vază plină cu flori, dar îi trânteste băiatului ușa în nas. Aruncă florile la gunoi și folosește vaza pentru a sorbi băutura răcoritoare marca McCain.

Ce mesaj numai bun de livrat copiilor! I-au buimăcit cu totul pe oameni și iată că acum am devenit prea dezbinați și disfuncționali să le putem rezista.

Ca și Truman Burbank, din ce în ce mai mulți însă au sesizat scenariul. Ei analizează intriga poveștii și o găsesc a fi amenințătoare și perversă. Coboară de pe scenă și își află viața cea adevărată.

CULTURA MODERNĂ Rădăcinile iudeo-masonice ale „culturii” moderne

„CULTURA” MODERNĂ este produsul conspirației luciferiene împotriva civilizației creștine.

Gradual negativă și neobosit obscenă, „cultura” modernă atacă resursele umane de demnitate, decență și speranță, care ne definesc ca ființe umane, diferențiindu-ne de animale.

De exemplu, săptămâna trecută, media făcea comentarii elogioase unei piese de teatru despre „iubirea sexuală” dintre un bărbat însurat și o capră.

Într-un interviu, dramaturgul Edward Albee a spus că piesa lui, *Capra*, pune în discuție un „tabu social” și spera că publicul își va „re-examina valorile și atitudinile față de zoofilie”.

„Nostimă, emoționantă și tragică” se extazia *Channel 4 News*, un canal de televiziune respectabil și „serios” din Marea Britanie.

Zoofilia chiar s-a produs, iar prim-planul piesei este centrat pe confesiunea protagonistului despre neputința de a face față faptului că „se simte vinovat pentru că nu are sentimente de vinovăție”. „Cu toții suntem niște animale”, cugetă el. Piesa este bazată pe confruntarea dintre protagonist, soție și fiul lor gay.

Un cititor, Jonathan Stonehouse, scria: „Mă cutremur la gândul că sunt mulți cei care asociază acum libertatea cu declararea ca normalitate a tuturor lucrurilor care erau pe vremuri socotite respingătoare, când de fapt adevărul este că noi clădim o lume în care majoritatea vor fi sclavi propriilor capricii și fantezii, ca să nu mai amintesc de poftele păcătoase și scârboase pe care imaginația omenească le poate concepe. Aceasta este o formă de libertate de care eu foarte bine mă pot dispensa”.

Adevărata cultură are drept scop cizelarea instinctelor noastre animalice, modelându-ne după idealurile spirituale (precum adevărul, dreptatea, bunătatea și frumosul). Contracultura modernă țintește către scăderea nivelului moral și distrugerea societății prin anihilarea acestor idealuri.

Contracultura îl înfățișează pe om în termeni pur naturaliști și materiali. Fiecare impuls sexual și fiecare funcție biologică sunt îndreptățite să primească recunoașterea și să li se dea frâu liber. Optarea pentru o

asemenea atitudine este considerată un act de „curaj”, în vreme ce orice obiecție trece drept represivă și pudibondă ori fascistă.

Într-unul dintre ultimele episoade ale filmului *Sex and the City*, spectatorii au trebuit să o suporte pe Carrie epilându-se inghinal. Din fericire, am fost scutiți de o priveliște frontală deplină.

Nu este vorba de pudibonderie. Demnitatea umană presupune intimitate. Farmecul femeii presupune candoare și mister. Avem și suflete, nu doar trupuri.

Preamărirea laturii animalice a omului cu prețul înjosirii calităților lui spirituale este directă consecință a deificării omului. Cultura noastră crede că omul este un produs finit și nu mai are nevoie să fie transfigurat de iubirea lui Dumnezeu.

Un simptom al socotirii omului ca fiind Dumnezeu este faptul că noi împodobim cu o aură de mister și aducem adorare ființelor umane. Noi avem cultul minților strălucite, cultul frumuseții exterioare, cultul bogăției și al puterii.

„Cultura” modernă reflectă capitolul final al conspirației diabolice care respinge planul lui Dumnezeu cu privire la dezvoltarea umanității.

RĂDĂCINILE IUDEO-MASONICE ALE CONTRACULTURII (MODERNISMULUI)

Mâncând fructul interzis, Lucifer le-a promis: *Vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul* (Facere 3: 5).

Aceasta înseamnă că omul va stabili el însuși ce este bun și ce este rău.

Dumnezeu este Bun. Când omul se face pe sine Dumnezeu, el de fapt devine Satan. Binele se metamor-

fozează în acele lucruri pe care cel mai puternic om sau grupare le dorește. Binele devine rău și răul devine bine. Este ceea ce se petrece astăzi.

Există o mulțime de grupuri care au vrut să se autoproclame Dumnezeu, însă unii conservatori cred că contracultura noastră își are originile în concepția evreilor privitoare la calitatea lor de „popor ales”.

La origine, evreii L-au perceput pe Dumnezeu ca fiind o Forță Morală Universală. (Acesta este și iudaismul cu care eu mă identific.)

După câte se pare, în anul 79 î.Hr. a avut loc un război civil, iar fariseii au ieșit învingători. Ei au proclamat supremația Talmudului babilonian în detrimentul Torei (primele cinci Cărți ale Vechiului Testament).

Talmudul propovăduiește că evreii sunt aleși de Dumnezeu ca să conducă omenirea. În practică, aceasta îi face să fie Dumnezeu și le dă dreptul să reconfigureze realitatea. Astfel, ei devin luciferieni. După cum afirmă Harold Rosenthal, „majorității evreilor nu le place să o recunoască, dar Dumnezeu nostru este Lucifer (...), iar noi suntem poporul ales. Lucifer este cât se poate de viu”.

Conform spuselor unui autor care se semnează „Rabi”: „Creștinismul este preocupat mai cu seamă de mântuirea individuală a omului. Iudaismul este preocupat numai de mântuirea Casei lui Israel, care doar ea poate înlesni mântuirea celor șaptezeci de neamuri ale universului” (*Anatomia iudaismului francez*, pp. 203-204).

Prin urmare, fariseii L-au respins pe Hristos deoarece El învăța că Dumnezeu este iubire și că toți oamenii sunt egali înaintea lui Dumnezeu.

„Venirea lui Hristos a fost o catastrofă națională pentru poporul evreu, mai ales pentru conducătorii săi”, scrie Léon de Poncins. „Până atunci, doar ei au fost

Fiii Legământului; ei fuseseră unicii săi mari preoți și beneficiari”.

El continuă: „Dușmănia neîmpăcată cu care iudaismul s-a opus creștinismului de 2000 de ani este cheia și cauza determinantă a subversiunii moderne. (...) [Evreul] s-a făcut apărătorul rațiunii împotriva lumii mistice a spiritului (...), el a fost mare autoritate în materie de necredință; toți intelectualii răzvrățiți s-au îndreptat către el, fie pe ascuns, fie pe față...” (*Iudaismul și Vaticanul* pp. 111-113).

FRANCMASONERIA ȘI IUDAISMUL

Fiind fundamentată pe mesianismul iudaic, francmasoneria a fost unealta bancherilor și a contribuit la distrugerea monarhiilor creștine din Germania, Austria și Rusia și la declinul Bisericii Catolice.

În Enciclica *Humanum Genus* (1884), Papa Leon al XIII-lea a scris că scopul suprem al francmasoneriei este de a „dezrădăcina complet întreaga ordine religioasă și morală din lume, care a fost adusă la existență de creștinism. (...) Aceasta înseamnă că temelia și legile noii structuri a societății își vor avea originea în naturalismul pur”.

Papa Leon al XIII-lea mai spunea și că „Francmasoneria este personificarea permanentă a Revoluției; ea este un fel de societate întoarsă pe dos, al cărei scop este de a exercita o stăpânire ocultă asupra societății așa cum o cunoaștem noi și a cărei unică *raison d'être* este purtarea unui război împotriva lui Dumnezeu și a Bisericii Sale” (De Poncins, *Francmasoneria și Vaticanul*, p. 45).

Léon de Poncins folosește surse evreiești pentru a susține că francmasoneria este strâns legată de iudaism. De pildă, Rabbi Elle Benamozegh a scris: „Teologia

masonică corespunde destul de bine Cabbalei...” (*Israel și omenirea*, p. 73).

De Poncins citează dintr-un articol care a apărut în 1861 într-o revistă evreiască pariziană, *La Vérité Israélite*: „Spiritul francmasoneriei este cel al iudaismului în aspectele sale cele mai fundamentale; ideile sale sunt iudaice; limbajul său este iudaic; chiar organizarea sa, aproape integral, este iudaică...”

De Poncins scrie că scopul francmasoneriei și al iudaismului deopotrivă este unificarea lumii sub legea iudaică (*Francmasoneria și Vaticanul*, p. 76).

CONCLUZIE

Cultura iudeo-masonică nu a fost într-un totuș reauă. Ne-a permis să ne acceptăm dorințele noastre sexuale fără sentimentul de culpabilitate și ne-a dat libertatea de a-L regăsi pe Dumnezeu conform datelor noastre interioare. Numai că aceste câștiguri nu au fost dăruite intenționat. Țelul ultim este de a ne despărți de Dumnezeu și de ne face robi poftelor noastre sexuale și materiale, cu alte cuvinte, de a ne pune opreliști dezvoltării personalității noastre.

Asemeni unui om de știință care începe cu o ipoteză, eu v-am oferit toate acestea ca paradigmă. Voi veți decide dacă vă este de ajutor pentru a înțelege lumea. Evident, eu doar zgândăresc la suprafață, așa că este bine-venită călăuzirea din partea oamenilor care știu mai multe decât mine.

Însă nu am nicio îndoială că omenirea este subminată prin înșiși liderii ei politici și culturali, îndotați bancherilor internaționali și aliaților lor, care sunt luciferieni practicanți. Ei folosesc iudaismul (inclusiv sionismul) și francmasoneria ca instrumente de organizare și control. Cu certitudine, majoritatea evreilor și a francmasonilor nu sunt conștienți ori nu cred că așa stau lucrurile.

Mă tem că înrobirea spirituală și psihologică nu este decât un preludiu al celei politice și economice. Începând cu evenimentul de la 11 septembrie, suntem asemenea unor oi scoase la păscut înaintea unui abator.

MARXISMUL CULTURAL Fundamentul fraudulos al culturii moderne

Ar trebui să se pună un semn de avertizare ca cel pentru substanțe toxice deasupra ușilor universităților, cinematografelor și galeriilor de artă. Ar trebui să existe un avertisment similar și asupra televiziunilor, muzicii și videoclipurilor noastre actuale.

În anul 1920, liderii Internaționalei Comuniste au decis că societatea occidentală era prea puternică pentru a fi cucerită. Era necesar să fie slăbită prin subminarea instituțiilor sale culturale: familia, educația, religia, arta, mass-media și guvernul.

În mare, au și reușit. În timp ce au menținut aceste instituții în același format, le-au schimbat subtil conținutul. E ca și cum ai presăra arsenic într-o cutie de aspirină. Scopul lor este de a ne otrăvi puțin câte puțin, de a ne paraliza, pentru ca într-un final să ne zdrobească.

Observăm că liderii noștri politici și culturali sunt în mare parte lași, nătângi, trădători, escroci, oportuniști și impostori, răsplătiți după cantitatea de rău pe care o pot face.

Eșecul nostru de a combate comunismul este cauzat de înțelegerea eronată a adevăratei sale naturi. Noi ne imaginăm că este o mișcare compromisă, dedicată dreptății sociale, egalității și proprietății publice. Miliioane de idealști, printre care m-am numărat și eu, au fost păcăliți.

De fapt, comunismul este un fenomen internațional, care a luat în stăpânire Rusia și China. Este creația unui cult satanic (Illuminati), întemeiat în 1776 de bancherii internaționali. Scopul acestora este de a aduna întreaga bogăție a lumii în mâinile lor și, finalmente, de a reduce și înrobi rasa umană. Steaua Roșie cu cinci colțuri este, de asemenea, simbolul cultului lui Satan. Fiind un virus demonic, comunismul a luat nenumărate forme (de tipul feminismului) și induce în eroare mai mulți oameni ca niciodată.

Civilizația apuseană este edificată pe creștinism, pe premisa că Dumnezeu este real, chiar Realitatea veșnică și absolută, de natură spirituală. Prin sufletul său, creat de Dumnezeu, omul obișnuit poate percepe voia dumnezeiască fără medierea unei autorități lumesti. Acesta este motivul pentru care bancherii urăsc creștinismul.

Dumnezeu este Adevărul, Iubirea, Frumosul și Bunătatea către care aspirăm. Contravine acestei ordini morale ca o mică clică să monopolizeze întreaga bogăție a lumii. Așa că bancherii și-au propus să ne distrugă credința în existența unei Ordini Dumnezeiești, promovând darwinismul, existențialismul etc. Ei înscenează războaiele, crizele economice și teroarea, astfel încât noi să le cerem „antidotul” - Noua Ordine Mondială.

În strălucitul său eseu, *Școala de la Frankfurt și corectitudinea politică*, Michael Minnichino arată cum mișcările intelectuale și artistice cu cel mai mare impact din secolul al XX-lea, încă și astăzi în vogă, au fost de fapt inspirate de gânditori care erau agenți ai Kominternului (Internaționalei Comuniste), finanțați de bancherii de la centru. Unii dintre ei chiar au lucrat pentru agenția de spionaj sovietică încă din anii '60.

El scrie: „Sarcina [Școlii de la Frankfurt] era în primul rând aceea de a submina moștenirea iudeo-creștină prin «abolirea culturii» (...) și, în al doi-

lea rând, aceea de a fixa noi forme culturale care să accentueze alienarea populației, generând astfel un «nou barbarism». (...) Scopul artei moderne, al literaturii și al muzicii trebuia să fie distrugerea potențialului de înălțare spirituală a artei, literaturii și muzicii...”

Fondurile au venit de la „diferite universități germane și americane, de la Fundația Rockefeller, de la Comitetul evreilor din America, de la unele servicii de spionaj din America...”

Această mișcare subversivă „reprezintă aproape întreaga bază teoretică a tuturor modelor estetice corecte politic care fac acum ravagii în universitățile noastre”. Acestea sunt de felul postmodernismului, feminismului, studiilor culturale, deconstructivismului, semioticii etc.

Ținta finală este de a ne rupe de adevăr, de a distruge coeziunea socială și moștenirea culturală. Ei susțin că realitatea nu poate fi cunoscută și că scriitorii și artiștii se înfățișează de fapt pe ei înșiși. De exemplu, postmodernistul Hayden White scrie: „Povestirile istorice sunt ficțiuni verbale, ale căror conținuturi sunt mai mult inventate decât descoperite (...), adevărul și realitatea sunt mai presus de orice arme autoritariste ale vremurilor noastre”. Cu alte cuvinte, nu putem ști ce s-a întâmplat în trecut (ceea ce este exact ce vor ei).

Postmodernismul este parte a agendei autoritariste. În mod similar, Școala de la Frankfurt a susținut ideea că „autoritarismul” își are izvorul în religie, conducerea masculină, căsătorie și familie, când de fapt aceste lucruri sunt tocmai temelia societății.

În ceea ce privește științele sociale și umaniste, universitățile sunt chiar teritoriul dușmanului, iar profesorii sunt de regulă obstacole în calea către dobândirea învățaturii autentice.

MASS-MEDIA

Același lucru este valabil și în cazul mass-mediei, care se află în posesia și sub controlul bancherilor de la centru. Noi ne închipuim că filmele, muzica și cărțile apar din rațiuni comerciale ori artistice. Nu este adevărat. Manipulatorii de rang înalt au descoperit că ar putea vinde aproape orice lucru atâta vreme cât i se face o reclamă exagerată și rămâne cumva fidelă formatului care le este oamenilor familiar. Astfel, pe agenda secretă a divertismentului se află ingineria socială, satanismul, sexul și violența. Muzicianul Wes Penre spune că starurile nu sunt selectate după talentul lor, ci în funcție de disponibilitatea lor de a promova agenda elitelor. El scrie: „Scopul lor este de a-i corupe pe tineri, de a crea o societate în care nimeni să nu mai fie în stare să gândească cu capul său (contrar celor pe care cultura noastră de masă încearcă ni le spună despre «rebela» muzică rock). Industria artistică creează «figuri emblematice» care transmit mesaje degradante și satanice, al căror țel este de a lua locul lui Dumnezeu. Și muzicienii înșiși adeseori se comportă degradant, folosind droguri, astfel încât fanii lor să înceapă să se comporte aidoma. Scopul lor este de a crea apatie și decădere. Destul de mulți artiști își pun mesaje subliminale pe reversul melodiilor lor, cum ar fi cei de la Led Zeppelin, Michael Jackson, The Eagles și alții...”

Mulți muzicieni au murit de tineri din cauza „supradozei de droguri”, deoarece ei au încercat să se opună agendei. Aceasta explică și obsesia pentru iubirea romantică din muzica la modă. Se intenționează ca prin iubire și sex să ni se distragă atenția de la toate celelalte lucruri.

În muzica la modă, se face din ce în ce mai prezent un mesaj lesbian. De pildă, formația *Dixie Chicks* îi

disprețuiește pe bărbați și celebrează independența femeilor. Într-un cântec, se povestește cum o femeie pe bună dreptate îi ia viața unui bărbat pe motiv că i-a învințit un ochi soției sale. Tinerele fete cântă aceste melodii și se identifică cu mesajele pe care le transmit.

Un prieten a observat că iubita lui, care fredona cântecele celor de la *Dixie Chicks*, a fost psihologic afectată în natura sa de femeie, ea considerând că a fi soție și mamă îi va strivi personalitatea.

V-ați întrebat vreodată de ce nu s-a făcut niciun film după povești adevărate, avându-i ca protagoniști pe niște eroi ai Americii ca Henry Ford, Charles Lindbergh (cel care a condus monoplanul *The Spirit of St. Louis*), Louis McFadden și Whittaker Chambers? Deoarece ei s-au împotrivit planului bancherilor.

CONCLUZIE

După cum trupul nostru are nevoie de hrană sănătoasă și de mișcare, mintea și sufletul nostru au nevoie de adevăr și de frumos. Avem nevoie să vedem viața înfățișată onest, identificând adevăratele forțe. În loc de a se petrece astfel, suntem în mod deliberat amăgiți și otrăviți de o mică elită financiară care uneltește un plan diabolic. Fie că atacul vine dinspre școală ori dinspre mass-media, cert este că suntem asaltați permanent cu o propagandă al cărei scop este de a produce alienare și disfuncție. Trebuie să ne protejăm de această otravă până nu este prea târziu.

Vestea bună este că, finalmente, cultura modernă, bazată pe premisa că nu există un scop inherent ori pozitiv al existenței umane, a fost dată în vileag. Este o operațiune psihologică pe termen lung ce vrea să ne demoralizeze. Va eșua.

ÎNFIORĂTOR

Este clădirea Adunării Legislative locale un templu păgân camuflat?

La mai puțin de cinci mile de locuința mea din orașul Winnipeg, se află Clădirea Adunării Legislative din Manitoba. În noiembrie 2006, *Presa independentă din Winnipeg* a realizat o serie de articole, în 15 părți, axată pe revelarea faptului că sediul Adunării Legislative este similar, din numeroase puncte de vedere, unui templu păgân egiptean.

De exemplu, cercetătorul Frank Albo a descoperit că sala de recepție a Locotenentului-guvernator are exact aceleași dimensiuni ca „Sfânta Sfintelor”, sfânta încăpere din Templul lui Solomon, care adăpostea Chivotul Legământului. Aceasta aduce cu Loja Marelui Maestru, unde se celebrează cele mai sacre ritualuri ale francmasoneriei. Holul de la intrare are 66.6 picioare pe 66.6 picioare și dispune de trei paliere a câte 13 trepte fiecare etc.

Albo a descoperit că toate persoanele implicate în construcția edificiului, din 1914 până în 1920, au fost francmasoni, inclusiv arhitectul școlit la Paris, antreprenorul, premierul și aproape întregul său guvern. Templul, supraîncărcat cu picturi murale, colonade, sfîncși și statui ale masonilor faimoși, a costat de trei ori mai mult decât orice altă clădire legislativă din alte provincii.

În anul 1911, *Presa independentă din Manitoba* a comentat faptul că competiția ofertelor arhitecturale mirosea a un oarecare „aranjament care urmărea un scop ascuns” (9 decembrie 1911). De altfel, în 1915 a și izbucnit un scandal referitor la costuri și corupție, care a însemnat pentru premier pierderea funcției și trimiterea la închisoare a antreprenorului.

Dacă edificiul legislativului este un templu păgân camuflat, implicațiile sunt zguduitoare.

Această clădire pretinde doar de ochii lumii că reprezintă națiunea. Se pare că, încă din 1912, o societate ocultă secretă, francmasoneria, controla societatea, ea beneficiind de mari fonduri bănești și de o relativă i-munitate.

Ei au construit un templu în locul unei clădiri a legislaturii. Își puseseră în gând răsturnarea democrației și - după câte s-ar presupune - instaurarea unei teocrații păgâne autoritariste a ierarhiei masonice?

Construit să reziste în timp, s-a intenționat ca edificiul legislaturii să devină un centru religios al Noii Ordini Mondiale? Templul acesta va fi oare sediul guvernului? Neîndoielnic, aş vrea să nu am dreptate în privința acestui lucru.

În orice caz, experți, precum avocata Constance Cumbey, spun că elitele pregătesc tocmai guvernul și religia „New Age” (<http://www.newswithviews.com/Cumbey/constanceA.htm>).

FRANCMASONI ȘI ILLUMINAȚI

Francmasoneria își primește puterea de la cartelul bancar central cu sediul la Londra, iar scopul ei este acela de a corupe și controla societatea prin diverse moduri. Între ei, fac aluzie la francmasonerie ca la „o casă de nebuni care se cred în libertate”.

Slujește francmasoneria diavolului? Este nevoie ca o societate cu bune intenții să fie secretă? Îi amenință pe inițiați cu tăierea gâtului dacă suflă vreo vorbă? Le cere membrilor să se ajute unul pe celălalt, chiar și atunci când încalcă legea ori când sunt imorali?

Francmasoneria pretinde că este preocupată de desăvârșirea morală. Dat fiind incredibila sa putere, a

devenit cumva lumea mai bună? „După roadele lor îi veți cunoaște.”

De fapt, societatea illumi-națiilor reprezintă o forță malefică supranaturală care poartă un război nemilos împotriva omenirii. Puțin câte puțin, ei făuresc un iad pe pământ.

Duc un război folosind războiul. Ne asmut unul împotriva celuilalt, amăgindu-ne și dezbinându-ne. Dușmanii noștri nu sunt oamenii obișnuiți, mulți dintre ei fundamentându-și identitatea pe niște minciuni. Trebuie să facem front comun împotriva mânuitorilor de păpuși și a agenților lor.

„ÎN PLINĂ LUMINĂ”

Francmasonii au o filosofie de „ascundere în plină lumină”. Ei uneltesc o „conspirație deschisă”. Aceasta înseamnă că vor vorbi deschis despre anumite lucruri, însă mai apoi le vor nega ori se vor eschiva dacă lumea se inflamează. Puterea lor luciferică este afișată înaintea ochilor noștri, însă, dacă cineva observă, este atacat și numit „paranoic”.

Simbolismul Illuminati se află pe Marele Sigiliu și pe bancnota de un dolar. Este lesne identificabil și pe emblema multor corporații: CBS, AOL, Exxon, Shell. Simbolul țapului satanic devine omniprezent, mai ales printre tineri. Acum îl folosesc ca să facă reclamă la Yahoo Messenger. Desigur, ei vor spune că reprezintă cu totul altceva. Acesta este principiul lor de operare.

Nu mă pot duce nicăieri unde să nu văd arborată noua emblemă a orașului Winnipeg. Are motive Illuminati. Punctul inclus într-un cerc este un simbol specific illumi-națiilor, reprezentând Ochiul lui Horus, ori actul sexual. Acesta se află deasupra unui dungi de

penel care reprezintă răsăritul, adică Soarele, ori pe Lucifer, cel ce aduce lumina.

Această emblemă se află pe toate autobuzele și camioanele orașului Winnipeg. Winnipeg a fost dintotdeauna un centru al ocultismului. Se pare că „o undă de energie” a pământului trece prin clădirea legislativului. Recent, provincia a adoptat motto-ul „Energie spiritua-lă”.

În 1923, după ce a participat aici la o ședință, Sir Arthur Conan Doyle a scris: „Din perspectiva virtualităților parapsihice, Winnipeg ocupă un loc foarte sus între zonele pe care le-am vizitat până acum”.

(Între 1870 și 1970, Manitoba a avut 12 premieri care erau masoni. Câțiva primari ai orașului de asemenea au fost masoni, șirul lor fiind inaugurat chiar de primul primar din Winnipeg, Francis Cornish. Între 1870 și 1924, peste 140 de loje masonice au fost fondate în Manitoba și, între 1875 și 1970, 86 de pietre cu însemne masonice au fost puse la temelia clădirilor publice din întreaga provincie, printre acestea numărându-se și primăria, multe biserici și multe școli.

Au existat, probabil, o mulțime de edificii publice care au fost hoțeste preluate de francmasoni. Curtea Supremă a Israelului îmi vine rapid în minte.

Există prea multe simboluri oculte în Clădirea Adunării Legislative din Manitoba, ca să le pot cuprinde pe toate. Cel mai evident este statuia „Băiatului de aur” de pe cupolă. Locuitorilor din Manitoba li s-a spus că reprezintă „Spiritul negoțului”.

De fapt este Hermes, zeul alchimiei, patronul sferei oculte și mesagerul către lumea de dedesubt. Ansambluri sculpturale reprezentând cele patru nobile elemente - pământul, apa, aerul și focul (materii fundamentale ale alchimiei hermetice) - îl înconjoară pe cupolă.

Hermes promite să îl ridice pe om la statutul de zeu în virtutea „cunoașterii secrete”, și nu prin purificare lăuntrică și închinare înaintea lui Dumnezeu (Adevărul, Dreptatea și Iubirea). El este plasat cu fața către nord, fapt care, evident, are conotații malefice.

REAȚIE

Când se publica seria realizată de *Presa independentă* în noiembrie, a existat un interes ridicat din partea locuitorilor provinciei Manitoba, însă s-au ridicat foarte puține obiecții. Nimănui nu părea să îi pese că o instituție publică ce reprezenta libertatea și prosperitatea locuitorilor din Manitoba a fost acaparată de o societate ocultă pentru bizarul său scop, pe cheltuiala contribuabililor.

La partea „Scrisori către redacție”, numai două persoane au remarcat faptul că centrul politic al unei societăți ce se dădea drept creștină (cel puțin așa se petrecea la anul 1912) a fost reprezentat prin simbolismul păgân.

Francmasonii par să fie fericiți să se ascundă în plină lumină. Ronald Stern și Bob Stern, doi magnați locali în domeniul textil, au cumpărat *Presa independentă* din Winnipeg în 2001. La scurt timp după aceea, „Bnai B'rith”, un ordin masonic evreiesc, i-a premiat. Ziarul nu ar fi publicat această serie dacă francmasonilor le-ar fi fost teamă să își descopere lucrarea.

CONCLUZIE

Trăim într-o lume în care un mare segment al clasei conducătoare s-a vândut pe sine, dacă nu chiar lui Satan, atunci sigur oamenilor care îl venerază pe Satan...

Așa se întâmplă când respingem adevărata religie în favoarea diversității și secularismului. Nu vom obține neutralitate religioasă, toleranță și libertate. Ne vom afunda în păgânism și satanism. Privind în urmă, „separarea dintre Biserică și stat” a fost o tactică prin care forțele întinericului L-au îndepărtat pe Dumnezeu și au acaparat controlul societății.

Succesul lui Satan se datorează în parte eșecului nostru de a reînvia chipul lui Dumnezeu din noi. Dumnezeu este principiul dezvoltării noastre. Nu mai putem nega nevoia de El, așa cum nu putem nega nevoia de oxigen. Pentru neamul omenesc, Dumnezeu întrupează toate idealurile noastre de pace, armonie, frumos, adevăr, bunătate, dreptate și iubire.

Dumnezeu depinde de noi pentru a-Și face lucrarea.²⁵ El nu este un magician. El lucrează prin noi. A-L cinsti pe Dumnezeu e la fel de simplu ca a spune adevărul și a face ceea ce este drept. Profețiile despre nenorociri și sfârșitul lumii se pot împlini. E posibil ca Mesia să nu Își facă apariția.²⁶ Trebuie să ne folosim judecata sănătoasă. Se ajunge în port mai ales prin evitarea stâncilor.

²⁵ Dumnezeu nu depinde de nimic, este libertatea absolută. El împreună-lucrează cu noi spre binele nostru. Noi avem nevoie de El, nu El de noi [n.ed.].

²⁶ Fiecare creștin mărturisește în Crez: „Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie”. Creștinii știu că Hristos va veni a doua oară, așa cum El Însuși i-a anunțat. Poate că autorul nu vrea să nege aici a doua venire a lui Hristos, ci doar vrea să pună în evidență faptul că nu este de niciun folos pentru creștini să lase răul să se răspândească, privind ca niște martori neputincioși desfășurarea evenimentelor apocaliptice, ci trebuie să fie participanți activi la stăvilirea acestui rău – chiar dacă au conștiința faptului că lupta lor va avea parte doar de încununare de la Dumnezeu, în plan lumesc biruința – ce-i drept, trecătoare – fiind a puterilor răului [n.ed.].

JOHN KERRY

Și arta sovietică a controlului mental

Noua Ordine Mondială seamănă din ce în ce mai mult cu un film științifico-fantastic din anii '50 în care protagonistul își dă seama că familia și vecinii săi au fost spălați pe creier și începe să își pună la îndoială propria sănătate.

Dacă v-ați uitat la Convenția Națională Democrată, se prea poate să vă fi simțit la fel.

Cincizeci la sută dintre americani și, probabil, optzeci la sută dintre democrați cred că Irakul este o greșeală tragică și inutilă. Și, totuși, John Kerry promite mai multe de felul acestea și încă mai grozave.

Democrația înseamnă a le oferi oamenilor oportunitatea de a face o reală alegere. Totuși, nimeni nu a avut nimic de comentat la așa ceva.

Nu a existat nicio voce dezaprobatore la convenție. Toată lumea a aplaudat ca la un semnal. Chiar și Howard Dean părea drogat. Acum se dădea în vânt după război. Își învățase lecția.

Protestatarii au fost blocați departe, într-o împrejmuire, la trei blocuri distanță.

Este aceasta mult-trâmbițata „Libertate” a Americii? Un fel de Nürnberg cu pălării de paie și baloane?

Democrații au intonat ca cei din clasa întâi: „Se poate mai bine”, „Ajutorul e pe cale”.

Au fost tratați ca niște prostănaci și s-au supus cu toții la apel. Se făcea recurs la sentimentalism, nu la intelect ori rațiune.

Aliluia! Kerry va tămădui cancerul! Credeți în el!

Și partea ciudată este că exact asta ți-ai și dori! Numai că acest om nu poate fi sincer nici în ceea ce privește descendența sa evreiască ori cea a soției sale, și apartenența - dimpreună cu George W. Bush -, la societatea satanică *Skull and Bones*.

Luându-l gura pe dinainte, Kerry a promis mai multe forțe pentru „activitatea teroristă”. Apoi s-a corectat rapid: „activitatea anti-teroristă.”

Americanilor li se spune că sunt sub asediu și că trebuie să renunțe la protecția Declarației drepturilor și a Constituției.

Nu are nicio importanță că nu a existat niciun atac terorist în SUA de aproape trei ani. Nu avem cunoștință să se fi raportat atacuri, arestări și procese. Ceea ce se petrece acum respectă într-un tot ceea ce scrie în manuale despre modul cum funcționează dictaturile.

CONTROLUL MENTAL

În viitor, sănătatea mentală va depinde de alegerea noastră de a accepta sau nu platitudinile mincinoase de felul celor debitate de John Kerry și George Bush.

Iar acest „viitor” nici nu e prea departe. Deja se întâmplă acum. Cei care dau în vileag conspirația elitei sunt numiți „fanatici de extremă dreaptă”, „antise-miți”, „instigatori la ură” și „paranoici”.

Acum mă voi referi la *Arta sovietică a controlului mental*, un manual care a fost utilizat în școlile de formare comunistă atât în Rusia, cât și în America, începând din anii 1930.

Amintiți-vă că niciodată nu a fost comunismul „o revoltă a clasei muncitoare”. A fost creat de societatea Illuminati (din care fac parte bancherii cabaliști și americani și britanicii cu sânge albastru, ca Bush și Kerry) pentru a controla omul obișnuit și pentru a pune în scenă o dictatură mondială.

Manualul sugerează că suntem în acest moment subiecții hipnozei în masă, care are la bază trauma cauzată de punerea în aplicare a terorii.

„Pentru a induce un grad ridicat de hipnoză unui grup, unui individ ori unei populații, un element de teroare trebuie întotdeauna să fie aplicat din partea celor care guvernează” (Partea a II-a, cap. 6). Însă, dacă afirmăm aceasta, suntem catalogați drept „paranoizi”.

„Trebuie să se vehiculeze în societate ideea că paranoia este o stare «în care individul crede că se află sub atacul comuniștilor». Se va constata că această modalitate va fi foarte eficace” (II, cap. 10).

„Populația trebuie adusă în stare să creadă că orice individ din mijlocul ei care se răzvrătește (...) împotriva străduințelor și acțiunilor de a-i înrobi pe toți este o persoană dereglată la minte (...) și (...) acesteia să îi fie administrate șocuri electrice și să fie redusă la o docilitate de neimaginat pentru restul zilelor sale” (II, cap. 12).

ARTA ELITELOR ÎN CONTROLUL MENTAL (prin Educația Universitară)

Comuniștii (elita satanistă) îl percep pe om drept (citez) „un mecanism lipsit de individualitate”. El este „în fond un animal” cu o „poleială de civilizație”. Animal fiind, el poate fi forțat să creadă și să facă orice, dacă i se administrează combinația potrivită de teroare, amăgire, droguri și forță brută.

Scopul „psihopoliticii” este „de a produce maximum de haos în cultura dușmanului” și de a „văduvi națiunea de lideri”.

Vindecătorii de boli mintale nu trebuie să mai tă-măduiască pe nimeni și sunt instruiți să îi îndepărteze pe toți oamenii competenți în acest domeniu.

„Organizațiile dedicate sănătății psihice trebuie să elimine cu grijă din rândurile sale pe oricine este cu

adevărat competent în tratarea ori restabilirea sănătății mentale” (Cap. II, 9).

Manualul susține că mișcarea freudiană și interpretarea psihanalitică au fost preluate de comuniști și au fost „propulsate în linia întâi a modei” și utilizate grație „accentului pe care îl pun pe sex”. Aceasta servește scopurilor „degradării” și „înjosirii persoanei”, cu alte cuvinte s-a realizat o escrocherie (II, 9).

„Formarea responsabililor în domeniul «vindecării psihice» poate fi cel mai bine făcută prin alegerea cu atenție a acelor studenți care sunt, într-un oarecare grad, deja depravați sau a celor care au fost «tratați» de organizațiile psihopolitice. Această racolare va avea succes dacă domeniul vindecării psihice va fi făcut foarte atractiv din punct de vedere financiar și sexual.”

„Promisiunea unor oportunități sexuale nelimitate, promisiunea unei totale stăpâniri asupra trupurilor și minților neajutoratilor pacienți, promisiunea de a comite fărâdelegi fără a fi dați în vileag, poate astfel atrage în domeniul «vindecării mintale» mulți doritori, care de bunăvoie se vor conforma activităților psihopolitice” (II, 13).

Alfred Kinsey este un excelent exemplu de „activist psihopolitic”. Prin minciunile din statisticile apărute în *Raportul Kinsey* (1948), el a influențat heterosexualii să adopte un comportament homosexual. Hollywood-ul l-a celebrat într-un film în care a jucat Liam Neeson.

Cu siguranță, „activiștii psihopolitici” s-au infiltrat în toate instituțiile: în armată, în comunitățile religioase, în domeniul legislativ, în mass-media, în sistemul educațional și în mediul afacerilor. Ei s-au infiltrat în toate religiile și în partidele politice de orice culoare. În Statele Unite, ei sunt coordonați de Consiliul pe probleme de relații externe (CFR), CIA, rețeaua de fundații

Rockefeller, ONG-uri, think tank-uri, asociațiile de profesioniști și francmasonerie.

Iată alte câteva instrucțiuni pentru acești activiști:

„Trebuie să lucrăm până când «religia» va deveni sinonimă cu nebunia. Va trebui să lucrați până când persoanele oficiale ale orașului, provinciei și guvernului țării nu vor pregeta să se năpustească asupra grupărilor religioase ca asupra unor inamici publici” (II, 14).

„Mișcările al căror scop este de a-i aduce pe tineri pe calea cea bună trebuie să fie acaparate și șubreze, deoarece acestea ar putea zădărnici campaniile de a cultiva în tineret delicvența, dependența, alcoolismul și promiscuitatea sexuală” (II, 15).

Căutați „liderii care se preocupă de viitorul țării și educați-i în credința naturii animalice a omului. Aceasta trebuie să devină o concepție foarte modernă. Ei trebuie deprinși să privească cu ochi răi ideile, strădania individuală. Ei trebuie învățați, mai presus de orice, că salvarea omului se realizează doar prin adaptarea corespunzătoare la acest mediu. (...) Națiunile care au o înaltă ținută etică sunt dificil de cucerit” (II, 8).

După cum vedeți, treptata degradare a societății occidentale, obsesia față de posesiuni, plăcere, sex (pornografie), violență și fleacuri nu este întâmplătoare ori de natură comercială. Este o pregătire deliberată pentru distrugere și tiranie.

RECLAMELE DE LA TELEVIZOR Corporațiile au o agendă socială subversivă

Nestle folosește dulciurile ca să promoveze pe piață lesbianismul (sau viceversa) printr-o amăgitoare și social distructivă campanie de televiziune. Reclama la batonul de ciocolată aerată este cel mai bun exemplu.

Două tinere femei cu mină severă (în ținută masculină și tunsură bob) se află la birou, în pauza de masă. Cu evidente aluzii la sexul oral, una o învață pe cealaltă cum să lase batonul de ciocolată aerată să i se topească lent în gură. Introduce batonul de ciocolată în gura prietenei sale.

„Ține-l pe limbă.”

„Nu mușca din el.”

„Simți bulele?” „Bulele se topesc.”

Au o experiență orgasmică. „Ciocolată dătătoare de plăcere pură.”

Scena atrage, firească, atenția unui bărbat netot. Îl ignoră, și el trece mai departe. Bărbatul este redundant.

În acest moment, *Nestle* țintește către adolescente cu o versiune revizuită. Fetele sunt tinere și feminine, așa că mesajul lesbian este încă și mai reprobabil.

Imaginați-vă că această reclamă ar fi fost diferită. Imaginați-vă că un bărbat chipeș i-ar arăta unei femei atrăgătoare proprietățile senzuale ale acestui baton de ciocolată. Ea ar roși, cu simțurile stârnite.

Imaginați-vă că o femeie neinteresantă ar surprinde scena. Ar fi ignorată.

Nu mă fac avocatul utilizării sexului pentru a manipula oamenii, dar ați prins ideea. Reclamele de genul acesta contribuie la răspândirea în țările occidentale a modei „lesbianismului șic”. Luând în considerație faptul că 98% din totalul pieții este format din heterosexuali, ele sunt special gândite să lezeze structura socială care este de natură heterosexuală.

Reclama de la *Nestle* este tipică pentru zeci de alte reclame care îi atacă pe heterosexuali prin denigrarea bărbaților și punerea femeilor într-o lumină favorabilă.

O TRECERE ÎN REVISTĂ A ALTOR RECLAME

O reclamă, premiată în anul 2002, la supele Heiz, încălzibile la cuptorul cu microunde, debutează cu imaginea unui bărbat care se rostogolește de pe o femeie după ce au făcut sex. Femeia nesatisfăcută se duce în bucătărie, unde un cuptor cu microunde fusese setat pentru intervalul de timp de două minute. Deschide ușa cuptorului și își mănâncă cu poftă supa. Mesajul este evident: supa, nu bărbații, sunt sursa fericirii.

Acum închipuiți-vă această reclamă în care partenerul de sex ar fi fost o altă femeie. Ar fi însemnat „intoleranță” și „ură”. (Drepturile omului sunt aplicate selectiv în Noua Ordine Mondială.)

Studiile întreprinse în învățământul superior care sunt consacrate acestui domeniu comportă anumite poncifuri. Se aduc plângeri că reclamele consolidează rolurile tradiționale rânduite fiecărui gen. De fapt, rolurile tradiționale rânduite fiecărui gen sunt metodic subminate. Organizațiile de femei ar începe să urle dacă femeile ar fi portretizate în felul în care sunt portretizați bărbații.

De pildă, există o reclamă la sosul Alfredo, în care un tată prepară o supă.

Fetița lui de 10 ani îl tot sâcăie: „Ești sigur că mama nu este supărată pe tine?”

El insistă să nege, însă finalmente întrebarea ei îl afectează.

„A spus ceva?”, întreabă el timid.

Acest bărbat este clar abuzat. Imaginați-vă cazul în care o reclamă ar fi înfățișat o femeie care trăiește într-o stare de permanentă teamă față de dezlănțuirea mâniaoasă a soțului ei. Imaginați-vă că fiica ei i-ar tot repeta întruna: „Ești sigură că tata nu este supărat pe tine?”

„A spus ceva?”

Această reclamă îi învață pe bărbați să fie niște „mămăligi”, iar pe fete să îi manipuleze pe bărbați prin scene de etalare a capriciilor și comportându-se ca niște „bombe cu ceas”.

O reclamă la mâncarea gata preparată marca Swanson îl lipsește pe tată de tot ce înseamnă masculinitatea sa.

Mama, care are serviciu, cere un castron pe care să îl poată mânca pe fugă. Swanson e pe fază. [Mama pleacă repede la lucru.]

Copiii vor ceva de mâncare după terminarea orelor. Swanson e pe fază. [Copiii fericiți savurează gustarea.]

Tata vrea să poarte lenjeria intimă cu volănașe a mămicii! Nici nu știi cum să reacționezi la așa ceva... [Tata este înfățișat cu un zâmbet jenat, de nătăfleş.]

Mesaj: Mamele sunt cele ce își întrețin cu simț de răspundere familia. Tații sunt niște gogomani cu o sexualitate incertă.

În acest context, ar trebui să amintesc și de campania de promovare a mâncării pentru pisici, marca Whiskas, care le încurajează pe tinerele femei să înlocuiască supremația bărbatului cu cea a pisicii. „Doar pisicile pot fi pisici”, este mesajul transmis.

Fiecare reclamă în parte arată pe câte un bărbat imitând obiceiurile pisicești: cățărându-se pe perdele, jucându-se cu un ghem de lână ori dormitând pe canapea.

Iar la final, chiar au dat lovitura. Acum rulează o reclamă în care un bărbat este înfățișat făcându-și nevoile la cutiuța cu nisip. Vă puteți imagina reacția dacă o femeie ar fi fost degradată într-un asemenea hal?

Bruce Miller, directorul de marketing al firmei Whiskas, a spus că studiul realizat în rândul consumatorilor de companie a reliefat că pisicile dețin controlul.

„Am avut femei din grupul celor intervievate care au spus: «Dacă soțul meu s-ar fi purtat astfel, nu l-aș fi suportat. Însă pisica mea o face, și chiar pentru asta o iubesc».”

Cu alte cuvinte, femeile conduc relația dintre bărbat și femeie. „Doar pisicile pot fi bărbați.”

GENERAL MOTORS

Ați văzut reclama aceasta aparținând firmei General Motors? Tânărul trebuie să alerge după prietena sa douăzeci de etaje pentru dreptul de a conduce primul mașina! Ori cea în care femeia îi poruncește bărbatului să coboare din mașină după ce el face o remarcă cu privire la „șoferițe”. Mesaj: femeile îi fac praf pe bărbați.

Reclama la Cadillac din anul 2007 (intitulată „Khakis”) îi înfățișează pe niște bărbați agitându-se ca niște șoricei în momentul apariției la birou a pisicii-șefe. Pe refrenul melodiei *Here Comes Success*, o tânără femeie înaintează cu încredere de-a lungul culoarului, intimidându-i pe tinerii trântori care se află în birouri în diferite stadii de trândăvie.

Într-un birou, un bărbat se miroase la subsuoară. Un altul execută Thai Chi. Altul își dă jos picioarele de pe birou. Altul mănâncă. Altul își lasă mâinile în jos în semn de supunere. Nu o poți impresiona în niciun fel. Este intangibilă. În timp ce diverse minorități au fost incluse în reclamă, nu mai există nicio altă femeie printre acești trântori.

Tânăra se găsește în lift împreună cu un coleg de serviciu. Când ea îi spune: „Bună, Chris”, stiloul din buzunar improașcă cerneală, sugerând că el nu a putut să își controleze excitația. Ejaculare prematură = impotență.

Zeîta observă și zâmbește ironic. În următoarea scenă, ea pleacă la volanul Cadillac-ului ei. Se gândește la Chris și râde triumfător. Nu e de ajuns că are „succes”; satisfacția cea mare este că și-l etalează autoritar înaintea bărbaților.

Mesajul care apare pe ecran este: „Bucură-te de scaunul șoferului”. Apoi apare emblema Cadillac cu un alt mesaj: „Viață, Libertate și Căutarea [Succesului]”. Însă unde se duce? Acasă, într-un apartament pustiu? Ce bărbat s-ar înțelege cu ea?

Această reclamă demonstrează că investirea femeii cu putere înseamnă de fapt umilirea și devirilizarea bărbaților, astfel încât ei să accepte subjugarea față de Noua Ordine Mondială.

RĂZBOIUL PSIHOLAGIC AL FIRMEI NESTLE

Gigantul alimentară de origine elvețiană, cu vânzări anuale de peste 60 miliarde de dolari, promovează disfuncția sexuală din motive deopotrivă comerciale și politice.

Femeile disfuncționale înfulecă lacom bomboane. Când instinctele și dorințele naturale sunt frustrate, ele se reped pas întins spre ciocolată.

Într-o a treia reclamă Nestle, de data aceasta la Kit Kat Chunkies, doi tineri pierde-vară meditează la problema următoare: „Cum putem ști că luăm o pauză de vreme ce oricum nu facem nimic?” Mâncând Kit Kat Chunkies, desigur.

Aceste reclame configurează modul în care tinerii și tinerele se percep unii pe ceilalți și interacționează. Ele consolidează sentimente de impotență masculină, de putere feminină, de independență și de androginitate. Bărbații nici nu se pot înjosi îndeajuns

pentru a intra în grațiile acestor femei asexuate, inaccesibile, dumnezeiești. Aceste atitudini pot împiedica funcționarea sănătoasă a unei relații.

Un cititor remarca faptul că agenda politică a firmei Nestle se numește „UN Global Compact”. El scrie: „Dacă cineva cercetează site-urile celor mai mari corporații, înțelege din prima că ele își extrag valorile și politicile din aceeași sursă”.

Permanenta supradimensionare a calităților femeilor și discreditarea bărbaților cauzează disfuncție sexuală, care distruge familia și îi face pe bărbați impotenți din punct de vedere politic.

Nestle este lider în ingineria socială a elitelor ce plănuiesc să producă o rasă de sclavi.

SERIA „SIMFONIA ROȘIE”

Partea întâi

Clanul Rothschild dirijează „Simfonia Roșie”

Deși sună incredibil și straniu, omenirea este, într-adevăr, victima unei conspirații diabolice.

Războaiele, criza economică și genocidele din secolele trecute nu au fost întâmplătoare ori inevitabile, ci urmarea unui plan perfid.

Dovada șocantă a constituit-o un interogatoriu din anul 1938 al poliției staliniste (NKVD), la care a fost supus un fondator al Internaționalei Comuniste, Christian G. Rakovski, în vârstă de 65 de ani, care avea de înfruntat execuția pentru că uneltise să îl răstoarne pe Stalin.

Transcrierea lungă de 50 de pagini a interogatorului ce a fost intitulat „Simfonia Roșie” nu era planificată a fi făcută publică. Ea confirmă că gruparea Rothschild-Illuminati a plănuit să se folosească de comunism pentru a pune bazele unei dictaturi a celor superbogați.

Acesta este, probabil, documentul politic cel mai incendiar din istoria modernă. El dezvăluie faptul că societatea Illuminati l-a creat pe Hitler și apoi a căutat să îl distrugă, precum și motivul pentru care Stalin a făcut un pact cu Hitler în 1939.

Christian Rakovski era un vechi cunosător din interior al comunismului. Născându-se în 1873, cu numele real de Haim Rakover, el a studiat Medicina în Franța, înainte de a deveni revoluționar. A fost conducătorul unui grup terorist care i-a atacat pe oficialii guvernului.

În 1919, Lenin l-a pus în fruntea guvernului sovietic ucrainean. În timpul Războiului Civil a menținut cu succes teritoriul de partea victoriei bolșevicilor. Stalin l-a numit ambasador al Rusiei la Paris în 1925.

Rakovski aparținea puternicei facțiuni troțkiste care asculta de ordinele clanului Rothschild. Mulți dintre ei au fost împușcați în 1937, în timpul epurării Partidului Comunist comandate de Stalin.

INTEROGATORIUL DE LA MIEZUL NOPTII

Așadar, circumstanțele interogatoriului de la miezul nopții din 26 ianuarie 1938 au fost deosebit de dramatice. Ce ar fi putut spune Rakovski ca să își salveze viața?

Rakovski pare să folosească tactica „inducerii în eroare prin mărturisirea adevărului”. El câștigă încrederea revelând adevărul, omițând însă în același timp unele părți din el. El încearcă să îl impresioneze pe cel care îl supunea interogatorului, spunându-i că el și Troțki sunt reprezentanții unei forțe invincibile pe care el o numește „Internaționala Financiară Capitalisto-Comunistă”.

El confirmă că „mișcarea revoluționară” a fost creată pretinzând că slujește idealurilor morale și colective ale omenirii pentru a câștiga sprijin. Scopul real, însă, era acela de a dezmina societatea, de a submina autoritatea împământenită și de a pune bazele domniei totalitare.

„Revoluție” înseamnă, de fapt, „răsturnarea” civilizației occidentale.

„Creștinismul este singurul nostru inamic adevărat, dat fiind că toate fenomenele politice și economice

ale statelor burgheze sunt integral creațiile sale”, spune Rakovski (Griffin, p. 264).

Pacea este „contrarevoluționară”, de vreme ce războiul este cel ce pavează calea către revoluție.

Rakovski, a cărui limbă a fost dezlegată printr-un drog blând pus în băutura sa, face referire la iluminati ca la „ei” ori „lor”.

El susține că „Illuminati” este o societate masonică secretă, dedicată cauzei comunismului. În mod simptomatic, fondatorul ei, Adam Weishaupt, i-a dat numele sub inspirația „cele de-a doua conspirații a ace-lui veac, gnosticismul”.

CUM A IEȘIT LA IVEALĂ ACEASTĂ PALPITANTĂ RELATARE

Achetatorul era unul dintre cei mai inteligenți agenți ai lui Stalin, Gabriel Kusmin, cunoscut sub numele de „Gabriel”.

În afară de el și de un tehnician de sunet ce stătea ascuns, mai era prezent un anume doctor Iosif Landovski.

Racolat de NKVD pentru a ajuta la „dezlegarea limbilor deținuților”, dr. Landovski era dezgustat de multitudinea de torturi la care asistase.

Interogarea lui Rakovski a fost însă cordială. Dr. Landovski se îndoiește că acea slabă substanță euforică care i-a fost pusă în băutură lui Rakovski a avut o mare contribuție.

Interogatoriul, care s-a desfășurat în franceză, a durat de la miezul nopții până la ora 7. După aceasta, Kusmin i-a ordonat lui Landovski să îl traducă în rusă și să facă două copii.

Conținutul era atât de năucitor, încât Landovski a făcut și pentru el în plus o copie la indigo. „Nu îmi pare

rău că am avut curajul să fac aceasta”, a scris el. (Bolșevicii îl ucisese pe tatăl lui, colonel în armata țaristă, în timpul revoluției din 1917.)

Un voluntar spaniol fascist a găsit mai târziu manuscrisul pe trupul neînsuflețit al lui Landovski, într-un adăpost de pe frontul din Petrograd, în timpul celui de-al Doilea război mondial. L-a adus în Spania, unde a fost publicat ca *Sinfonia en Rojo Mayo*, în 1949.

Peter Myers a pus textul *Simfoniei Roșii* pe internet:
<http://users.cyberone.com.au/myers/red-symphony/html>.

Întreaga transcriere a fost publicată în engleză în anul 1968, sub titlul *Simfonia Roșie: radiografia Revoluției*. O puteți găsi în *Al patrulea Reich al celor bogați*, (1988) a lui Des Griffin. Vă recomand această carte, ca de altfel toate lucrările pe care acest om deosebit le-a scris.

DEZVĂLUIRI

Rakovski îi oferă anchetatorului o uluitoare perspectivă din interior a istoriei moderne pentru a demonstra că cei care îl patronează controlează lumea.

„Banii sunt fundamentul puterii”, spune Rakovski, și clanul Rothschild îi fabrică grație sistemului bancar.

„Mișcarea revoluționară” a fost o încercare a lui Meyer Rothschild și a aliaților săi de a-și proteja și extinde monopolul, întemeind o Nouă Ordine Mondială totalitară.

Conform spuselor lui Rakovski, „membrii familiei Rothschild nu erau simpli trezoreri, ci șefii aceluia prim comunism secret. (...) Marx și conducătorii cei mai mari ai Primei Internaționale (...) erau controlați de Ba-

ronul Lionel Rothschild (1808-1878), al cărui portret revoluționar a fost făcut de Disraeli, premierul englez, și ne-a parvenit și nouă (în romanul lui Disraeli, *Coningsby*)”.

Fiul lui Lionel, Nathaniel (1840-1915), trebuia să răstoarne dinastia creștină a Romanovilor. Prin agenții săi, Jacob Schiff și frații Warburg, el a finanțat ambele părți ale Războiului ruso-japonez, precum și insurecția neizbutită de la Moscova din 1905. Apoi, el a instigat primul război mondial și a finanțat Revoluția bolșevică din 1917. Rakovski afirmă că el personal a fost implicat în transferul fondurilor la Stockholm.

Mișcarea ori asociația muncitorească evreiască a fost instrumentul lui Rothschild. „Facțiunea secretă” a asociației s-a infiltrat în toate partidele socialiste din Rusia și s-a aflat la conducerea Revoluției Ruse. Alexander Kerenski, primul ministru menșevic, a fost un membru secret al acesteia.

Leon Troțki trebuia să devină conducătorul Uniunii Sovietice. Troțki, evreu de neam, era însurat cu fiica unuia dintre cei mai apropiați asociați ai lui Rothschild, bancherul Avram Jivotovski, și devenise astfel parte a „clanului”.

Din nefericire, comuniștii „naționaliști” ca Lenin (un sfert evreu) s-au pus în cale. Lenin l-a îndepărtat pe Troțki și a făcut pace cu Germania (Tratatul de la Litovsk, 1918). Nu acesta era planul lui Rothschild.

Primul război mondial trebuia să ia sfârșit în felul în care a făcut-o cel de-al doilea război mondial. Rusia trebuia să învingă Germania în 1918 și să ajute „revoluționarii” locali să întemeieze „republica populară”.

Troțki a fost responsabil de un atentat de asasinare a lui Lenin din 1918, însă acesta a supraviețuit. Când Lenin a suferit un atac cerebral în 1922, Troțki l-a pus pe Levin, doctorul evreu al lui Lenin, să îl ucidă.

În acest moment crucial, neprevăzutul s-a produs. Troțki s-a îmbolnăvit, ceea ce i-a înlesnit lui Stalin preluarea puterii. În acest moment critic, troțkiștii s-au prefăcut că îl sprijină pe Stalin și s-au infiltrat în regim pentru a-l sabota.

Rakowski îl caracterizează pe Stalin ca „bonapartist”, naționalist, spre deosebire de comuniștii internaționaliști ca Troțki.

„El este un anihilator al revoluției, nu îi slujește cauzele, ci doar trage foloase de pe urma ei; el reprezintă vechiul imperialism rus, la fel cum Napoleon s-a identificat cu galii...”

STĂVILIREA LUI STALIN

Pentru a-l controla pe Stalin, deținătorii finanțelor internaționale au fost obligați să îl creeze pe Hitler și partidul nazist. Rakowski confirmă că finanțatorii evrei i-au susținut pe naziști, deși Hitler nu a fost conștient de asta.

„Un trimis special, Warburg [James Warburg], s-a prezentat sub un alt nume, iar Hitler nu a recunoscut din ce rasă făcea parte. (...) De asemenea, el a mințit în privința celui care îl trimisese. (...) Scopul nostru era de a provoca un război, iar Hitler însemna război. (...) [Naziștii] au primit milioane de dolari trimiși de pe Wall Street și milioane de mărci de la finanțatorii germani prin Schacht; [asigurând] cheltuielile de întreținere pentru S.A. și S.S. și finanțarea alegerilor...”

Din nefericire pentru bancheri, Hitler s-a dovedit lipsit de maleabilitate. A început să își tipărească proprii bani!

„Și-a însușit privilegiul de a-și fabrica banii și nu doar bani fizici, ci și bani financiari; a preluat mașinăria, până atunci neatinsă de falsificare, și a folosit-o în

beneficiul statului. (...) Vă puteţi imagina la ce s-ar fi ajuns (...) dacă ar fi contaminat un număr de alte state şi ar fi declanşat începutul unei perioade de autarhie (domnie absolută, înlocuind-o pe cea a bancherilor)? Dacă puteţi, atunci imaginaţi-vă funcţiile sale contrarevoluţionare.”

Hitler a devenit o ameninţare mai mare decât Stalin, care nu se amestecase în problema banilor. Actuala misiune a lui Rakovski era aceea de a-l convinge pe Stalin să facă pact cu Hitler şi să orienteze agresiunea lui Hitler către Apus. Scopul era ca Germania şi naţiunile apusene să se extermine una pe cealaltă, înainte ca un alt front să se deschidă în Răsărit.

[Conform afirmaţiilor lui Walter Kravitski, şeful Agenţiei de Spionaj Militar Sovietic din Europa, care a trecut în tabăra duşmană şi a fost, ulterior, asasinat în 1941, Stalin era hotărât să facă un pact cu Hitler încă din 1934. Nu avea nicio dorinţă să lupte împotriva naziştilor. Este posibil ca Rakovski şi finanţatorii lui să nu fi ştiut aceasta? (Kravitski, *Despre Serviciul Secret al lui Stalin*, 1939)]

Rakovski i-a îndemnat pe ruşi să folosească tactica „inducerii în eroare prin mărturisirea adevărului”. Ruşii trebuiau să îl impresioneze pe Hitler cu sincera lor dorinţă pentru pace. Hitler nu trebuia să bănuiască că este de fapt instigat să ducă un război pe două fronturi.

Lui Stalin i s-a dat să aleagă. Dacă era de acord să împartă Polonia cu Hitler, Apusul ar fi declarat război doar împotriva unui agresor, Germania. Dacă refuza, bancherii i-ar fi permis lui Hitler să îl dea jos de la putere.

Kusmin a cerut o confirmare de nivel înalt. Rakovski i-a spus să se întâlnească cu Joseph Davies, ambadorul SUA la Moscova, frate francmason şi în

acelaşi timp un reprezentant al Internaţionalei Comuniste din administraţia Roosevelt.

Cineva a fost trimis la Davies, care a confirmat că „s-ar câştiga mult” dacă Rakovski ar obţine o amnistiere. Pe 2 martie 1938, un puternic mesaj radio cifrat a fost trimis către Moscova, din ambasada sa de la Londra.

„Amnistierea ori pericolul nazist va creşte”, se spunea. Davies a participat la judecata lui Rakovski şi a dat salutul masonic. În aceeaşi zi, pe 12 martie 1938, Hitler a intrat mărşăluind în Austria.

Sentinţa de condamnare la moarte a lui Rakovski a fost comutată. Unii cred că a trăit mai departe sub un alt nume.

Vezi: http://www.acts1711.com/red_symphony.htm. O altă sursă spune că ar fi fost împuşcat:

<http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/RUSRakovski.htm>.

Negocierile secrete cu Hitler au început. Rezultatul a fost pactul Ribbentrop-Molotov, semnat în august 1939, la doar o săptămână înaintea invaziei Poloniei.

Interogatoriul pare să fi ajutat la crearea unui acord între Stalin şi societatea Illuminati.

RUSIA SE ZBATE ÎN STRÂNSOAREA CLANULUI ROTHSCILD

Europa şi Statele Unite, cu mult înainte, cedaseră în faţa controlului illumi-naţiilor Rothschild. În Rusia mai sunt încă vizibile ceva zvârcoliri de dinaintea morţii.

Recent, Vladimir Putin l-a arestat pe Mihail Kordordovski, şeful celei mai mari companii petroliere, Yukos, şi „cel mai bogat om din Rusia”.

Putin a anunțat că Rusia va prelua cele 12 miliarde de dolari reprezentând 26% din participarea sa la compania petrolieră, una din multele active prădate în perioada reorganizării comunismului cu 15 ani în urmă.

Apoi aflăm că acțiunile fuseseră deja trecute la nimeni altul decât bancherul Jacob Rothschild, printr-un „aranjament anterior necunoscut”, special pentru asemenea circumstanțe. Cei doi se cunoscuseră de mult, prin „dragostea comună pentru artă”.

(<http://washingtontimes.com/world/20031102-111400-3720r.htm>)

Rakovski i-a spus lui Kusmin că illumiinații nu își asumă poziții politice ori financiare. Ei folosesc „intermediari”. „Bancherii și politicienii sunt doar oameni de paie (...), chiar dacă ocupă poziții înalte și apar drept autorii planurilor care se întreprind ...”

Evident, Kodordovski este un „intermediar” pentru Rothschild. La fel sunt și Richard Perle, Henry Kissinger și Ariel Sharon, care au luat atitudine împotriva lui Putin. Perle, arhitectul războiului din Irak, a cerut excluderea Rusiei din „Grupul celor Opt”. Sharon și-a exprimat grija cu privire la „persecutarea oamenilor de afaceri evrei”. Kodordovski este evreu, la fel ca și Simon Kukes, succesorul său. La fel ca și Perle și Kissinger.

O cauză a antisemitismului este și faptul că mulți evrei îi slujesc pe illumiinați. Dar Tony Blair și George W. Bush îi slujesc și nu sunt evrei. Membrii grupului Bilderberg și ai societății *Skull and Bones* nu sunt preponderent evrei. Societatea Illuminati este o alianță între clanul Rothschild și cei mai bogați oameni din lume, uniți prin francmasonerie, iar dumnezeul lor este Lucifer. Omenirea, marea zidire a lui Dumnezeu, a fost pervertită și se află în primejdie. De la soldatul american care luptă în Irak până la plătitorul de taxe care plătește datoria națională, suntem cu toții niște pioni.

Partea a doua

Exterminat! Revelația finală a francmasoneriei

Francmasonii „trebuie să moară în revoluția care a fost declanșată prin cooperarea lor”, conform spuselor lui C.G. Rakovski, unul dintre fondatorii Internaționalei Comuniste.

„Adevăratul secret al masoneriei este sinuciderea francmasoneriei ca organizație și sinuciderea fizică a fiecărui mason important.”

Această dezvăluire provine din interogatoriul efectuat de poliția stalinistă în 1938, intitulat ulterior *Simfonia Roșie* (transcrisă în Des Griffin, *Al patrulea Reich al celor bogați*, p. 254).

„Este limpede că eu știu aceasta nu ca francmason, ci ca unul care le aparțin «Lor» [illumiinaților]”, spune Rakovski, coleg de-al lui Leon Troțki, arestat pentru că a complotat împotriva lui Stalin.

PROTOCOALELE ÎNȚELEPTILOR SIONULUI ȘI SIMFONIA ROȘIE

Francmasoneria este cea mai mare societate secretă din lume, cu peste cinci milioane de membri, din care trei milioane în SUA. Este esențială în conspirația totalitară. În *Protocoloalele Înțelepților Sionului*, autorul (care, în opinia mea, este Lionel Rothschild) scrie:

„Masoneria non-evreilor servește orbește ca o acoperire a noastră și a intențiilor noastre, însă planul de acțiune a forței noastre, ba chiar și locul reședinței sale vor rămâne pentru întregul popor un mister desăvârșit. (...) Cine sau ce ar putea răsturna o forță invizibilă?” (*Protocolul al patrulea*).

Din nou, se scrie: „Vom crea și vom înmulți lojile masonice, (...) vom absorbi în ele pe toți cei care pot

deveni sau care sunt deja proeminenți în activitatea publică, căci în aceste loji noi vom avea principalul centru de spionaj și mijloacele de influență. (...) Cele mai secrete comploturi politice ne vor fi cunoscute și vor nimeri pe mâinile noastre călăuzitoare. (...) Noi cunoaștem scopul final (...) în vreme ce goimii nu au habar de nimic..." (*Protocolul al cincisprezecelea*).

În interogatorul său, Rakovski spune că milioane de oameni se îngrămădesc în francmasonerie pentru a câștiga avantaje. „Conducătorii tuturor națiunilor aliate au fost francmasoni, cu foarte puține excepții.”

Însă adevăratul scop este de a „crea condițiile necesare pentru triumful revoluției comuniste - aceasta fiind ținta evidentă a francmasoneriei -, dar, bineînțeles, toate acestea sunt întreprinse sub diverse pretexte. Ei întotdeauna se ascund sub întreitul lor slogan [Libertate, Egalitate, Fraternitate]. Înțelegeți?”

Masonii ar trebui să își amintească lecția Revoluției Franceze. Deși „ei au jucat un rol revoluționar colossal; ea [revoluția] a mistuit majoritatea masonilor...” Deoarece revoluția cere exterminarea burgheziei ca și clasă [pentru ca toată bogăția să fie acaparată de iluminați, sub masca statului], rezultă că francmasonii trebuie să fie și ei lichidați. Adevăratul sens al comunismului este tirania illumiinaților.

Rakovski își imaginează „expresia de năuceală de pe figura francmasonului realizând că va trebui să moară în mâinile revoluționarilor”, în momentul în care acest secret îi va fi revelat. „Cum va urla și își va dori să își dăruiască serviciile cauzei revoluției! Este o priveriște la care poți să te prăpădești... numai că de râs!” Rakovski se referă la francmasonerie ca la o mare păcăleală: „Este o casă de nebuni care se cred în libertate”.

În Rusia, în 1929, fiecare francmason care nu era evreu a fost ucis împreună cu familia, după cum susține Alexei Efimov în *Cine sunt conducătorii Rusiei?*

Ca și masonii, și alți aspiranți la cursurile de specializare într-ale utopiei umaniste (neoconservatori, liberali, sioniști, activiști gay și feminiști) s-ar putea să aibă o surpriză neplăcută. Ar putea fi azvârliți cât colo după ce le vor fi slujit scopului „lor”.

CINE SUNT „EI”?

Când anchetatorul îl presează pe Rakovski să numească persoanele de seamă ale societății Illuminati, Rakovski este sigur doar de doi membri, care acum sunt decedați: Walter Rathenau, ministrul de externe al Republicii Weimar, și Lionel Rothschild. El îi spune că Troțki este sursa lui de informații.

Ceilalți pe care îi mai menționează sunt doar speculații. „Ca instituție, banca Kuhn Loeb & Company de pe Wall Street; [și] familiile Schiff, Warburg, Loeb și Kuhn; spun *familii* pentru a evidenția doar câteva nume, deoarece ei toți au legături unii cu alții ... prin căsătorii; apoi Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Strauss, Steinhardt, Blom, Rosenman, Lippmann, Lehman, Dreifus, Lamont, Rothschild, Lord, Mandel, Morgenthau, Ezekiel, Laski.... oricare dintre numele pe care le-am enumerat, chiar ale unora care nu le aparțin «lor», întotdeauna pot duce către «ei» în vreo chestiune de ordin înalt.” Lăsându-le bancherilor privilegiul de a crea banii, noi am creat un vampir veșnic nesățul. Dacă ați putea fabrica bani, numai închipuiți-vă ce mare ispită ați avea să posedați absolut totul!

REVOLUȚIA SUB ACOPERIRE

Rakovski se referă la Falimentul și Marea Criză din 1929 ca la o „revoluție americană”. A fost deliberat

impusă de illumi-nați pentru a obține profit, pentru a zdrobi „americanul clasic” și pentru a lua puterea politică. „Omul prin care ei s-au folosit de această putere a fost Franklin Roosevelt. Ați înțeles? (...) În anul 1929, primul an al Revoluției Americane, în februarie, Troțki părăsește Rusia, iar falimentul are loc în octombrie... Asupra finanțării lui Hitler s-a căzut de acord în iulie 1929. (...) Credeți că toate acestea s-au petrecut din întâmplare? Cei patru ani de conducere ai lui Hoover au fost folosiți pentru acapararea puterii în Statele Unite și în URSS: acolo, prin intermediul unei revoluții financiare, aici [în Rusia], prin intermediul războiului [Hitler, cel de-al doilea război mondial] și prin înfrângerea care avea să urmeze. Ar putea vreun romancier cu o imaginație debordantă să vă pună înainte vreo poveste mai teribilă?” Rakovski propune ca Stalin să coopereze cu illumi-nații (ceea ce ulterior a și făcut). Prima condiție este ca el să înceteze să îi mai execute pe troțkiști. Apoi, vor fi stabilite „câteva zone de influență”, care să separe „comunismul formal de cel real”. Vor avea loc „concesii reciproce pentru ajutor reciproc în răstimpul în care planul se desfășoară... Vor apărea persoane influente la toate nivelurile societății, chiar și la cele înalte, care vor ajuta comunismul formal stalinist...”

Rakovski subliniază că illumi-nații plănuiesc să îndeplinească comunismul și capitalismul. În orice caz, illumi-nații vor să controleze toate bogățiile și să dețină întreaga putere. „La Moscova există comunism, la New York, capitalism. Este exact același lucru precum teza și antiteza. Analizați ambele cazuri. Moscova este subiectiv comunistă, însă [obiectiv] capitalism de stat. New York-ul este subiectiv capitalist, însă obiectiv comunist [în posesia bancherilor de la centru]. O sinteză personală și adevărul gol-goluț: Internaționala Financiară, cea Capitalisto-Comunistă. «Ei.»”

Partea a treia

Bancherii de la centru vor controlul totalitar

„Războiul împotriva terorismului” este o violență de-a bancherilor de la centru pentru a controla fiecare aspect al vieții noastre.

Uitându-mă recent prin *Simfonia Roșie*, am fost șocat să citesc o afirmație a unui individ din interior cum că bancherii nu sunt satisfăcuți cu bogăția infinită, ci ei vor puterea infinită.

Rasa umană este primejdioasă de interesele private care au acaparat privilegiul de creare a banilor. Istoria modernă reflectă procesul gradual prin care ei transferă toată bogăția și puterea în mâinile lor, distrugând civilizația apuseană și creând un stat polițienesc mondial.

Rakovski, al cărui adevărat nume era Chaim Rakover, a primit sentința de condamnare la moarte în timpul epurării facțiunii troțkiste a partidului, comandate de Stalin. Leon Troțki a scris în autobiografia sa, *Viața mea*: „Christian G. Rakovski (...) a jucat un rol activ în lucrările interne a patru partide socialiste – bulgar, rus, francez și român – pentru a deveni, finalmente, unul dintre conducătorii Federației Sovietice, un fondator al Internaționalei Comuniste, președinte al Sovietului Comisarilor Poporului Ucrainean și reprezentantul diplomatic sovietic în Anglia și Franța...”

Rakovski a încercat să își convingă anchetatorul că Stalin ar trebui să coopereze cu bancherii care „sunt exact ca mine și ca tine. *Faptul că ei controlează bani nelimitați, în sensul că ei înșiși îi creează, nu (...) le va pune frâne ambițiilor lor.* (...) Bancherii au o înclinație către putere, către puterea deplină. Exact ca mine și ca tine”.

Ei au creat un stat comunist, ca o „mașinărie a puterii totale”, fără precedent în istorie. În trecut, grație multor factori, „era întotdeauna loc pentru libertatea

individuală. Înțelegeți că cei care deja conduc într-o oarecare măsură națiunile și guvernele lumii au pretenții la stăpânirea absolută? Înțelegeți că acesta este singurul lucru pe care încă nu l-au atins.” (Sublinierile îmi aparțin.)

O forță mortală ne paralizează viața națională. Rakovski o identifică: „Imaginați-vă, dacă puteți, un mic număr de oameni având putere nelimitată prin posesia bogățiilor reale și veți vedea că ei sunt dictatorii absoluți ai bursei de valori [și ai economiei]. (...) Dacă aveți destulă imaginație, atunci (...) veți înțelege influența [lor] anarhică, morală și socială, cu alte cuvinte, revoluționară. Pricepeți acum?”

Mișcarea revoluționară, care caracterizează istoria modernă, a fost un mijloc de a spori puterea bancherilor prin distrugerea vechii orânduiri.

În Revoluția Franceză, puterea a trecut subtil în mâinile bancherilor, care nu erau constrânși de scrupulozitatea creștină, spune Rakovski. „Puterea regală supremă a fost preluată de persoane ale căror calități morale, intelectuale și cosmopolite le îngăduiau să o folosească discreționar. Este limpede că aceștia erau oameni care nu fuseseră niciodată creștini, ci cosmopoliți.

Comunismul, departe de a distribui bogăția, este creat să o concentreze în mâinile celor mai bogați oameni din lume. (Statul posedă bogăția, iar ei posedă Statul.) Și marxismul, „înainte de a fi un sistem filosofic, economic și politic, este o conspirație pentru revoluție”.

Rakovski vorbea batjocoritor despre „marxismul elementar ... cel demagogic popular”, care este folosit să păcălească intelectualii și masele. (Oricare ar fi meritele sale intrinseci, socialismul pare să fi fost creat ca să-i îmbrobodească pe oameni și ca să-i facă dependenți de *big government*, care este controlat de bancheri.)

Cât despre francmasonerie, „fiecare organizație masonică se străduiește să creeze toate condițiile necesare pentru triumfului revoluției comuniste; acesta este scopul evident al francmasoneriei”, spune Rakovski, el însuși un mason de rang înalt.

Scopul Revoluției este nici mai mult, nici mai puțin decât refasonarea realității conform intereselor bancherilor. Aceasta presupune impunerea adevărului subiectiv în detrimentul adevărului obiectiv. Dacă Lenin „crede că ceva este adevărat”, atunci este adevărat. „Pentru el, orice realitate, orice adevăr, era relativ în comparație cu adevărul unic și absolut: revoluția.”

Rakovski se minunează că „băncile în care au stat cămătarii alunecoși ca să facă comerț cu bani s-au transformat acum în temple, care stau fălos la fiecare colț al marilor noastre orașe, cu colonadele lor păgâne, iar mulțimile se duc acolo... cu zel, la zeul banului, să își depună toată agoniseala...”

El spune că steaua sovietică cu cinci colțuri îi reprezintă pe cei cinci frați Rothschild, cu băncile lor, care posedă acumulări colosale de bogăție, cele mai mari cunoscute vreodată.

Nu este bizar că Marx nu menționează niciodată acest fapt? - întreabă Rakovski. Nu este bizar că în timpul revoluțiilor mulțimea nu îi atacă niciodată pe bancheri, ori palatele și băncile ce le aparțin?

Războiul este mijlocul prin care bancherii de la centru avansează către scopul lor de întemeiere a unui guvern mondial totalitarist. Rakovski spune că Troțki s-a aflat în spatele uciderii Arhiducelui Ferdinand (fapt care a aprins scânteia celui de-al doilea război mondial). El își amintește fraza pe care a rostit-o mama celor cinci frați Rothschild: „Dacă fiii mei vor vrea astfel, atunci nu va fi niciun război”. Aceasta înseamnă că ei, și nu împărații, erau arbitrii, stăpânii păcii și ai războiului. Sunteți în stare să vă imaginați consecința unui

asemenea fapt de importanță cosmică? Nu are războiul deja o funcție revoluționară? De atunci, fiecare război a însemnat un pas uriaș către comunism.

După uciderea lui Walter Rathenau (membru Illuminati și ministru de externe al Republicii Weimar) în 1922, illumiinații au conferit poziții politice și financiare numai intermediarilor, spune Rakowski. „Evident, persoanelor care erau de încredere și loiali, fapt ce putea fi garantat prin mii de feluri; astfel, se poate afirma că acei bancheri și politicieni [din funcțiile publice] sunt doar oameni de paie... chiar dacă ocupă poziții foarte înalte și apar drept autorii planurilor care sunt întreprinse.”

În 1938, Rakowski a enumerat trei motive cu privire la inevitabilitatea celui de-al doilea război mondial. Primul era faptul că Hitler începuse să își tipărească proprii bani. „Acesta este un lucru foarte grav. Într-atât de grav, încât depășește toți ceilalți factori mai puțin esențiali și duri ai național-socialismului.”

În al doilea rând, „naționalismul deplin dezvoltat din Europa Apuseană constituie un obstacol pentru marxism (...), necesitatea de a distruge naționalismul este în sine o cauză suficientă pentru a declanșa un război în Europa”.

Într-un final, comunismul nu poate triumfa dacă nu nimicește „creștinismul încă viu”. El face aluzie la „permanenta revoluție”, ce datează de la nașterea lui Hristos, și la Reformă, ca la „prima victorie parțială”, deoarece a divizat creștinătatea. Aceasta sugerează că există și un aspect rasial ori religios al „conspirației”.

„De fapt, creștinismul este singurul nostru inamic adevărat, dat fiind că toate fenomenele politice și economice ale statelor burgheze sunt integral creațiile sale. Creștinismul, de vreme ce controlează individul, este capabil să zdrobească proiectul revoluționar al statului neutru ori ateist.”

Acum, bancherii centrali promovează cel de-al treilea război mondial, de pildă în *Ciocnirea civilizațiilor*. Înlocuiți mai sus creștinismul cu islamul.

CONCLUZIE

Credințele noastre trebuie să se conformeze adevărului, și nu invers. După câte se pare, adevărul este acela că o mică clică formată din familiile de bancheri evrei și din aliații lor non-evrei din familiile din fruntea țărilor Europei și Americii au uzurpat controlul creării banilor și, prin aceasta, au deturnat destinul întregii omeniri.

Oligarhia financiară mondială deține și controlează cele mai mari corporații din lume, structuri media, agenții de spionaj, societăți secrete, universități, politicieni, fundații, think tank-uri și ONG-uri. Se pare că tot ea domină și crima organizată.

Evenimentul de la 11 septembrie, războiul împotriva terorismului și războiul împotriva Irakului sunt parte a unui proces prin care această oligarhie financiară mondială își sporește bogăția și controlul. Ținta finală este fondarea unui stat polițienesc mondial, în care masele să fie deposedate de bogăția, de libertatea și, posibil, de viețile lor.

Neoconservatorii sunt de fapt neocomuniști. Ei periclitizează securitatea fraților lor evrei (ca și pe cea a tuturor americanilor) prin mașinațiile lor răuvoitoare. Evreii ar trebui să îmi urmeze exemplul și să îi repudieze.

Oligarhia vrea ca noi să o percepem ca pe o „chestiune evreiască”. În acest mod, vina ar putea fi abătută către evreii nevinovați, pentru ca mai apoi tot ei să catalogheze reacția negativă ca „ură” și „prejudecată”. Problema rezidă mai cu seamă în faptul creării banilor (credit), care a dus la o incredibilă concentrare a bogăției și puterii în mâinile câtorva oameni.

Aproape oricine a cunoscut „succesul” în societate, fie el evreu ori nu, trebuie, de voie ori de nevoie, să colaboreze cu oligarhia financiară mondială. Instituțiile noastre religioase, culturale și politice au fost subminate. Aceasta explică falsa calitate a vieții sociale din Occident.

Să ne amintim ce a spus Hristos: Dumnezeu este iubire. Dumnezeu este mai puternic decât forța satanică ce ține lumea în robie. Însă voia Lui nu poate fi împlinită dacă oamenii nu se fac lucrători ai ei.

Oricare ar fi prețul, mai mult ne va costa dacă nu facem nimic. Belșugul de care ne bucurăm acum este parte a unui vechi complot de a momi și înrobi omenirea.

EPILOG

Ce se poate face?

Trăim într-o epocă decadentă care vrea soluții facile. Nu ai cum să reparați rapid o asemenea dezordine. Oamenii bogați și puternici subminează rasa umană de 300 de ani încoace. Clica satanică a bancherilor de la centru treptat ne degradează și ne colonizează. În general vorbind, „liderii” noștri sunt complici la înrobirea noastră. Oamenii care sunt promovați în domeniul cultural, politic și al *big business-ului* sunt în cel mai rău caz niște trădători criminali și perversi, iar în cel mai bun caz niște oportuniști și nătărăi. Prezenta noastră prosperitate are rolul de a ne face să ne complăcem în această stare și de a deveni docili.

Aceasta este o bătălie dusă pentru mintea și sufletul omenirii. Liniile frontului le constituie familia, rasa, religia și națiunea. Trebuie să ne educăm familiile, prietenii și vecinii. Concetățenii noștri sunt oameni bine-intenționați, care au fost amăgiți. Ei reprezintă un uriaș adormit care trebuie să fie trezit. Să ne apărăm identitatea colectivă și să ne împotrivim tiraniei prin toate mijloacele legale. Dacă ei vor încerca să interzică adevărul (de exemplu, prin etichetarea ca „discurs instigator la ură”), să îi sfidăm. Adevărul este tot ceea ce contează; adevărul este singurul lucru care ne va salva. Luciferienii sunt dependenți de înșelare. Evenimentul de la 11 septembrie i-a demascat. Milioane de oameni au aflat teribila realitate. Oamenii curajoși ies în față. Își fac apariția dezertori. Până la urmă, noi avem o mișcare de protest pe care nu o sponsorizează elitele. Până la urmă, va exista un val de proteste care îi va face pe dușmanii lui Dumnezeu și ai omului să dea înapoi. Fiecare dintre noi are un dar deosebit. Jucați-vă rolul.

Anexe:

BĂRBAȚII CU SUCCES LA FEMEI

Ca într-o zicere zen cu tâlc, bărbații care au succes la femei nu au nevoie de ele și nu și le doresc. Nu se prefac. Pur și simplu nu au nevoie de ele și nu le doresc.

Testați inversul acestei formulări. Sunt femeile atrase de bărbații care le adoră? Poate doar pe termen scurt. Însă, în ultimă instanță, femeile nu vor să fie idealizate. Vor să fie percepute și iubite pentru ceea ce sunt ele de fapt. O femeie adevărată este prin natura ei întrucâtva pasivă. Ea nădăjduiește că soțul ei îi va umple viața de sens. Așadar, nici pe departe nu râvnește ca țelul LUI să îl constituie propria ei persoană.

Această gândire înțeleaptă mi-am însușit-o mult prea tardiv pentru a-mi putea servi drept călăuză în viață. În pofida faptului că nu mi-a lipsit nici istețimea și nici o oarecare doză de succes, mi-am irosit viața sentimentală pozând în postura disperatului care se înjoșește cerșind. Am fost programat de mass-media și de sistemul educațional să consider sexul și dragostea - dar mai cu seamă sexul - ca pe niște condiții absolut necesare dezvoltării mele personale. Am fost învățat că acestea erau cele mai prețioase experiențe pe care viața le are de oferit. Cu alte cuvinte, am fost atras într-o religie seculară ocultă care gravita în jurul... femeii.

Eșec programat

Prin programarea sa, „ocultura” atotstăpânitoare a ținut către realizarea eșecului vieții mele. M-a învățat să idealizez femeile atrăgătoare, să mă închin înaintea „aurei lor de zeițe”, să am nevoie ca ele să mă definească în personalitatea mea. În același timp, femeile au

fost programate să creadă că ele sunt mai speciale și mai importante decât sunt de fapt. În dinamica heterosexualității, femeile își investesc soții cu putere prin cedarea puterii lor lumești și primirea în schimb a puterii masculine, exprimată sub forma iubirii. (Bărbații vor putere; femeile vor dragoste.) Însă, fără să fie conștiente de acest fapt, femeile au fost ghidate să tânjească după putere și să-i efemineze pe bărbați.

Femeile atrăgătoare sunt arareori înfățișate într-o lumină proastă în filme ori la televizor. Din contră, regula este următoarea: forța de seducție echivalează cu superioritatea morală. Dacă vreo persoană lipsită de farmec este castă, sunt mari șanse ca aceasta - bărbat ori femeie - să fie malefică. Nu-i deloc de mirare că am alergat după himere. Nu-i de mirare că mariajele mele s-au clădit pe amăgiri.

Haideți să analizăm această chestiune într-un cadru mai extins și vom constata că lumea modernă nu și-a propus să lucreze conform țărilor supreme sădite în noi de către misteriosul Creator al întregului univers. Înadins ignoră inerentele legi naturale și morale care ne asigură o dezvoltare sănătoasă. Mai degrabă, societatea modernă este focalizată pe satisfacerea lăcomiei unui grup de psihopați. Se face uz de înșelăciune și popularitate nejustificată pentru a-l trăda pe om și a-L trăda pe Dumnezeu. O putere satanică extrem de bine organizată, iluminată, vor să suprimă orice fel de idee a existenței unui plan divin și a unei alcătuirii universale. Vor să scadă nivelul moral și să degradeze rasa umană pentru a ne coloniza. Ei se află îndărătul imperialismului occidental, care acum, odată cu Noua Ordine Mondială, se întoarce împotriva noastră.

Ei se folosesc de sex ca să distragă oamenii de la mașinațiile lor. Sexul este o funcție de reproducere. Este înzestrat cu o oarecare aură feerică și stringență pentru a exista siguranța producerii sale. În locul unei scur-

te etape de procreare, iluminării au transformat sexul într-o obsesie de-o viață întreagă. Scopul este acela de a ne imbeciliza. Ați văzut reclamele pentru disfuncțiile erectile? Aceste medicamente ne sunt destinate tuturor. Indivizii din reclamă au trecut pe linia moartă și au pierdut orice fel de control asupra existenței lor. Sunt atât de preocupați să copuleze, încât au lăsat curcanul să se ardă, casa să se inunde, câinele de izbeliște. (Cam aceasta este situația.)

Judecând după cele ce le vedem la MTV, generația tânără este completamente obsedată de relații pe termen scurt, bazate pe sex. „Mă simt atras/ă de tine.” „Nu-mi dau bine seama ce anume vreau.” O femeie s-a culcat cu 200 de bărbați pe care i-a cunoscut pe internet. Nu va fi niciodată în stare să își lege destinul de unul singur. Generația tânără a fost redusă la nivelul de muște ameteite, care abia de pot raționa.

Majoritatea perversiunilor sexuale provin din faptul că sexul trece drept un scop în sine, separat de procreație, de dragoste și de căsătorie. Curentul ce încurajează promiscuitatea și declinul familiei, înfățișat ca „progres”, a fost pus la cale de către iluminați în urmă cu decenii. În antiutopia lui Aldous Huxley, *Minunata lume nouă* (1932), monogamia este o perversiune îmbibată de egoism. A pune bazele unei relații este o infracțiune. Cuvintele „mamă” și „tată” sunt obscene. Viața debutează într-un incubator, operațiunea avându-și punctul de plecare în fertilizarea embrionilor selecționați. Copiii sunt supuși spălării pe creier vreme de 12 ani, printr-o permanentă repetare a axiomelor aprobate de stat. Aceasta este lumea în care pășim, pe măsură ce iluminării ne smulg din mâini jucăriile și ne pun în schimb pilulele Viagra-Prozac-Soma. Ne transformăm în niște zombi din cauza unor erecții ce se întind pe durată a șase ore.

Bărbații cu succes la femei

„Atâta vreme cât iubirea, chiar și cea mai plăpândă, a bărbatului față de femeie nu este distrusă, mintea acestuia este ca prinsă în niște cătușe, asemenea vițelului care suge de la mama sa.” (Buddha)

În tinerețea mea am fost la un moment dat cuprins de un zel religios și m-am gândit să mă fac monah. Am renunțat însă la acest gând, socotind că eram ca un fel de hamburger rumenit doar pe o parte. Atâta vreme cât tânjeam după iubirea femeii și după sex, nu puteam fi tocmai pregătit pentru un asemenea pas. Acum am ajuns la 59 de ani și am o căsnicie fericită, după alte trei ratate. Având la activ nenumărate ore de amor și analizând cu sârguință femeia, pot spune cu siguranță că sexul și aventurile romantice sunt în mare parte o chestiune ce ține de hormoni și de programare mentală. Bărbații nu au nevoie de femei ca să se împlinească pe plan spiritual. Au nevoie de ele doar ca să își dea seama că de fapt nu au nevoie de ele.

Iubirea este sentimentul care crește odată cu trecerea timpului atunci când un bărbat și o femeie se întovărășesc în duh de încredere, înțelegere și sprijin reciproc. Orice alt fel de iubire este adorație, iar pe aceasta se cade să I-o dăm numai lui Dumnezeu.

Împlinirea pentru un bărbat vine din descoperirea scopului pentru care a fost creat și din atingerea lui. Dumnezeu a rânduit fiecărui bărbat o misiune. Un bărbat devine bărbat în clipa în care începe să creadă în el însuși și nu pune mai presus de el niciun alt bărbat și nicio femeie. Acest gen de bărbat nu are nevoie de femei decât pentru a-l ajuta să-și ducă misiunea la îndeplinire. Acesta este bărbatul adevărat pe care o femeie adevărată și-l dorește alături.

„SENTIMENTUL DE POSESIUNE” ESTE PARTE A CĂSĂTORIEI

Recent, soția mea m-a întrebat de ce o iubesc. În loc de a enumera splendidele ei calități, am răspuns simplu și onest: „Deoarece îmi aparțin”.

Cu riscul de a fi politic incorect, voi afirma că ceea ce bărbații caută în căsătorie nu este nici o frumusețe perfectă, nici o minte scilpitoare, nici partide uluitoare de sex, ci pur și simplu sentimentul de a „poseda” o femeie. Cu alte cuvinte, ceea ce caută ei este *un anume grad de posesie și putere*. (Uau! Ca să vezi!)

Și mai cred că multe femei nutresc în inima lor dorința complementară, anume aceea de a „aparține” în întregime soțului lor.

Aceasta este cheia către realizarea intimității, modul în care doi oameni devin una. Când un bărbat câștigă iubirea unei femei, ea i se încredințează lui cu totul. Și, desigur, el își dorește să fie vrednic de responsabilitatea aceasta pe care și-a asumat-o.

Astfel, o femeie îi conferă soțului ei putere. Bărbații și femeile sunt mențiți să se completeze reciproc, nu să se ia la întrecere ori să se războiască. Majoritatea căsniciilor se destramă din cauza luptei pentru a înșfăca puterea.

Când meditez la căsnicia mea, cea mai mare mulțumire izvorăște din simplul fapt că soția mea este „a mea”. Le face pe restul femeilor să fie redundante. Nu am neplăcutul sentiment că vreuna dintre ele ar putea avea ceva ce eu caut cu înfrigurare. Am tot ce îmi pofteste inima. Soția mea îmi este sprijin în realizarea năzuințelor mele. Iar în ceea ce o privește pe ea, din această legătură dobândește ocrotire și iubire.

Originea acestui „sentiment de posesiune” este cât se poate de reală și de logică. Bărbații simt nevoia să „posede pânțele” soților lor, pentru a se asigura că

ele nu vor zămisli copilul altui bărbat. Femeile tânjesc să poarte un prunc care să fie rodul iubirii lor și al făgăduinței reciproce de a clădi o relație trainică.

Căsătoria presupune cedarea puterii lumesci a femeii în schimbul dobândirii iubirii și ocrotirii. De la sine înțeles, femeile își vor păstra alte forme ale puterii, de pildă aceea ce ține de sfera esteticului, a emoțiilor, a intelectului etc.

Atmosfera în care ne ducem zilele este însă nocivă întemeierii unei căsătorii. Bancherii iluminați (masoni) de la cel mai înalt nivel, care țin frâiele politicii, educației și culturii, au lansat un perpetuu război acestui mod sănătos de funcționare a căsătoriei, prin zdruncinarea încrederii femeilor în bărbați.

Bărbații sunt niște „abuzatori” iresponsabili. Căsătoria este mediu al exploatării și oprinării. Femeile trebuie să fie „independente”. Cum e posibil ca o persoană să aparțină alteia? Femeile trebuie să fie „puternice și independente”. Cu cât e mai mare cantitatea de sex, cu atât mai bine. Și lista stupizeniilor de acest soi poate continua...

Femeilor, dacă sunteți ahtiate după independență, atunci la ce bun să vă căsătoriți?

Ca să o spunem pe șleau, liderii noștri politici „femiști” sunt niște zevzeci și oportuniști, în cel mai bun caz, și, în cel mai rău, niște trădători. Nici un guvern onest nu va permite ca femeile și bărbații să fie înțărâtați unul împotriva celuilalt.

Sex and The City

O cititoare trecută puțin peste vârsta de 20 de ani scrie că serialul de televiziune *Sex and the City* a modelat fetele din generația sa. Acest citat cu tentă lesbiană este deviza după care se comportă: „Poate că prietenele

noastre ne sunt sufletele-pereche, iar tipii nu sunt decât niște ființe cu care să ne distrăm”.

Tânăra din zilele noastre „nu pune niciun fel de preț pe mariaj ori pe relația de iubire cu un băiat; mai degrabă, se dedă sexului accidental cu diverși tipi și mizează pe satisfacerea laturii emoționale și a comunicării interpersonale din relația cu prietenele sale”, scrie corespondenta mea.

„A influențat toate fetele de vârsta mea, deoarece ele găsesc că e un lucru remarcabil să te culci cu unul și cu altul – de parcă a fi femeie ușoară e o chestie care ți-ar conferi statutul de «femeie puternică»...”

În mod paradoxal, serialul este despre patru femei de carieră în deplină maturitate, care doresc căsătorie și/sau familie și care realizează că sunt incompatibile cu bărbații. Motivul este neîndoios acela că, din cauza spălării pe creier feministe (lesbiene), ele cred că bărbații și femeile sunt identici. Ele sunt confuze – vor să controleze bărbatul și în același timp vor să fie posedate. Au pierdut arta iubirii feminine (anume aceea de a ști cum să-ți abandonezi ființa, să te încredințezi bărbatului și să îl investești cu putere).

În mod similar, feminismul i-a influențat pe bărbați să râvnească sexul și să-și prelungească perioada adolescenței în loc să se angajeze într-o căsnicie. A subminat și efeminat bărbații în așa măsură, încât ei nu mai sunt în stare nici să pretindă de la o femeie să le dăruiască încrederea ei, nici, în caz că o dobândesc, să fie la înălțime, răsplătind-o.

Așa se face că femeile din *Sex and the City* sfârșesc mai mereu într-un întreg șir de aventuri amoroase care nu le împlinesc, cu bărbați față de care le este imposibil să se lege sentimental. Nu sunt în stare să se angajeze într-o relație și să se mărite, și, prin urmare, suferă din cauza fixației infantile. Însă, pe tot parcursul aventurilor lor, se consolează una pe cealaltă în jurul

unei cești de cafea ori hoinărind prin magazine șic, mințindu-se că și-au sacrificat căsătoriile în numele principiilor de libertate feminină și că prietenia ce le leagă este mai presus de dorința arzătoare care le animă, pe care în van și-o tăgăduiesc.

Când o femeie alege un bărbat pe care să îl iubească, ea se va lăsa în seama puterii sale de discernământ și a autorității sale. Doar cu un astfel de bărbat ar trebui să se mărite, cu unul față de care se poate comporta în acest fel. Aidoma, unui bărbat îi este peste poate să nutrească dragoste față de o femeie care îl înfruntă permanent.

Sexul este simbolul sacru al posedării heterosexuale, al intimității și exclusivității. Cu cât o femeie aparține mai multor bărbați din punct de vedere sexual, cu atât scad șansele ca ea să aparțină vreodată cu adevărat unuia singur.

Nu este deloc o coincidență faptul că producătorul serialului *Sex and the City*, Darren Starr, este homosexual. Eu am definit homosexualitatea ca pe „incapacitatea de a realiza o legătură permanentă cu un membru de sex opus, cauzată de confuzia cu privire la propria identitate sexuală, rezultând de aici fixația infantilă”. Heterosexualii sunt supuși ingineriei sociale pentru a se încadra acestei caracterizări.

A poseda în mod inteligent

Nu ai cum să câștigi încrederea unei femei încercând să o domini ori să o sufoci. Ceea ce trebuie să faci este să îi arăți felul în care înțelegi tu să îți duci viața și să o inviți să ocupe un loc de onoare în existența ta.

Se cade să îi respecti personalitatea. De pildă, nu încerca să îi impui ideile tale. În chip firesc, trebuie să te îndrepți către cineva care simte afinitate față de tine.

Dar să fii cu băgare de seamă să nu te aventurezi în căutarea propriei tale clone. În plus, să prețuiești viziunea ei asupra lumii și să te bucuri de diferențele dintre voi.

Primesc scrisori de la bărbați care se plâng că femeile din viața lor nu pot accepta ideea existenței unei „conspirații”. Și ce dacă? Chiar vrei ca nebunia să capete dublă proporție? Dacă ceea ce afirmăm este adevărat, va deveni evident pentru toată lumea până la urmă. Oamenii care posedă adevărul nu trebuie să îl impună altora cu forța.

Un alt exemplu. Refuz să îmi închipui că un bărbat poate să insiste să facă sex cu soția lui dacă aceasta nu are chef. Nu există un mod mai rapid de a îndepărta o femeie de un bărbat și de o face să refuze sexul. (Evident, dacă ea nu vrea niciodată sex, mariajul este terminat.)

Pe de altă parte, un bărbat nu trebuie să își lase soția să se implice în activități care să o pericliteze pe ea ori căsnicia lor.

Concluzie

Când un bărbat iubește o femeie, el vrea ca ea să fie fericită. El vrea ca ea însăși să își dorească să îi aparțină lui.

Nu spun că toate căsniciile trebuie să fie astfel. Nu spun nici că mariajul meu este perfect. Până nu încerci pe pielea ta, n-ai cum să știi cum e mai bine. Ceea ce funcționează în cazul tău este cea mai bună opțiune.

Nu pot afirma că multe căsnicii acordă atenție „sentimentului de posesiune”. Dar, dacă nu greșesc, calitatea pe care bărbații trebuie să o caute este receptivitatea feminină, adică capacitatea ei de a iubi, de a-și dărui încrederea, de a se abandona cu totul partenerului ei.

Mesaje de la cititori

„Nu știu cine sunteți, ori care vă este religia, ori unde ați stat ascuns până acum. Cert este că acum împart tuturor cunoștințelor mele articolele dumneavoastră. Când v-am citit studiul, o parte din mine pur și simplu a explodat precum o «bombă a adevărului». Vă sunt foarte recunoscătoare că v-ați ridicat glasul împotriva feminismului, homosexualității și a multor altor lucruri din cultura noastră care au un efect atât de nociv asupra familiilor. Îl voi ruga pe rabinul nostru să publice adresa site-ului dumneavoastră în revista noastră săptămânală.” (Jean)

„Eu personal mă simțeam din ce în ce mai disperat văzând evidenta domnie a răului pe această planetă; mi-ați insuflat un strop de nădejde.” (Ian)

„Mi-ați deschis ochii. Mulțumesc.” (Anonim)

„Pe legea mea, Henry, mă lași mască de fiecare dată. Sunt uimită de forța și simplitatea scrisului tău. Ți-am adoptat perspectiva asupra lucrurilor, care inițial era cât se poate de contrară modului în care fusesem educată. Că încep să mă vindec îmi devine din ce în ce mai clar...” (Eileen)

„Articolul tău pune atât de bine punctul pe i, încât e aproape înfricoșător. Lucrurile despre care vorbești îmi sunt cunoscute de foarte multă vreme, dar nu am putut să le exprim atât de bine ca tine. Îți mulțumesc pentru că scrii și spui adevărul!” (Charlene)

„Domnule Makow, în primul rând vreau să vă mulțumesc. Articole dumneavoastră m-au făcut să îmi vin în fire.” (Alicia)

„Savethemales.ca este un site important ce prezintă o plajă largă de mijloace prin care cultul Illuminati a controlat/modelat societatea în trecut și în prezent (articolele sale sunt foarte concise, ușor de citit și foarte interesante/pline de informații).” (Facebook, Universitatea din Toronto)

„Excelent site, domnule Makow. Sper că o veți ține tot așa multă vreme de acum înainte. N-am sesizat niciodată planul din spatele Noii Ordini Mondiale, dar mulțumită dumneavoastră am acum o profundă înțelegere asupra sa și voi începe «să răspândesc Cuvântul!!!» Totul se leagă acum.” (Moiră)

„Aștept cu nerăbdare să văd ce mai prezentați în fiecare săptămână; este un fel de dependență!” (Abusaad, Singapore)

„Cred că materialul expus pe acest site este o lectură obligatorie de cea mai mare importanță pentru orice tânăr cu mintea trează, care încearcă să își croiască drum prin jungla acestei lumi. Explică cum stă treaba cu Noua Ordine Mondială, ... precum și cum a influențat mișcarea feministă relația dintre bărbat și femeie și cum a dus la sfărâmarea unității familiale, dezastru care s-a răspândit mai apoi și asupra societății în întregul ei; de asemenea, și despre cum sexul a dus la denaturarea mentalității generale și la pervertirea societății ... totul fiind un plan bine ticluit. Un material extrem de important.” (Lyra, Noble Realms Forum)

CUPRINS

Nota editorului	5
Cuvânt înainte	7
Despre autor	10

INTRODUCERE: Asaltul asupra societății heterosexuale	13
--	----

PARTEA ÎNTÂI:

Feminism, comunism și Noua Ordine Mondială

Betty Friedan. „Mami” era comunistă	39
Gloria Steinem. Cum s-a folosit CIA-ul de feminism ca să destabilizeze societatea	43
Feminismul roșu. Comunismul american și originile emancipării femeilor	49
Comunismul. Înșelăciunea utopică de pe Wall Street	55
„Monoloagele vaginului”. Impasul feminismului	61
Violența domestică. Zorii statului feminist polițienesc	65
Ordinul Illuminati. O conspirație monstruoasă dincolo de orice imaginație	71
Femeile în toiul luptei. Armata ridică război asupra genului tău ..	77
Helen Gurley Brown. Transformarea femeilor în prostituate corporatiste	84
Lamentație. „Feminista din mine suferă”	87
Feminismul poate fi tratat. Dacă este diagnosticat din timp.	90

PARTEA A DOUA:

Homosexualitatea și hetero-homosexualitatea

Între a ne amăgi și a fi amăgiți. Este comportamentul gay maladiu?	95
Fixația infantilă. Playboy și Revoluția (homo) sexuală	99
Căsătoria dintre persoanele gay. Societatea heterosexuală se află sub asediu	105
Frica de prădătorii gay. Confesiunile unui „homofob”	113
Propaganda prin literatură. „Un tramvai numit persecutarea heterosexualelor”	118
Agenda homosexuală în campusul universitar. Iată pădurarii gay!	123
Irshad Manji. Reformatoarea musulmană lesbiană lucrează pentru Noua Ordine Mondială	127

Hugh Hefner. <i>De ce orice pornograf este gay</i>	132
Betty Friedan. <i>Geneza unei feministe</i>	137
Josnică și destrăbălată. <i>Cum a ucis feminismul curtea în campus</i>	143
Fetele sunt luate de val. <i>Tânăra domnișoară este o târfă</i>	147
Uneltirea răului. <i>Suntem programați mental să devenim gay</i>	152

PARTEA A TREIA:

Cum funcționează heterosexualitatea

Cum am devenit un „mensch”. <i>Revendicându-mi identitatea furată de feminism</i>	156
Revendicarea puterii masculine. <i>În Epoca Viagra</i>	162
Dragostea bărbatului. <i>Oglindește dragostea lui Dumnezeu față de creație</i>	167
Bărbații trebuie să apere femeile feminine. <i>(Altfel le vor pierde)</i>	170
Puterea abandonului sexual. <i>De ce feministe sunt adeseori frigide</i>	175
Efectul privării sexuale asupra femeilor. <i>(Femeile au nevoie să fie iubite)</i>	179
Bikini versus burka. <i>Destrăbălarea femeilor americane</i>	184
Pretinzând iubirea. <i>Cum derapează căsătoriile</i>	187
Femeile sunt „de nestăpânit”. <i>A venit vremea să redevenim bărbați</i>	190
De ce își pierde bărbații interesul față de femei. <i>Bărbații castrați nu pot iubi</i>	193
Recurgând la câini pentru a avea o familie. <i>Iubirea face viața dulce</i>	197
Feminismul le lipsește pe fete de dragostea tatălui. <i>Fetele au nevoie de validare</i>	199
Autocontrolul. <i>Stăpânirea impulsului sexual masculin</i>	206
Angoasă. <i>Bărbații nu trebuie să presteze</i>	212
Sexul și aventurile romantice – o pedalare în gol. <i>Elitele exploatează șiretlicul frii</i>	215
Arta feminității pe cale de dispariție. <i>Fascinanta feminitate</i>	219
Precizarea nevoilor proprii. <i>Iubirea se bazează pe dependență reciprocă</i>	222
Lilith. <i>Rădăcinile oculte ale feminismului</i>	226
Incorect politic. <i>Sfat pentru tineri</i>	230
Dragoste ori sex. <i>Ce vrem de fapt?</i>	235

PARTEA A PATRA:

Francmasoneria, controlul mental și Societatea Illuminati

Francmasoneria. <i>Dorința de moarte a omenirii</i>	242
Îndoctrinare. <i>Cum își trădează universitatea studenții</i>	247
Tavistock. <i>Cum se joacă elitele de-a Dumnezeu</i>	253
Cultura modernă. <i>Rădăcinile iudeo-masonice ale „culturii” moderne</i>	258
Marxismul cultural. <i>Fundamentul fraudulos al culturii moderne</i>	264
Înfiorător. <i>Este clădirea Adunării Legislative locale un templu păgân camuflat?</i>	269
John Kerry. <i>Și arta sovietică a controlului mintal</i>	275
Reclamele de la televizor. <i>Corporațiile au o agendă socială subversivă</i>	279

SERIA „SIMFONIA ROȘIE”

Partea întâi - <i>Clanul Rothschild dirijează „Simfonia Roșie”</i>	286
Partea a doua - <i>Exterminat! Revelația finală a francmasoneriei</i>	295
Partea a treia - <i>Bancherii de la centru vor controlul totalitar</i>	299
EPILOG: <i>Ce se poate face?</i>	305

Anexe:

<i>Bărbații cu succes la femei</i>	306
<i>„Sentimentul de posesiune” este parte a căsătoriei</i>	310
<i>Mesaje de la cititori</i>	315